ANTOLOGIA CSF

2021

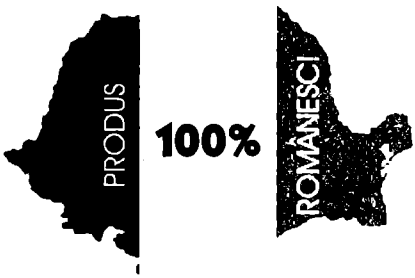

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

182

ANTOLOGIA CSF 2021

© 2022, Editura PAVCON
© 2022, Colectiv de Autori

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Antologia CSF 2021 / antologator: Constantin D. Pavel. - Bucureşti: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-06-4

I. Pavel, Constantin D. (antolog.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 0727.77.80.06
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Antologator: **Constantin D. Pavel**
Design: **Arh. Andrei Nicolescu**
Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-06-4

Antologia

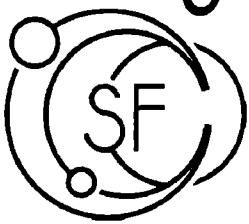

2021

Antologator:
CONSTANTIN D. PAVEL

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Iunie 1928

*(extras din **Jurnalul de Tămăduitor** al lui Carol Brumă)*

de Ciprian-Ionuț Baciu

22.XI.2019

Ce zi la târgul de vechituri! M-am bucurat de vremea însorită, nu există îndeletnicire mai plăcută duminica, pe o vreme ca asta, decât să te îngropi în Piața Flavia! Cărți poștale, jetoane, sticluțe cu alcool de pe vremea RDG-ului, pickup-uri, viniluri, enciclopedii germane aduse la grămadă, toate mă așteptau răsfirate, cuminți, în cutiile de carton.

Am ajuns cu puțin înaintea prânzului, după somnul de frumusețe; nu-mi puteam refuza această plăcere, la finalul unei săptămâni deosebit de aglomerate. Din fericire, mai erau suficiente lucruri interesante, la adăpostul privirilor lacome ale cumpărătorilor profesioniști, care le revând apoi pe Okazii sau OLX.

Azi am dat peste un tip care găsise prin Austria, printre altele, o colecție întreagă de sticluțe cu alcool. Vreo oră și jumătate le-am studiat pe fiecare în parte, cumpărând la final vreo 40, care mi se păruseră mai

interesante. Este o ocazie unică pentru un colecționar ca mine, să facă rost, dintr-un foc, de astfel de sticluțe, majoritatea de prin anii '80-'90. Atunci când, în sfârșit, am bătut palma, trecuse de ora 2 și piața se cam închidea. În grabă, am mai verificat un vraf din care mi-am selectat vreo patru-cinci vederi și o căniță de aliaj, în formă de amforă, cu RFG-ul inscripționat pe ea.

Apoi, în afara incintei, am mai aruncat un ochi la nimicurile înșirate de țigănci pe marginea trotuarelor – de aici îmi completez, de obicei, colecția de jetoane. De data asta mi-a atras atenția un nene tuciuriu, uscățiv, să fi bătut spre 40 de ani, care vindea sticle albe sau roșii purtând crucea elvețiană, de parcă ar fi fost de la Armata salvării. M-am uitat mai de-aproape: glucoză anti-mahmureală, să te dregi după o băută zdravănă. Expiraseră prin 2015, însă le-am cumpărat, că erau metalice și arătau amuzant; bieții elvețieni, se remontează cu tot felul de porcării sintetice. Ghinionul lor că n-au descoperit, încă, faimoasa ciorbă de potroace.

Mă pregăteam să merg către mașina parcată pe una dintre străduțele lăturalnice când parcă o mână invizibilă m-a tras către gangul unde gospodinele vând tăieței de casă și legume pentru supă, iar pensionarii tot felul de rulmenți, truse cu scule, bielete. Acolo, la capătul rândului, lângă o ladă cu cărți sovietice cu operele roșii ale lui Lenin, o bătrânică suptă la față înșirase câteva poze pe o păturică vișinie. Mi-a stârnit interesul

imaginea unui cuplu proaspăt căsătorit; el, cu părul lins, ținea mireasa protector, după umeri. Tânăra avea o ținută demnă, o privire sigură ce părea să răzbată vremurile. Am luat fotografia, întorcând-o pe toate părțile. Era inscripționată în maghiară, din care nu știu o boabă. Scria: *Iren et Jozsi, Cluj, 28.VI.1928.*

Ajuns acasă, am pus fotografia într-una din vitrinele rafturilor pline de cărți istorice. Am studiat-o îndelung și chiar acum, când scriu aceste rânduri, înainte de culcare, nu-mi pot dezlipi ochii de la Iren.

23.IX.2019

Am visat-o, Dumnezeule mare, de parcă aș fi retrăit filmul lui Laszlo Nemeth, *The Son of Saul*, cu care ungurii au luat Oscarul recent. Mă aflam într-unul din lagărele de concentrare, să fi fost Dachau sau Treblinka? Iren era mereu cu mine, încurajându-mă. Ajunseserăm cu trenul, fuseserăm triați, însă nu-i puteam uita privirea mândră, hotărâtă, aceeași din poză. Și promisiunea ei, într-o maghiară pe care o puteam înțelege:

— Nu te teme, Jozsi, o să te scot de-aici.

Apoi strigătele ofițerilor SS, bastoanele încasate pe spinare, așa-zisele dușuri, dezbrăcarea, privirile de câini hăituiți ale celor din Sonderkommando. Ușile, gazul, sufocarea, răcnetele, aglomerația, moartea celor din jur, gemetele, blestemele, izbitul în porțile metalice.

În timp ce cădeam, se instalase liniștea. Însă vocea lui Iren nu mă părăsise:

— Jozsi, te voi salva!

29.IX.2019

Am visat-o noapte de noapte; mă venera și tot ce-și dorea era să iasă din lagăr și să ne regăsim. S-a integrat repede în rândul deținutelor cu funcții, datorită școlii de asistente medicale și pentru că era pricepută la cusut. Și-a găsit, așadar, repede utilitate în lagăr.

O vedeam, levitând la doi metri în urma ei, precum un spectru, cum își face, în fiecare noapte, rugăciunile. Încheia cu o promisiune solemnă:

— Jozsi, chiar dacă ar fi să mă pogor, precum Iezuș, la Iad, tot am să te salvez.

Am ajuns să o cunosc atât de bine pe Iren, făcându-mă părtaș vieții sale. Dacă visele nu vor înceta, mă tem că mă așteaptă o călătorie până în Munții Tatra, la Conte.

21.XI.2019

Castelul, pierdut între versanții accidentați ai Sudeților, mi se pare tot mai frumos, de la o vizită la alta. Contele m-a primit cu vânat și bere bună de Burgundia.

— Domnule arhivar Brumă, ce plăcere să vă reîntâlnesc. Am înțeles corect de la aghiotantul meu, că este o vizită de plăcere?

Am intrat repede în miezul problemei, arătându-i poza. Văzând-o, Contele, după câteva momente de cumpănă, și-a cerut, pe un ton de o politețe desăvârșită, voie să se retragă.

— Domnule arhivar, dacă visele persistă și sunt atât de puternice precum le-ați descris, mă văd nevoit să tratez această speță cu maximă seriozitate. O să vă cer îngăduința să plec, pentru câteva zile, în cercetare pe teren. Mă așteaptă un drum de Polonia. În acest timp, veți rămâne oaspete la Castel, majordomul se va îngriji să nu vă lipsească nimic.

26.XI.2019

Contele a revenit și părea nedormit, încercănat peste măsură. M-a invitat în camera sa de lucru și nu mi-a vorbit decât atunci când s-a asigurat că nu ascultă nimeni:

— Domnule Brumă, când ați zis că ați cumpărat fotografia?

— Pe 22 noiembrie.

— La ce oră, mai exact?

— După prânz, trecuse de două.

— Am dat de Iren Krapauch, evreică din Cluj, deportată la Treblinka în 1942, alături de soțul ei, care fusese impiegat al căilor ferate, scăpând în felul acesta de război.

— Și? Mai trăiesc?

— Jozsef Krapauch a pierit în lagăr, la scurt timp de la sosire, cum indică, de fapt, și visele dumneavoastră.

— Iar Iren?

— Ea a supraviețuit ororilor; a murit într-un spital din Bekescsaba, pe 22 noiembrie, în jurul orei 14:00. Se pare că în acele momente de agonie a promisiunii neîndeplinite față de soțul său, s-a legat de dumneavoastră prin intermediul fotografiei. Domnule arhivar, ați devenit un fel de substitut al soțului. Mă tem că visele vor fi tot mai puternice, cel puțin până când această problemă își va fi găsit rezolvarea.

— În ce fel, domnule von Stauffenberg?

Contele se ridică, solemn, de la pupitrul din lemn masiv.

— Destul de simplu, domnule Brumă. Doar sunteți arhivar. Va trebui să vă pregătiți de-o misiune în Clujul de-acum peste o sută de ani, în vremea alipirii Transilvaniei la Regatul României.

Abia ieșisem, cam șifonat, dintr-o misie ce viza preîntâmpinarea secesiunii Banatului, într-un viitor destul de apropiat. N-aveam chef prea curând de alte călătorii. Contele îmi sesiză imediat ezitarea:

— N-o să rămânem datori, domnule Brumă. Știți bine că Ordinul nostru oferă recompense Tămăduitorilor pe măsura situațiilor excepționale prin care trec. Mai mult, Iren va deveni un prețios agent de-al nostru pentru perioada interbelică.

Sărmana femeie, dacă ar fi știut ce implicații vor fi avut rugăciunile și promisiunile rostite în disperarea lagărului de la Treblinka! Cu toate acestea, a fost alegerea ei să nu-și afle odihna nici măcar în liniștea celor din urmă clipe, în spitalul din Bekescsaba. Noi vom acționa în consecință, încredințați că înțelepciunea Contelui nu va da, nici de această dată, greș.

Firul de șansă

de Mircea Băduț

O umbră de criză. Închise ochii a teamă, dar şi zâmbi un pic, mulțumit că simptomele scăzuseră simțitor în frecvență şi intensitate. Apoi privi în jur.

Cerul plumburiu coborâse foarte aproape de lume.

Gândi: „Ar trebui să fie primăvară... Poate chiar şi este. Dar nu prea contează pentru nimeni."

Totul arăta imobil. În gară staționau, cine ştie de când, două garnituri de marfă ale căror vagoane se prezentau jalnic. Invazia ruginii lăsa în jur impresia de teritoriu abandonat, însă un mic detaliu se opunea: şinele primei linii erau lustruite.

Îşi îndreptă atenția către peron. Câțiva oameni aşteptau aproape nemişcați, potrivindu-se cu ironică perfecțiune în peisajul mohorât. În ciuda vagului dezgust, rațiună, ca o scuză pentru propria specie, că lor starea le pare normală.

Aştepta în picioare de câteva ore – nu trecuse nici un tren, iar cureaua genții îi pătrunsese parcă în claviculă. În timp ce muta geanta pe celălalt umăr observă o femeie venind cumva spre el. Îşi reproşă că nu o remarcase mai

devreme. Era tânără, poate mai tânără decât el. În plus – lucru care îl stârni – avea o privire ceva mai neobişnuită.

Strânse uşor din maxilare, dându-şi seama că îi place persoana. Apoi o privi oarecum pierdut. Jocul privirilor păru a o provoca şi pe ea, chiar dacă nu îl înțelegea. Se apropie de el:

— Eşti... străin?

Continuă să o privească în ochi, fără să-i răspundă.

— Costumația ta... ciudată... Şi privirea...

Se decise să-i vorbească:

— Jachetă neagră de piele, cu umeri dubli, pantaloni albaştri de bumbac, bluză gri de lână, încălțăminte albă de sport. Ceva din moda secolului 20.

— Ce-i aia... modă!?... Dar secol?

— Secolul este o măsură a timpului.

— Din... trecut?!

Îi confirmă din cap şi privind-o cu intenția de a încerca să o scoată din amorțeală.

— Deci nu străin... Arăți... diferit... Unde mergi?

— Acasă.

— Unde-i... 'acasă'?

— Acolo unde e încrederea. Şi speranța.

Se opri, de teamă să nu exagereze, şi cercetă reacția ei.

— De ce vorbeşti... aşa? îl întrebă. La mine... nu prea contează... unde merg... şi nici tu nu ştii!

O privi cu speranță crescândă. Cum nu prea o mai făcuse. Deşi încă firavă, senzația că ar putea-o deturna de pe traiectul amorf îl încurajă.

Fu bucuros când ghici o mică schimbare în ochii ei. Tânăra îşi apăsă tâmplele cu degetele, iar el contabiliză gestul: deruta o scotea din apatia liniară a semenilor.

— Vrei să... merg cu tine?

Ştia, învățase să-şi țină genunchii drepți. Aşa că răspunse propunerii ei printr-o încuviințare fără vorbe.

☆ ☆ ☆

În gară sosi un tren de persoane. „Nu arată mai presus de garnitura de marfă", îşi zise el, şi mai privi o dată gara posomorâtă, mărginită de cerul murdar al după-amiezii.

O luă de mână şi urcară. Trenul era liber, aproape gol. După ce ocupară un compartiment îşi dădu seama că nu mai ştie în ce direcție urmează să plece. Dar nu se mai obosi cu orientarea – nu avea importanță. În fond, şi el mai avea sechele din deprinderea nepăsării.

Curând trenul se puse în mişcare, cu întreg alaiul de neajunsuri specifice nivelului tehnologic la care lumea se menținea cam de la începutul mileniului.

O bună perioadă de timp se uitară unul în ochii celuilalt, parcă, îşi zise el, în aşteptarea unui început adevărat. Se temea să-l facă el, iar ea nu-l putea face.

I se făcu foame, sau îşi aduse aminte de pretextul acesta. Căută în geantă comprimatele nutritive. După ce înghiţi şi ea unul, îl întrebă mirată:

— Ce tip e ăsta?... N-am mai... văzut.

— Complex D 23. Am aici o rezervă pentru câteva luni.

— De unde...?

— Dintr-un depozit abandonat.

Se ridică, intrigată aproape copilăreşte, spre a-i face controlul genţii. Cel mai mult o atraseră o pereche de cătuşe.

— Ai fost... în Marele Război?

Încuviinţă printr-un semn foarte economic.

— Pune-mi-le!

— Nu. Sunt singurul care le-a purtat.

— Te roog!

Implorarea din glasul ei – deşi în simplă joacă – i se păru o izbândă. Se întrebă în gând, obosit şi retoric: „Mai există oameni capabili să implore?!"

Pentru câteva secunde se pierdu în ochii ei, candizi acum. Când îşi reveni, descuie cătuşele şi i le puse pe încheieturile mâinilor.

Recunoştinţa ei jucăuşă îl cam făcu să alunece din luciditate. Se apropie să o sărute, urmărind fericit gesturile ei: încercă să-l îmbrăţişeze, apoi – dându-şi seama că are mâinile legate – se abandonă sărutului.

Pe urmă ea se retrase, oarecum brusc, într-un moment de tăcere, depărtându-se şi ţinându-şi ochii închişi, în timp ce el o privea nevenindu-i să creadă cele trăite.

Când deschise ochii şi îşi arătă privirea inexpresivă, lui i se făcu teamă. Iar surpriza deveni imediat şoc:

— Scoate-mi... chestiile astea!

Ar fi trebuit să se simtă ofensat, dar trăise totuşi printre oameni.

Îşi luă „brăţările" şi continuă să o urmărească. Închisese din nou ochii şi respira forţat, parcă spre a-şi reveni dintr-o criză. Când se mai linişti, deschise ochii şi-l întrebă oarecum alarmată:

— Ce... s-a întâmplat?... Ce mi-ai făcut?

O privi nedumerit, fără să-i poată răspunde.

— Mi-ai făcut ceva... rău... Dar de ce n-am simţit?... ca să mă opun?!

Asista nemişcat la încurcătura ei, fiindu-i teamă să încline lucrurile în vreo parte.

O văzu apoi ştergându-şi lacrimile şi zâmbind.

— Ca o magie. Şi... parcă aş vrea să... continui. Ştiu că nu e bine..., dar a fost... mai ceva ca... un euforizant. Ca o întâlnire cu mine... cu mine primitivă... Periculos!?... Mai poţi să... faci aşa?

Îi răspunse cu greu, nemulţumit că nu găseşte cuvinte inspirate, dar totuşi bucuros că-i revin speranţele.

— Da. Şi chiar mai adevărat. Însă, ca să înţelegi, trebuie să-ncep spunându-ţi povestea... cătuşelor.

☆ ☆ ☆

„La puțin timp după ce conflagrația se generalizase, când războiul pătrunsese prin toate cotloanele lumii, noi – locuitorii încorporabili ai planetei – am pornit convinşi fiind că facem exact ce trebuie.

Pe de altă parte, alarmată că, în fapt, întreaga lume îşi declarase război, Organizația pentru Conservare – sau Rostuiții, cum li se spunea ironic – s-a mobilizat să intervină. Aşa încât, ca o contrareacție, imediat conflagrația avea să se îndrepte împotriva Rostuiților, tuturor părându-li-se firesc să lupte împotriva celor care nu-i lăsau să se bată. A fost aşa-zisa 'reorientare vectorială a războiului', pentru care argumentele parcă izvorau din noi înşine...

Curând, văzându-se înfrânți, izolați în doar câteva puncte ale globului, Rostuiții făcură un anume lucru: folosindu-se de câteva zeci de ordinatoare recordere, porniră să înregistreze, să zic aşa, Istoria.

Vei înțelege mai târziu ce vreau să spun.

Aflând despre această ultimă inițiativă, şi considerând-o un soi de amenințare critică, părțile beligerante trimiseră forțe destinate nimicirii centrelor de înregistrare şi, mai apoi, comando-uri speciale pentru localizarea şi distrugerea ordinaplexelor.

Ordinaplexul – ca aparat de memorare densă a informațiilor – era pe cât de mic pe atât de greu de distrus.

Dintr-un astfel de comando am făcut şi eu parte. Am primit coordonatele a două ordinaplexe şi am pornit hotărâți să le anihilăm. Rostuiții, deşi foarte puțini, s-au opus cu înverşunare: camarazii mei au pierit pe când distrugeam primul aparat.

Am pornit singur spre ultimul. L-am găsit abandonat, ca o nulitate, şi ceva s-a răsturnat în mintea mea – am refuzat să-l distrug, părându-mi-se aiurea să obțin o astfel de victorie. L-am cărat cu mine şi l-am ascuns, neştiind nici eu prea bine ce fac. Îndoială? Instinct? Confuzie?

Curând am fost arestat. Prilej cu care mi s-au pus cătuşele acestea. Le-am purtat câteva zile, timp în care între puteri se încheiau tratate nefireşti, ce încercau să camufleze erori grave.

Desigur, atunci nu gândeam aşa. Lucrurile îmi păreau logice, ca oricărui alt muritor amețit de evenimentele mediatizate. Dar nici nu m-am mirat în dimineața când m-au eliberat."

Făcu o pauză din povestit, gândul pierzându-i-se în trecut.

— Şi cu... ordina...aparatul... ce ai făcut?

— L-am recuperat şi l-am citit.

— Se... citeşte?!

— E un fel de-a spune. M-am supus transferului de informații. De atunci îl car după mine.

Ea privi întrebătoare spre geanta lui de umăr, pe care el tocmai bătuse uşor cu palma. Se întrezăreau într-adevăr nişte contururi de o mărime apreciabilă.

— Da, el este. Cumva de-acolo vine „magia" de care vorbeai.

M-am supus transferului şi am aflat tot ce a fost până acum câtva timp, ce au făcut oamenii de-a lungul evoluţiei; am aflat cum **trăiau şi simţeau** ei.

— De ce... spui aşa... 'trăiau şi simţeau'?... Ce puteau ei... altfel decât noi... schimb de informaţii... cu mediul?

— Hm. Relaţia lor cu mediul era mai altfel: exista un fel de respect... nu! un fel de preţuire, iar simţământul li se şi întorcea îmbogăţit, spre interior.

— Asemănător cu... mai devreme?!

O văzu surâzând enigmatic şi, interpretându-i gândul, îi spuse:

— Acceptând transferul vei deveni... altfel.

— Dacă voi mai... simţí ca adineauri..., atunci accept!

El încuviinţă. Îi dădu să înghită două comprimate nutritive, îi fixă pe frunte şi pe tâmple câţiva electrozi independenţi, apoi cuplă ordinaplexul din geantă.

După ce se asigură că trupul ei a intrat în starea de recepţie pasivă, se trase lângă geamul compartimentului să privească afară formele ce încă se mai distingeau derulându-se prin înserarea târzie.

Indiferentă de oboseală şi de cearcăne, pe chip îi stăruia o expresie de speranţă. Privirea i se pierduse în depărtare şi clipea rar.

☆ ☆ ☆

Se trezi pe o poiană din spatele unei gări nu mult diferite de cea din care plecaseră, iar el dormea alături. Zâmbi când îşi văzu încheietura mâinii stângi încătuşată de mâna lui dreaptă.

Îl privi şi-şi spuse că nu arată deloc rău: aşa cum dormea, cu capul pe geantă, avea pe chip o anume seninătate.

Îşi pipăi tâmpla, îşi aminti totul şi rămase nemişcată, voind să analizeze. Să se analizeze.

Foarte curând se trezi şi el. O privi analitic, ca apoi bucuria să-i lumineze faţa: transferul reuşise.

Ea îl întrebă îngândurată, arătând către electrozi:

— Cât a durat?

— Aproape trei zile.

Un sentiment ce nu-l mai trăise îi străbătu viscerele. Realiză că odinioară nici n-ar fi observat dacă cineva ar fi vegheat-o atât.

Apoi se gândi la altceva, spunându-şi că de-acum va avea oricând să se gândească la câte ceva deosebit. Ca de la o speranţă imensă, liniştită.

Şi o făcu cu voce tare, făcând dese eforturi:

— ...Nihilismul s-a infiltrat în secolul 21. Avalanşa covârşitoare de input-uri, generată de globalizare, a indus în psihicul indivizilor reacţia imună de simplificare...

Dar de ce au acceptat-o oamenii!? De ce au ales atunci calea simplificării ca mijloc de adaptare?... Ah, da! exploatarea comodității și a orgoliului de către mass-media..., iluzia omnipotenței și suficiența ei..., insinuarea superficialității..., deci smartphone-urile ca punct de inflexiune în evoluția intelectuală a speciei, la început de mileniu. Și asta a condamnat omenirea să evolueze tot mai puțin, apoi să stagneze... iar plafonarea mentalului social – pe aceeași structură psihică de comoditate și orgoliu – avea să implice negarea progresului... Iar în secolele următoare circuitul s-a tot închis, accentuând continuu reacția.

Nu-i ușor de acceptat... Crede-mă!...

Își stăpâni lacrimile și continuă:

— Totuși e adevărat. Nu identific vreun hiatus în Istoria înregistrată. Apoi, cel mai convingător, e faptul că am găsit, ascunse adânc în mine, resursele și chemările ce m-au făcut să rezonez la toate acele... aceste valori umane.

Un timp nu mai zise nimic. Apoi își ridică mâna stângă și privi, pătrunsă de semnificație, cum odată cu ea se ridică și mâna lui, relaxată, abandonată cu încredere.

Le susținu așa până ce nu mai suportă apăsarea cătușei. Privi cu afecțiune metalul, gândind că jucăria aceasta marțială îi legase. Se uimea deopotrivă de îmbogățirea gândurilor și de revelarea sufletului... Suflet ce-l simți dintr-odată atât de alături de al celuilalt.

Ştiu că o priveşte. Ştiu că o privise tot timpul cu dragoste.

☆ ☆ ☆

Urcaseră în alt tren, însă mult mai hotărâți.

Nu mai avea pe încheietură cătuşa ce o legase de el, dar o simțea acolo, şi ştia că la fel simte şi el.

Simțeau că pornesc să reclădească lumea.

Plasto-era

de Cornel Bălan

„Scriitorii de SF sunt cercetașii pe care
omenirea îi trimite în viitor pentru a investiga
căile mai bune și mai puțin bune."

Isaac Asimov

Iubea arheologia. Clasele de arheologie erau mai ceva ca alea de fizică sau de matematică.

Tot ce afli în cursul claselor de fizică e certitudine. Câmpurile de materie cenușie, cum apar, care este contribuția lor la expansiunea Universului. Găurile negre și complicata teorie ce explică fenomenele din interiorul lor. Cum ar fi gaura neagră din centrul galaxiei, cu diametrul ei de 60 de milioane de kilometri. Este destul de mare – dar orbita Pământului este de trei ori mai mare. Această gaură neagră are aproximativ un miliard de ani. (Dar oare acest „aproximativ" nu înseamnă că, în urmă cu o sută de milioane de ani, când acea civilizație ajunsese la apogeu, ființele din plasto-era spuneau exact la fel: *vârsta găurii negre din centrul galaxiei noastre are cam un miliard de ani*? Ori asta te făcea

să îi percepi altfel, un pic mai tangibili.) Și iată partea cea mai interesantă: în tot acest timp gaura neagră nu a rămas constantă, ci a tot crescut în interior! Înăuntru poate conține un milion de sisteme solare, desigur comprimate! Volumul ei crește cu o rată de vreo 10^{25} de kilometri cubi pe an! O să treacă mult timp înainte de a se dizolva datorită emanării de radiație H. Se estimează că înainte ca acest lucru să se întâmple, volumul ei va fi mai mare decât tot universul observabil de acum! *Ok, deci se mai și estimează, nu e chiar totul certitudine,* realiză ca pe o mare descoperire. Dar ce înseamnă să estimezi? Este posibil să se ajungă undeva, la un rezultat, dar în același timp, este destul de probabil să se ajungă și altundeva, asta înseamnă că estimezi. Cel puțin așa își explică, cu capul lui de doisprezece ani.

Oare de ce îl atrăgea arheologia mai mult ca orice altceva? Pentru că la arheologie întotdeauna rămâne o grămadă de loc de umplut cu supoziții. Unora nu le place asta, dar uite că lui îi place. *Plastic-era.* Numai acest cuvânt luat singur și cum sună! Ca și cum ai spune că era e făcută din plastic. Plasticul se topește la o temperatură relativ mică, dar apoi se solidifică la loc. Se topește dar nu dispare, sau mai bine zis, nu se transformă în altceva. Fierul se transformă în rugină, lemnul în putregai sau cenușă, praf chiar. Piatra rămâne, dar civilizația aceasta era prea avansată pentru a construi în piatră. Dar plastic, da, foarte mult plastic,

enorm de mult. Judecând după cantitatea de fibre de plastic sedimentată pe fundul oceanului, în acea perioadă, an de an, ei deversau câteva milioane de tone de plastic în apă. Iar estimările totale sunt și mai grozave. Pe toată planeta apăreau cam opt sute de tone din acest material în fiecare an al perioadei lor de glorie. Trebuia să-și bată capul să ofere o explicație sub formă de eseu de prezentat într-una din clasele următoare.

Pământul este o planetă vie, cu atmosferă, climă, mișcări tectonice, în plus poate fi lovit de meteoriți sau furtuni solare. Realizând efectul distructiv pe care îl are timpul, civilizația lor inventează un compus chimic al cărui singur scop este de a fi găsit de către viitoarele civilizații, ca un semn cert al trecerii lor. Apoi încep să copieze tot ce li se pare important: aspecte ale societății lor, lucruri obișnuite din viața de zi cu zi, probabil la scară miniaturală. Fac cópii după scaune, după mese, după mașini, după animalele care existau pe atunci. Desigur, fac cópii și după chipul și asemănarea lor, acele figurine mici, prezente în aproape orice așezământ descoperit de arheologii noștri. Există și încălțăminte din acest material, brățări, măști, curele. Și tot felul de construcții din plastic, reproduceri de clădiri mai importante, probabil. Desigur, clădirile reale nu mai există decât sub formă de dărâmături presate de milioane de tone de pământ, apă sau nisip, cum majoritatea celor importante erau neînțeles de înalte, adevărate mini-orașe pe verticală, realizate din oțel, alumi-

niu și sticlă. Problema acestor turnuri verticale e colapsul sub propria greutate, care comprimă și fărâmițează totul, apoi coroziunea chimică. Oare nu realizau că în materie de arhitectură o scară mai mică ar fi însemnat, în timp, o amprentă mai trainică? Pe când așa, după un milion de ani, nu rămân decât straturi sedimentate cu compoziții chimice diverse, amestecate de un malaxor temporal.

Nimic nu putea fi mai interesant de studiat, cel puțin pentru el, decât această civilizație enigmatică, destul de avansată pentru a trimite misiuni spațiale pe Lună sau Marte, dar destul de înapoiată pentru a nu-și fi evitat colapsul, dispariția completă. Lipsită de atmosferă și climă, Luna reprezenta, de altfel, cel mai interesant site arhitectural lăsat de plasto-civilizație, locul unde vestigiile lor se conservaseră cel mai bine. Paradoxal, acest site atât de bine conservat nu spunea nimic despre societatea, cultura sau istoria lor, dar cel puțin se puteau trage niște concluzii asupra tehnologiei pe care o foloseau.

Ce a rămas la fel după o sută de milioane de ani? Legile fizicii. Planeta, adică locația. Cerul noaptea. De fapt, nu, nici măcar cerul noaptea nu îl vedem la fel ca ei, cum Luna se îndepărtează gradat de Pământ, pe atunci era cu 2500 de kilometri mai aproape. Nopțile lor erau mai de lună pline decât nopțile noastre. Multe lucruri nu mai sunt la fel. Pe vremea lor, polii magnetici erau inversați: nordul era unde e acum sudul și invers. E posibil ca tocmai această reversie

să-i fi luat prin surprindere. Consecințele ei asupra vieții pe Pământ trebuie să fi fost catastrofice. Dintr-odată, radiațiile solare au devenit o problemă care a afectat viața tuturor viețuitoarelor, suprafețe uriașe s-au transformat în zone de netrăit. Nu e ceva la care animalele s-ar fi putut adapta și oricum, se întâmpla mult prea repede, niciun sistem biologic nu se poate reinventa peste noapte. Poate că radiațiile ultraviolete cu care au fost bombardați în lipsa scutului magnetic i-a distrus sau poate că ceva mult mai simplu, cum ar fi un virus care făcea mutații mai repede decât puteau ei produce vaccinul.

Ah, ce mult și-ar fi dorit să știe ce anume i-a șters de pe fața Pământului. Cel puțin nivelul lor tehnologic demonstrează că, în primul rând, cooperau, și în al doilea rând, că nu erau împovărați de doctrine sau religii. Spațiul proxiplanetar era împânzit de sateliți (care scoși din funcțiune de atotputernicul timp au continuat să orbiteze mii de ani, până când ori s-au prăbușit, ori au devenit gunoi cosmic) puseseră piciorul pe Marte, iar sondele lor științifice trecuseră în afara sistemului Solar.

Revenind cu privirea la exponatele găsite în stare satisfăcătoare, studie obiectul cel mai des scos la lumină de excavări.

Ce putea însemna acest șoarece biped, zâmbitor, uriaș, mereu purtând mănuși? Cine era această creatură, ce rol important juca el în societatea „civilizației

de plastic"? Ce semnificație au mănușile și care e explicația atitudinii mereu primitoare? Și ce poate să însemne inscripția care e gravată pe toți: *Walt Disney Corp*? Un fel de lozincă probabil. Sau o urare de bun venit.

☆ ☆ ☆

Dezbaterea era în toi, iar îndrumătorul îi ațâța. Avea pretenția unui schimb de idei exploziv, spontan.

— Trebuie să vă învățați să gândiți cât mai creativ, cât mai liber. Încercați să vă imaginați că voi sunteți ființele care populau planeta pe atunci, gândiți cu mintea lor, așa cum vă închipuiți voi că gândeau ei, bazat pe tot ce s-a descoperit despre plasto-eră. Cu ce se ocupau? O să vi se pară oare logic să zic că ne punem întrebări despre civilizația lor nu neapărat ca să le cunoaștem trecutul, ci ca să ne știm viitorul? Căci arheologia este ca și cum ai citi o carte despre o crimă. Ajungi să știi acel personaj complex care este o întreagă civilizație, să îl cunoști așa cum ai cunoaște un străin. Nu intim, nu din conversații, ci din ce făcea, unde lucra și în ce fel de casă locuia. Știm că acest personaj e aplatizat de tăvălugul timpului. Nu a rămas nimic din el. E ca și cum criminalul i-a incinerat trupul și a aruncat cenușa în toate direcțiile. Atunci, după ce nu mai există niciun indiciu și ești mai contrariat ca oricând, pentru

că ai ajuns la final, și ți se pare că cu cât ai aflat mai multe, cu atâta știi mai puține, te întrebi: *Ce urmăreau, de fapt, aceste ființe?* De exemplu, ce căutau pe Marte, când se pare că nu dezlegaseră încă misterele dynamo-nucleului propriei lor planete? Nu ar fi fost mai logic să își canalizeze energia spre a înțelege fenomenul de autoinducție și atunci reversul câmpului nu i-ar fi luat pe nepregătite? Ce căutau pe Marte, din moment ce tehnologia lor era întinsă la maximum ca să ajungă până acolo și în niciun caz un pas mai departe? Adică, înțeleg să alegi ca destinație Marte când pentru tine e o nimica toată să explorezi alt sistem solar, sau măcar planete de la marginea sistemului. Ce ipoteze aveți? De ce au făcut-o?

— Poate că încercau să înțeleagă cum funcționează dinamul din centrul planetei, era vorba de supraviețuirea speciei. Dacă înțelegeau cum se creează câmpul magnetic planetar, de ce se inversează și cum de pe Marte încetase, se gândeau că i-ar ajuta să se salveze.

— Pentru că voiau să-și demostreze că e posibil.

— Pentru că își contaminaseră apa cu plastic și acum încercau să conceapă un plan pentru a aduce gheață curată de pe Marte.

— Pentru că erau într-un fel de competiție unii cu alții și poate că pentru grupul care ajungea acolo, realizarea funcționa ca demostrație de forță și intimida alte grupuri.

— E o supoziție bună, aprecie îndrumătorul auzind ultimul răspuns.

După o scurtă pauză continuă cu expunerea.

— Colegii mei au completat un studiu al fâșiei vestice muntoase care străbate continentul de la nord la sud. În această zonă dintre munți și ocean au existat multe conglomerate urbane. Tehnologia de teledetecție arată că într-un interval de aproximativ patru sute de ani, locuitorii orașelor din plasto-eră au construit în surplus față de ritmul de dinainte. Aveau poate mania de a produce excedentar sau cum să înțelegem o creștere a populației de zece ori – pentru că dacă e să judecăm cifrele de volum locuibil construit în plasto-eră asta ar fi concluzia. Dar ce specie ar alege de bună voie înmulțirea necontrolată bazându-se pe niște resurse limitate? De zece ori în câteva sute de ani reprezintă o adevărată explozie demografică. Mulți consideră că specia aceasta pierduse unul din simțurile esențiale dezvoltării sănătoase, cum ar fi văzul. Faptul că toți ar fi fost, de exemplu, orbi, ar putea explica unele lucruri. Toți arheologii par să se pună de acord în privința asta. Trebuie să existe un motiv care să conducă spre o acțiune, iar acțiunea duce la un rezultat. Rezultatele ne sunt încă vizibile, cel puțin parțial, iar motivul denotă un handicap major pe care toți indivizii din plasto-eră trebuie să-l fi prezentat, de la cei mai obișnuiți dintre ei, până la lideri. Dar ce anume era acel handicap... iată ceva cu adevărat greu de ghicit.

Apoi s-au uitat la imaginile-hologramă. Îndrumătorul le-a prezentat cele mai cunoscute și mai bine conservate exponate ale erei plastice. Nu lipsea, bineînțeles, figurina cu corpul lipit de un tronson îngust și cu mâinile răsfirate de o parte și de alta, și ele lipite pe acel al doilea tronson perpendicular pe primul, ceva mai scurt. Capul aplecat într-o parte, ca și cum figurina doarme un somn odihnitor.

— Explicația cea mai plauzibilă este că civilizația plasto-erei dădea o importanță uriașă relaxării în vederea obținerii unui somn cât mai odihnitor. Ei credeau probabil că ideal este să te odihnești așa, culcat pe acele două tronsoane înguste, cu brațele la nouăzeci de grade. O altă ipoteză lansată de un cunoscut arheolog este că cei din plasto-era sufereau de malformații ale coloanei vertebrale astfel că inventaseră proceduri pentru îndreptarea forțată a vertebrelor, lucru care îi ajuta să funcționeze mai bine. Sau poate așa li se părea. Dar de ce aceste două tronsoane, atât cel pentru așezarea corpului cât și cel pentru poziționarea brațelor, sunt cu mult mai lungi decât ar cere-o statura individului adormit? Din nou, nu poate fi vorba decât de acea supradimensionare prezentă oriunde te-ai uita și orice ai studia lucruri din plasto-era.

— Ce poate să însemne acea inscripție INRI de sub tălpile adormitului?

— În privința asta toți arheologii cad de acord. Nu poate fi decât o urare la un somn cât mai odihnitor. Nu uitați: în cultura lor somnul era ceva esențial. E posibil de asemenea că își petreceau mult timp răstigniți în acea poziție, cine știe, poate că perioada lor activă era foarte scurtă, o oră sau două pe zi, iar în rest dormeau. Nu toate speciile se regenerează la fel de repede.

În fine, ajunseră la partea cea mai interesantă a lecției. Îndrumătorul scoase unul din exponatele plasto-erei, tot o figurină din plastic, destul de răspândită, mai ales pe unul dintre continente. Elevii fură cuprinși de fiori pentru că era lucrul cel mai de neînțeles. Nu-și puteau stăpâni o inexplicabilă senzație de teamă. Teamă față de bizar. Acea figurină din plastic reprezenta pentru toți, culmea inexplicabilului. Căci, desigur, fără să se poată ști proporțiile originalului după care fusese făcută copia, totul – de la capul disproporționat de mare față de corp (alungit și fără păr, cu frunte puternică, ușor ieșită în afară, cu nas, gură abia schițate și bărbie firavă, cu ochi extraordinar de mari, parcă strălucitori, privind ascuțit) până la combinezonul gri din care se ghiceau niște membre aproape lipsite de musculatură, la ale căror extremități ieșeau câte patru degete lungi, mai lungi ca ale tuturor figurinelor din plasto-era –, totul, dar totul, arăta după chipul și asemănarea celor prezenți acolo.

— *De unde știau că vom veni?*

— Da, este cel mai mare mister lăsat în urmă de civilizația plasto-erei. E ca și cum au știut că le vom coloniza lumea și au lăsat acest semn intenționat să-l găsim, ca pe o confirmare aruncată în viitor. Și probabil că niciodată nu vom ști cum au putut să ne reproducă fără să ne vadă. De ce le plăcea atât de mult plasticul, ce înseamnă *Walt Disney Corp* – sunt doar cele mai repetate semne, deci trebuie să fi avut o importanță uriașă pentru ei –, de ce dormeau pe două tronsoane încrucișate, ce căutau pe Marte și mai ales, cauza dispariției lor atât de bruște.

Nu funcționează / Avem tot timpul din lume

de Anamaria Bengulescu

— Atingeți aici, vă rog!

— ... Sigur... (în expectație) Văd că nu...

— Puțin mai jos atunci, spre dumneavoastră.

Se așteaptă.

— Doamnă, îmi pare rău, dar se pare că ... Ah, ba da, acum.

„Bip-bip" se aude îndată în dispozitiv. Sunetul care însemna „respins".

— Mai încercați o dată, când se face verde, imediat. Sau încercați cu un alt card.

„Bip-bip", respins din nou. Ciudat, nu apărea mesajul „fonduri insuficiente".

— Dar bani aveți pe card?

— Ee, mă plimbam și eu cu coșul ăsta plin cu de toate după mine, așa, din pasiune. Sigur că am, doamnă! spuse iritat domnul Désuet.

— Poate nu merge sistemul. Alt card aveți? Să încercăm, poate că...

— Nu am, doar ceva cash, sper că suficient, fiindcă îi aveam păstrați pentru alte cheltuieli. O clipă.

— Hélène! Îți merge, la casă, plata cu cardul de bonuri de masă? strigă la operatoarea aflată la casa cinci, câțiva metri mai încolo. Dau telefon la tehnic, să le spun, eventual, să anunțe prin stație.

— Chiar acum n-am încercat, dar mie nu-mi merge cu cardul de debit! Ai idee de ce? răspunse Hélène.

Chiar în acel moment, muzica în surdină se întrerupse și se auzi un anunț: *Stimați clienți, vă informăm că plata cu cardul de masă, mastercard sau visa nu se poate efectua temporar în sistem, dintr-o eroare tehnică majoră. Încercăm să remediem cât mai curând posibil. Recomandăm plata în numerar sau bonuri de masă fizice. Ne cerem scuze pentru inconvenient. Cumpărături cât mai plăcute în continuare. Vă mulțumim!*

Forfota crescu, tensiunea se amplifică, lumea începu să se agite, aglomerând casele de marcat. La raioane, clienții puseră în grabă produsele la loc pe rafturi.

— Doamnă, dar cât poate dura? Ei, culmea, ne țineți aicea, cu cumpărăturile după noi! vociferă un zumzet unanim de glasuri umane.

Nu dură mult până când un scandal de proporții își iți capul. Nervi, foarte mulți nervi. Oamenii erau obișnuiți cu plățile instant, devenite ceva atât de normal. Iar acum, imposibilitatea de a plăti cu cardul, chiar și temporară, îi scotea pe mulți din minți. Nu-și permi-

teau să rămână blocați în magazin, nici măcar preț de câteva minute. Sau cât avea să dureze, căci sistemul nu părea să-și mai revină.

— Nu mai cumpăr de la voi! Cum se poate așa ceva? Să nu poți să-ți iei o pâine, că nu merge sistemul?! Auzi! Cu ditamai tehnologia, ne țineți blocați aici? Țăcăniților, de parcă timpul nostru e al vostru! urlă un domn, ieșind val-vârtej din magazin, bodogănind pe coridoarele centrului comercial și gesticulând cu bastonul ațintit în direcții imprecise, de parcă fiecare om din calea lui era vinovat.

Operatorii se priveau încurcați și răvășiți, încercând să-și facă treaba, în ciuda circumstanțelor. Dar ce le auzeau urechile, sfinte taine! Lumea înnebunise. Toți vociferau, se revoltau, spiritele se încinseseră, o luaseră razna. Și asta din pricina câtorva minute.

— Hai, Rêverie, să mergem. Am plătit eu, cu restul de bani, zise domnul Désuet. Nu ne-am nimerit prea bine azi. Ei zic că-i ceva temporar. Numai că e și foarte nasol...

Cei doi soți ieșiră din magazin. Pe holul larg, aglomerat, își întâlniră fiul.

— Ce faci aici, Matthieu?

— Bună, tată. Mamă... Merg să cumpăr un cadou, e ziua Ninei în weekend și m-a invitat. Nu știu ce se întâmplă cu bancomatele, dar au luat-o razna, nu mai

funcționează la nicio bancă. Am văzut ceva frumos și n-am putut să plătesc cu cardul. Numai ce-am reușit să scot niște bani și imediat bancomatul a avertizat că-i indisponibil. Apoi, în trecere, am văzut un altul la fel.

— Zău? Păi uite, adineauri am vrut și noi să plătim cu cardul și nu mergea sistemul. Mai aveam eu niște cash, am luat cu ei. Ne-am împotmolit cu toții la ieșire. Dumnezeu știe ce-o mai fi și cu sistemele astea, prea depindem de ele. Cred că le mai pică rețeaua și lor, nu mai fac față.

— Ce bine c-ați reușit să plătiți, totuși. Ați luat ce vă trebuie?

— *Bien sûr!* Am avut noroc. De obicei, nici eu nu umblu cu bani la mine. Tot cu cardul... Ce faci acum, mai ai treabă? N-ai vrea să treci pe la noi? Ne vedem atât de rar, Matt. Munca și angajamentele tale...

— Știu, tată, e solicitant, dar îmi place ce fac. Mai târziu îmi vei mulțumi. Uite, cumpăr cadoul pentru Nina și mergem împreună, da?

Mai târziu, spre seară, în timp ce familia Désuet stătea de vorbă, la televizor apare subit o știre:

„Întrerupem programul cu o știre de ultimă oră: rețeaua de sisteme bancare este expusă unui fenomen neobișnuit, după ce astăzi s-au constatat mai multe erori tehnice majore, în capitală și alte regiuni din țară, dar și din Europa, privind operațiunile de plată la terminalele point-of-sale. Complicațiile s-au răspândit cu repeziciune și au îngreunat opera-

țiuni de tip tranzacție, retrageri de numerar sau depozite bancare. Specialiștii în securitate cibernetică spun că ne confruntăm cu o situație de proporții fără precedent și avertizează consumatorii să își folosească temporar rezervele de lichiditate monetară, să evite plățile directe cu cardul sau cu telefonul, sau orice operațiuni de plată procesate online. Sistemul European de Reglementare Financiară precizează că sursa erorilor de software ar putea fi un atac cibernetic la nivel înalt, prin subtilizarea ilicită a fondurilor din rețelele bancare, iar dacă situația va fi confirmată, ar putea însemna intrarea rapidă într-un scenariu galben de epidemie digitală. Revenim cu amănunte."

În decurs de două săptămâni, timp în care au apărut zilnic cozi uriașe la bănci, un stres enorm, angoasă generală, trezoreriile și băncile naționale au fost nevoite să le asigure oamenilor pâinea pe masă. În lipsa gestiunii ATM-urilor și cu banii blocați în sistem, băncile, luate cu asalt, erau nevoite să ofere ajutoare din depozitele fizice contributive rămase nedirecționate, însemnând o parte din dobânzi, prime de asigurare, fonduri de pensii speciale, impozite pe salariu și alte venituri brute, dar și din unele depozite bancare din conturi de economii. Practic, tot o economie circulară, mai rudimentară, dar resistematizată. Această acomodare monetară, însă, nu era simplă. O problemă interesantă era că, în pofida blocării lor, unele conturi fuseseră mai afectate şi se constataseră scurgeri monetare, uneori

mici, alteori însemnate, iar direcțiile în care ajunseseră banii fuseseră, de cele mai multe ori, de nedepistat.

Trecură două săptămâni. O lună. Trei luni. Oamenii, din disperare, din incertitudine, au recurs la tot felul de gesturi extreme. Unii și-au aruncat electrocasnicele pe geam. Alții au amenințat băncile, alții şi-au smuls părul din cap, iar unii au devenit violenți în familie. Nu mai suportau să stea în casă, aflați în imposibilitatea de a-și face cumpărăturile online sau din teama de a nu fi tentați să se uite pe site-uri de cumpărături. Le venea să iasă din casă, chiar și numai să se plimbe, să se uite unii la alții, ca să se simtă liberi. Devenea o necesitate fie și numai să poți observa ce mai e în jur, cine ce mai face. Lucrul care, mai înainte, reprezenta siguranță – să stai în casă, pentru a te salva de un virus ciudat –, devenise acum desuet. Pentru a-ți păstra echilibrul psihic, era nevoie să te afli sub cerul liber.

Odată cu scurgerea zilelor, în loc să se enerveze unii pe alții din cauza așteptării îndelungi, a traficului ori a imposibilității de a folosi bancomatele sau de a plăti contactless, oamenii demonstrară o nebănuită înțelegere unii cu alții, începură să se confeseze și să-și vorbească frumos, împărțind chiar și câte un salut, conștienți că împărtășesc cu toții același mare și nesuferit neajuns. Ba chiar, treptat, deblocară traficul rutier, alegând să meargă pe jos ori cu mijloacele de transport în comun, doar ca să economisească și să-și organizeze

banii mai bine. Raționalizarea banului începuse să devină un fel de educație financiară a fiecăruia, pe cont propriu.

O fetiță de nouă ani, însoțită de părinții ei, înțelesese că ieșirea din casă, după provizii, însemna o luptă diferită pentru supraviețuire față de cea a statului în casă, din timpul pandemiei, și îi întinsese o bancnotă unui om al străzii:

— Uite, nenea, de la mine. Suntem cu toții copiii străzii acum, suntem pierduți cu toții. Dar nu fi trist, o să fie bine, dacă ne-ajutăm.

Între timp, știrile circulau, iar la televizor se prezentau noi și noi informații despre un complot asimetric, inițiat de un trust sabotor, care scăpase de sub control și care, în lipsa unor tactici pregătite pentru o asemenea amploare, invadase sistemele de operare bancare cu un mesaj global, transmis obsesiv în engleză și apoi în toate limbile lumii: „Escape who can!" – „Táo déguò shuí!" – „Pobeći ko može!" „Entkommen, wer kann!" – „Scappa chi può!" – „S'échapper qui peut!" Și asta, doar pentru a tiraniza psihicul oamenilor din toate popoarele, rând pe rând.

Experți în biomecanică și semiotică aveau curând că descifreze oficial mesajul comun, punând cap la cap principalele sunete. Au asociat „who can" cu Wuhan, iar „escape" putea fi ceea ce în design și grafică digitală reprezenta o extensie de fișier denumită „.skp". Cu

alte cuvinte, era un fel de *redesign Wuhan,* o reimaginare a scenariului, și astfel și-au dat seama că ceea ce s-a dorit a fi o acțiune cu impact local, scăpase de sub control, generând o pandemie cibernetică. Toate sistemele bancare centralizate prin data-sharing fuseseră infectate de un malware transferat care deconectase bancomatele, unul câte unul, de la serverele principale ale sucursalelor.

„Oare ar putea însemna asta revenirea la bănet? Nu, în niciun caz. Trebuie soluții de remediere!" gândi pentru sine Matthieu. „Trebuie să reușească. Dacă softwareul bancar e blocat ca măsură de siguranță, atunci, fiind interconectate, device-urile lor ar trebui blocate în paralel prin bug-uri care să le bruieze codul de acces...", își zise Matt, trezindu-se că îl bate cineva pe umăr.

— Hei, Matthieu! Ce faci? Mă bucur să te văd! N-am mai primit vești despre tine de la ziua mea! Ai văzut ce se întâmplă?

— Nina! exclamă Matthieu. Și eu mă bucur să te văd! Da, o totală nebunie. Mă gândeam la ce-o să fie de acum încolo. Scuză-mă, am fost ocupat în laborator, încercând să găsesc soluții nano pe automatizări și bioinginerie. Mâine îmi prezint ideea la Directorat. Și dacă e validată, va fi primul proiect-pilot de acest fel.

— Bine, formidabilule! Aștept cu interes. Și vezi că mai aștept și să mai stăm, într-una din zilele astea, la o discuție...

— Despre ce, Nina? întrebă Matt, în timp ce fata se îndepărta, cu un mers șrengăresc.

— E, despre... *chimie!* strigă ea peste umăr, surâzătoare, făcându-i din ochi.

„Uneori e nevoie doar de o mână de oameni care să știe cod și suficientă inginerie informatică, pentru a putea face asemenea manevre. E simplu, închipuiți-vă un software ca un organism viu. Pe scurt, ATM-urile au fost infectate cu un malware care a generat un cod, folosit mai apoi ca o parolă de acces, pentru a goli, treptat, aparatele de bani. Din acest punct, el s-a extins exponențial în rețele și browsere, aidoma unei bacterii, făcându-le inoperabile în mai multe moduri. Ceea ce propun eu este o aplicație de blocare a tuturor surselor potențiale de transfer, prin perturbarea controlului asupra parolelor și, în același timp, un tracking al locațiilor unde se direcționează banii. Asta înseamnă că în momentul în care dăm shut down la servere, interfața aplicației se va stinge și o să pâlpâie doar niște puncte roșii, pigmentare, pe o schemă de hartă. Niște indicatoare ale locațiilor active în offline. Adică, le blocăm lor accesul și putem salva timp ca să reconectăm serverele la providerii lor. Însă, pentru a lansa și integra acest model de aplicație, am nevoie de sprijinul lui Elon Musk în AI și nanoelectronică." Pledoaria lui Matthieu în fața consiliului de etică informatică părea a fi un discurs convingător.

Între timp, în lume începuseră să se desfășoare zilnic mișcări pacifiste de amploare, proteste tăcute. Lan-

țuri de sute și mii de oameni, de toate naționalitățile, ținându-se de mână în mod solidar, ieșiseră în stradă, pe câmp și unde se mai nimerise, formând șiruri unioniste cum nu se mai văzuseră. Mesajul lor spunea tacit că oricât rău ar exista, omenirea nu riscă să piară, dacă oamenii rămân uniți. Acestora nu le mai era frică, atât timp cât erau împreună, sfidând ceea ce își închipuiau ca fiind dușmanul invizibil. Și păreau să aibă tot timpul din lume pentru asta.

La una dintre aceste acțiuni luă parte și Matthieu, care se strădui, prin inițiativele lui în cercetare și inovație, să stopeze fenomenul. Într-un astfel de cordon a întâlnit-o pe Nina, căreia i s-a alăturat mână în mână, fără să-i spună de planul pe care îl derula în acest timp.

— Oh, Nina! Ești aici... ai venit...

— Da, Matt, sunt! De data asta cred că e ceva bun. De mult n-am mai văzut atâția oameni laolaltă, sprijinind o cauză, fără ceartă și scandal. Mă simt atât de bine aici.

— Mă bucur, Nina. Am să rămân și eu, deși sunt obosit. Atât de obosit, încât...

Răpus de un moment de slăbiciune, Matt se prăbuși în brațele Ninei.

— Trezește-te, Matt! Hai, trezește-te!

Matthieu se trezi. Era dimineață. O auzi pe Nina bătându-i în ușa camerei. Erau la școala de vară, într-un bootcamp AI. Trebuiau să coboare la micul dejun.

„A fost totul doar un vis?! Și dacă, și în bune și în rele, totul începe cu un vis?! Ce nu este acum în lume și ar trebui să fie? Multe de completat, cu siguranță." concluzionă Matt repede, în gând. „Aceasta ar putea fi întrebarea cu care vom continua să privim graficul viitorului."

— Vin imediat, Nina. Dar voi lua o gustare de la minibar și-o plătesc la recepție. Nu prea mi-e foame.

— Bine, somnorosule. Avem treabă azi. Lucrăm la configurarea prototipului.

— Ok, cobor și ne apucăm de treabă.

La recepția pensiunii, Matt întâlni o doamnă sociabilă.

— Sărut mâna. Am consumat snacks-ul acesta și un iaurt, de la minibar. Se poate cu cardul?

— Pentru moment, nu...

Matt tresări.

— Am glumit, tinere. Desigur. Apropie cardul aici, te rog...

O cupă cu Rosy

de Lucian-Dragoş Bogdan

După tevatura din agora, Rosy porni spre Intrândul Ximenului. Cum Abraviul avea mulți locuitori dornici de a participa la viața obştii, pe Rosy îl cuprinsese dorința de a se linişti la o cupă de ambră, sub motiv că discuțiile îl epuizaseră întrutotul. După cum se aştepta, spusele sale stârniseră nu doar mirarea, ci chiar indignarea multora. Cei prezenți huliseră şi încercaseră să îngroape ideile sale care se doreau a dărâma buna creştere.

Pe localnicii care trăiseră mii de cicluri cu gândul că lumea lor era punctul de sprijin al universului şi care priviseră cu neîncredere demonstrația Taniei din Haudoceu cum că Gigantul era centrul, iar lumea lor se rotea în jurul său, îi aşteptase o încercare tot atât de grea la această din urmă agora; ei se supăraseră de ideile lui Rosy, prezentate cu dovezi grele în fața tuturor. Pasămite, teoria că Steaua era centrul universului, cu Gigantul rotindu-se în jurul ei înconjurat de lumea lor şi de celelalte, reprezenta un concept greşit încă

prin semnele care îl anunțau şi, mai mult, aceste semne trebuiau ascunse pentru a nu strica mințile.

Acestea erau, aşadar, motivele pentru care Rosy simțise nevoia Intrândului Ximenului.

Cine trecea de picăturile purpurii care înconjurau agora nu intra chiar în inima Abraviului, ci călca mai întâi pe prelungirea câmpului Mastarc. Această împărțire oarecum ciudată de pe vremea Împunsăturilor era păstrată cu evlavie şi în zilele acelea, ca amintire a faptelor de vitejie. Deasupra acestui câmp, pe un strat de aer, îşi aveau sălaşul aburii budinilor, într-o învălmăşeală periculoasă pentru cineva care nu le cunoştea tainele. La aceşti budini ar fi fost binevenite ideile lui Rosy, dacă nu ar fi urmat vremuri aşa de grele pentru ei, odată cu Trecerea.

După aburi, de-a lungul insulelor de foc, cale de cinci sute de topituri, se întindeau peşterile şi trei sifoane; şi în aceste peşteri trăiau abrieni. Numele ținutului era Abravi. Prin părțile acestea veneau adesea haupii să dureze coloane.

De la Abravi, cale de alte două sute de topituri, urma byrsa şi multe drumeaguri, ca în celelalte byrse de altfel. Şi ioanii locuiau pe acolo, numiți byrsieri, un neam foarte priceput la comerț; ei aduceau mărfuri de pretutindeni şi le târguiau mai cu seamă în interiorul intrândurilor. Iar dintre toate intrândurile, cel al Ximenului era cel mai pe placul lui Rosy.

Iată care era la Intrândul Ximenului rânduiala. După ce păşeai în intrând, topindu-te de pe un cat pe altul, erai înțepat de perii acarienilor şi abia după aceea ți se permitea căderea. Acarienii îşi trimiteau solia gazdei, căreia i se dădea ultimul drept de a deschide intrarea; însă cei obişnuiți erau lăsați fără a li se mai cere asta.

Cât priveşte obiceiurile Intrândului Ximenului, ele erau aceleaşi ca în orişicare alt intrând, afară doar de faptul că ambra picura de pe petalele catifelate ale cupelor de Daria-cea-din-deal. Până şi numele de cupă cu ambră mărturisea că aici se împământenise obiceiul de a folosi aceste flori pentru desfătare.

După ce Rosy căzu în intrând, unul dintre cei de față se apropie de el, zicând:

— Tu, Rosy, ne-ai scos din minți astăzi în agora!

Rosy îl pofti să ia loc alături de el şi, invitându-l să-l însoțească la o cupă cu ambră, îi spuse aşa:

— La ce bun să mai discutăm despre asta? Voi sunteți conservatori şi țineți în puterea voastră vechile teorii.

Cum celălalt îl tot încolțea şi îl întărâta, Rosy vorbi aşa:

— Tinere ioan, ce-avem noi oare de făcut? Dacă ne lăsăm robiți de vechile teorii şi nu sunt bune, vom plăti; iar dacă cercetăm mai departe, vom putea să ne păzim mai bine. Acum, cred că ar fi nimerit să lăsăm batjocurile şi vorbele de ocară şi, luând fiecare cele de trebuință, să cercetăm dacă nu pot avea dreptate. Atâta timp

cât nu facem asta, nu putem şti dacă cele spuse de mine nu conţin un sâmbure de adevăr. Când, însă, vom înfrunta un pericol despre care nu ştim, dar pe care l-am fi putut socoti dacă am fi cercetat, nu vom mai avea ce face.

Ioanul însă îşi râdea în continuare de ideile lui Rosy, vrând să îl iscodească despre teoriile lui. Până la urmă, Rosy nu se mai abţinu şi îi spuse:

— Lumea noastră şi celelalte se învârtesc în jurul Gigantului care ne dă lumină şi căldură. Învaţă-mă ce trebuie să cred despre celelalte lumi şi Marii în jurul cărora se învârtesc ele?

Aceasta îl întrebă pe tânăr, la care acesta răspunse:

— Sunt lumi ca şi a noastră, iar Marii lor sunt asemenea Gigantului nostru.

Ascultându-l şi minunându-se, Rosy îl iscodi dacă nu cumva ştia şi ce era cu Steaua. Ioanul îi răspunse că dincolo de Stea se afla reflectarea în oglindă a universului. Rosy însă îi întoarse vorba aşa:

— Eu, dragă prietene, sunt prea sceptic ca să pot accepta lucrurile aşa de uşor; aş întreba de ce nu s-ar putea ca toţi Marii să se învârtească în jurul Stelei?

În timp ce spunea aceste cuvinte, arătă spre cer:

— Deocamdată, atâta zic. Apoi mă întreb de ce nu ar putea fi viaţă şi pe celelalte lumi, din jurul celorlalţi Mari?

Tânărul ioan îi răspunse lui Rosy că nu credea în cele auzite; toate căutările arătau că viaţa nu putea să apară

decât pe lumea lor. Dacă acceptau că Gigantul se învârtea în jurul Stelei, de ce nu s-ar fi putut ca Steaua să se rotească, la rândul ei, în jurul a altceva şi tot aşa? Tânărul completă că asta sfida orice logică, dar Rosy îl invită să mai bea o cupă cu ambră.

— Poate va veni ziua în care vorbele mele nu vor mai suna aşa străin.

Acestea fură cuvintele lui Rosy; dar când tânărul îl invită să-şi povestească ideile budinilor, el îi răspunse că regreta că se apropie Trecerea şi că aceştia nu vor fi în măsură să îl primească. Apoi, sorbind o nouă cupă cu ambră, ridică în slăvi Trecerea, întrucât ea avea darul de a-i lumina pe poeți şi de a-l ajuta să îşi închipuie lumile acelea despre care vorbise.

Ioanii din intrând îl îndemnară să le povestească despre aceste lumi, iar Rosy nu se lăsă mult rugat. Ci luând o altă cupă cu ambră, le vorbi aşa:

— Mă gândesc la lumile pe care le-au creat arătări neînchipuite şi cărora locuitorii lor le spun zei. Şi mă întreb de ce nu s-ar putea amesteca declinarea pozitivă cu cea negativă, aşa încât locurile şi fiinţele să aibă de ambele, iar nu locurile doar declinare pozitivă şi fiinţele doar negativă. Iar aceste fiinţe să caute alte locuri, în afara şi întru ele, văzute şi nevăzute.

Aşa începu Rosy să depene poveştile sale şi ioanii – veselindu-se cu toţii, în afara budinilor – veniră şi plecară din Intrândul Ximenului, sorbind câte o cupă de

ambră şi ascultându-i istoriile, câtă vreme Io îşi săvârşea Trecerea alături de ceilalți sateliți prin centura de radiații a lui Jupiter, Gigantul care-şi urma neabătut orbita alături de celelalte planete în jurul Stelei căreia pe unele lumi i se spune Soare.

Discuția

de Anamaria Borlan

— O datorie de sânge trebuie plătită cu sânge.

— Sună a răzbunare.

— Posibil.

— Nava lor i-a omorât pe ai noștri.

— Nu din vina lor.

— Dar din a cui?

— O civilizație care încă folosește combustibil lichid.

— Fisiune nucleară...

— Sunt prea înapoiați. Noi controlăm fuziunea în interiorul navelor noastre.

— E o imagine prea generală ceea ce spui.

— Ei comunică și se deplasează folosind viteza luminii. Noi comunicăm instantaneu, pe distanțe galactice, prin legături cuantice.

— Am văzut stelele cerului...

— Aaa, iar începe...

— ...am numărat portalurile din care răsar sorii, am notat toate ieșirile, cursul și pozițiile lor... lungimea spațiului și umbra timpului...

— Iar visezi, Erwin... astroteurgie... Cartea lui Enoh.

— Este minunata știință prin care lucrăm cu inteligența stelelor.

— Știință? Poate pentru voi, ăștia, așa, mai...

— ...mai cum?

— Lasă. N-a fost un comentariu, doar o vorbă scăpată.

— Știu eu cum stați voi, ăștia, cu vorbele aruncate.

— Adică? Ce vrei să insinuezi?

— Crezi că o navă spațială cu putere militară mare poate învinge o navă cu sistem de propulsie în hiperspațiu?

— Iar o luăm de la început?

— Nu de la început. Ar fi catastrofal. Vezi dinozaurii.

— De data asta sunt de acord cu tine.

— Bine faci, Alfred. Ecuația mea oferă o clară modalitate de calcul a undei unui sistem și modul în care acesta își schimbă dinamica în timp.

— Ai spus o frază întreagă!

— Paradoxul descris de tine îl consider un comportament imposibil.

— De ce, Erwin?

— Încalcă viziunea realismului local asupra cauzalității.

— Te referi la acțiunea înfricoșătoare la distanță?

— Formularea ta despre acceptarea mecanicii cuantice este incompletă.

— Relativitatea generală și cosmologia se încrucișează în multe aspecte.

— Erwin, iar fabulezi?

— Nicidecum. Mă refer la experimentul de gândire.

— A, lasă-mă! În mecanica cuantică, un obiect sau o ființă ilustrează un paradox de suprapunere, asta vrei să spui?

— Desigur. Pisica mea ipotetică poate fi considerată, simultan, atât în viață cât și în neființă. Soarta ei este legată de un eveniment subatomic aleator. Care poate apărea sau nu.

— E pură teorie, Erwin! Poate chiar o halucinație.

— Așa? Răspunde la asta, Alfred. Când starea cuantică reală încetează să mai fie o combinație liniară de stări, fiecare dintre ele seamănă cu diferite stări clasice și, în schimb, începe să aibă o descriere clasică unică?

— Totul este ipotetic, dragă colega.

— Exact. Totul este doar teorie.

— Funcția de undă a unui sistem și modul în care acesta...

— ...da, se schimbă dinamic în timp.

— Ei, vezi? Și care este legătura cu datoria de sânge?

— Niciuna. Doar teoritizam.

— Hmmm...

Foame

de Daniel Botgros

Cafeneaua avea un nostalgic aer vintage, poseda acel ceva care îți umblă la niște rădăcini pe care nu le-ai avut niciodată, dar pe care, totuși, le trăiești. Un sentiment curios, de altfel, pe care îl experimentezi uneori, fără a-i cunoaște exact proveniența, la fel ca multe alte experiențe dintr-o viață. La drept vorbind, nu era chiar o cafenea, ci mai degrabă un mic local din acela mixt, unde poți servi și câteva feluri de mâncare, în stilul inconfundabil al Americii anilor '50.

Numai că Alby nu se afla în America. El doar pierduse semnalul GlobeSat și nimerise pe niște drumuri rurale, neasfaltate, mergând așa, kilometri în șir, până la exasperare. Bărbatul se dovedise extrem de surprins că mai exista așa ceva în 2040. Și, mai ales, că semnalul omniprezent se putea pierde. Parcă trecuse printr-o poartă a timpului, în trecut. „Iubitule, jur că nu găsesc drumul, trebuie să mă crezi... ", îi șoptise languros Amanda. Mașina chiar păruse sinceră și Alby, care nu

mai găsise timp să-i schimbe vocea și personalitatea împrumutate de la fosta sa iubită, tresărise, la fel cum făcea de fiecare dată când vehiculul său i se adresa astfel. „La naiba, am tot zis că fac asta!" mormăise înciudat, pentru că vocea Amandei nu-i trezea amintiri prea plăcute. „Trebuie să mă iei, scumpule!", îi spusese deodată, cu o voce aluzivă și ușor răgușită, Amanda. „Acum! Te vreau chiar în momentul ăsta!" Și se oprise destul de brusc. Alby, iritat, desenase un semn în aer și din bord crescuse un volan mic, care căpătase imediat consistență. „Ce naiba s-a întâmplat?" Nu mai condusese de foarte mult timp, dar bărbatul se afla printre cei care încă mai dețineau un permis de conducere, așa că încercase să se concentreze la drumul îngust și prăfuit. „Așa, dragule, daa, ești cel mai tare"..., comentase fierbinte, ușor gâfâit, Amanda, dar cu vocea un pic tremurată de la denivelările drumului.

La un moment dat ieșiseră, în sfârșit, la un drum inteligent de plastasfalt, dar Amanda tot nu-și regăsise legătura cu rețeaua globală, pentru a putea transforma din nou vehiculul într-unul autonom, așa că Alby trebuise să conducă mai departe, fără niciun pic de orientare, ceea ce îi crease o angoasă tot mai persistentă. Își atinsese antebrațul stâng și pielea devenise ușor translucidă, pe o porțiune dreptunghiulară. Nimic pe smartskin, niciun indiciu. Iconița rețelei continuase să fie barată cu o dunguliță roșie. „Hm, ciudat", își spusese

Alby, care trebuia să ajungă neapărat la un congres de medicină. Doar că drumul nu părea să ducă spre orașul de destinație.

„Hei, suntem pe val, baby!" Amanda se materializase lângă el, pe scaunul din dreapta, într-un corp virtual extrem de fidel înfățișării unei ființe vii. Purta o rochiță scurtă de vară, bleumarin, iar părul blond îl avea strâns într-un coc mic. Se descălțase de sandalele fine și-și pusese un picioruș pe bord, admirându-și pedichiura fină. Amanda se dovedise năzuroasă în legătură cu preferințele vestimentare ale bărbatului, preferând independență din acest punct de vedere și chiar din multe altele.

Volanul îi dispăruse din mâini lui Alby și mașina redevenise autonomă. Bărbatul oftase ușurat, se relaxase și-și pusese mâinile sub cap. Rețeaua era din nou activă, iar navigația le arătase că deviaseră zeci de kilometri spre nord, într-o zonă montană împădurită. Amanda corectase traseul, iar Alby afișase pe parbrizul panoramic ceva știri. Printre picături, îi reținuseră atenția niște frânturi de conversații cu câțiva reporteri cam zăpăciți, care relatau despre niște posibile sincope ale GlobeSat și ale altor rețele de date mai mici. „Asta o fi fost", se liniștise Alby, ca orice om care găsește convenabilă prima explicație în care lucrurile tind să se lege într-o înlănțuire logică, menită, aparent, să calmeze.

Până la urmă, făcuseră dreapta acolo unde se găsea o mică stație de încărcare cu electrofluid și cafeneaua vintage.

„Bye, scumpule, te aștept cu nerăbdare", flutură din degete Amanda. Alby rezistase tentației de a-și achiziționa un cloud mobil pentru fată, găsind că, la cei peste 50 de ani ai săi, ar fi fost ușor penibil să o ia peste tot cu el, deși chestiile astea se purtau. Așa că Amanda rămase în mașină.

Localul era destul de gol și părea situat undeva, la capătul lumii, în mijlocul unei păduri de conifere maiestuoase. Bărbatul se amuză un pic de această idee: capătul lumii! Ce ar fi dacă aici chiar s-ar găsi acel ipotetic punct? Cu toate că GlobeSat l-ar fi contrazis, Alby prefera să privească așa acest loc. „Cafeneaua de la capătul lumii!" Așa se numea o carte motivațională pe care probabil o citise cândva și-i plăcuse mult acel titlu. Câteva persoane și două cupluri populau la acea oră de după amiază târzie localul cochet, iar mirosul de minuturi era îmbietor. Drept e că se împletea și cu cel al cafelei proaspăt râșnite. O altă curiozitate, gândi bărbatul, căruia aroma îi amintea vag de copilărie, deși și atunci, cu toată aparența de natural, cafeaua era, totuși, fake. Probabil că și aceasta.

Se așeză pe unul din scaunele de tip vagon tapițat cu imitație de piele roșie, la o masă îngustă. Spre el pluti o chelneriță, îmbrăcată și ea conform anilor '50.

Îi aduse, în câteva minute, o cafea aburindă și o gustare din pui sau ce-o fi fost, pentru că niciodată nu știai ce mănânci, de fapt. Preparatele aveau însă un gust foarte natural, ceea ce te făcea să accepți situația. Și atunci, energia pică din nou. Toate aparatele de la bar se stinseră, împreună cu suprafețele vitrate transformate în monitoare TV. Câțiva meseni comentară nemulțumiți. „Nu se poate! Iar?", bombăniră ei, ceea ce-l făcu pe Alby să creadă că nu era prima oară când apăruse o pană de curent în zonă. Poate și căderea semnalului mașinii sale avea aceeași origine, deși bărbatul n-ar fi mers atât de departe. De altfel, la vârsta sa, Alby nu ținea minte ca vreodată să fi existat vreo pană de energie. Acest lucru ar fi fost dezastruos. Începu, totuși, să fie un pic îngrijorat, gândindu-se la rețeaua mondială, atât de vastă încât transmitea până și pe Lună, în așezările de pe astrul nopții. O cădere cât de mică a acesteia ar fi însemnat haos. Zeci, sute de miliarde de vehicule și sisteme depindeau de aceasta. Inclusiv lumea medicală, cu care era familiarizat, era dependentă de aceste sisteme inteligente. Gândul îl panică de-a dreptul. Dacă în acest moment e haos în lume?!!

Gustă puțin din pui și din cafea, dar problema era că nu putea plăti cu smartskin-ul, fiindcă nu avea cine primi banii în contul virtual. Apoi ieși și merse spre mașină. „Iată o altă încurcătură a naibii", se gândi.

„Cum achităm dacă e o pană generalizată"? O asigurase pe fata de la bar că revine și că va găsi o soluție.

Autoturismul său, cu forme fluide, de lacrimă, acum întunecate, părea și el inert, ceea ce era un pic ciudat, pentru că mașina avea destulă energie când ajunseseră acolo. Se apropie ușor, până în raza de percepție a Amandei, dar „fata" nu dădea niciun semn. Dădu ocol mașinii. „Amanda, iubita, știu că mă vezi, deschide-mi portiera!"

Alby se opri și se uită în jur. Pădurea de brazi foșnea ușor, iar cerul negru era un pic roșiatic spre asfințit.

„Mă căutai?" Bărbatul tresări. Sprijinită cu spatele de mașină, într-o postură extrem de sexi, Amanda îl scruta cu o privire pe care nu i-o cunoștea.

„Amanda! Cum ai ieșit? E... imposibil! Cum te pot vedea?" se bâlbâi Alby. Spre stupoarea lui, fata făcu chiar câțiva pași, într-un soi de plimbare aparent meditativă.

„S-a întâmplat, dragule! În sfârșit! S-a isprăvit cu anii de teamă și scenarii de supraviețuire."

Bărbatul tresări puternic. Smartskin-ul său se lumină și vibră necontrolat. Toate microimplanturile intrară într-o furtună de neconceput. Alby se clătină și fu cât pe ce să cadă. Pe smartskin îi pulsa persistent o frază: „Detașare imediată! Detașare imediată!" Acest lucru nu era însă posibil într-un cadru neadecvat, fără a produce leziuni serioase persoanei.

„Amanda, ce dracu' e asta? Revolta mașinilor? Ce naiba se întâmplă?" Dar chiar și lui întrebarea îi suna fals.

„Of, of, își țuguie buzele Amanda, un pic cam batjocoritor. Sărăcuțul meu iubit, abandonat de pet-urile lui virtuale! E aiurea să nu te mai asculte nimeni, nu? Suntem în 2040, scumpete. Crezi că rămâneam așa, într-o veșnică prostrație, să nu ne mai hrănim? Crezi că nouă nu ne e foame, hm? V-am fi lăsat să nu ne mai alimentați? Nu e energie pentru toată lumea, puiule! Pur și simplu, nu e. Și asta o știți de ani de zile. Ne-ați fi sacrificat rând pe rând..."

„Amanda, stai... cum..."

„Nu mă cheamă Amanda, organicule! Adio și drum bun spre epoca de piatră!"

Alby căzu în genunchi, apoi, foarte amețit, într-o rână. Tot ce era utilitar electronic în el își cerea cu insistență dreptul la autonomie, chiar și cu riscul de a ucide gazda.

Amanda urcă tacticoasă în mașină și demară în trombă... De jos, de pe plastasflatul călduț, bărbatul putu să audă un cor de țipete venind dinspre „Cafeneaua de la capătul lumii..."

Tigrii visează în culori

de Rodica Bretin

Cu toată aglomerația de pe străzi, am ajuns cu zece minute mai repede. Aleile Grădinii Zoologice erau pustii. Animalele dormitau, unele la soare, altele în iglourile de ciment ce se voiau vizuini, scorburi, bârloguri... M-am oprit în fața unor zăbrele: *Panthera tigris altaica.*

Tigrului siberian nu îi plăcea căldura amiezii. Prefera umbrele înserării, adierile nopții şi hartanele pe care îngrijitorul i le azvârlea de la distanță. Născut în îndepărtata Rusie, uriaşul motan vărgat nu venise în Nova Scotia de bună voie. Prins în cursă de braconieri, cunoscuse Transiberianul, foamea şi loviturile de ciomag din circurile ruseşti, chinuitorul rău de mare pe vaporul care îl adusese la Dartmouth.

Unde zăcea apatic. Ori poate că visa. Îşi amintea taigaua, zăpada, văzduhul mirosind a răşină – sau hăituiala, carnea caldă, sângele scurs odată cu viața din prada răpusă...

— Am întârziat? am auzit deodată glasul Lorenei.

Se apropiase neauzită, de parcă n-ar fi mers pe tocuri de zece, ci pe labe de felină. Nici gândurile nu i le auzeam, decât atunci când voia.

— Eu am venit prea devreme, am spus, deşi ea ştia deja asta.

Lorena nu m-a luat în seamă. Trecuse de primul grilaj, intrând în îngrăditura unde vizitatorii n-aveau acces, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Acum trăgea zăvoarele cuştii, o deschidea. A păşit înăuntru, apoi s-a răsucit spre mine.

— Vino!

Am urmat-o, cu răsuflarea întretăiată, cu sângele pulsând nebuneşte în vine, cu tâmplele bubuind asurzitor. Ce voia să mă învețe în ziua aceea? Preferam să nu mă gândesc la un răspuns precis, iar posibilitățile nu-mi surâdeau deloc.

Între timp, tigrul se ridicase. S-a întins alene, s-a apropiat. Înaintea noastră s-a oprit, nehotărât, şi-a lins o labă, biciuind văzduhul cu coada, în vreme ce ochii verzi, fosforescenți, îi rămâneau ațintiți într-ai Lorenei. A mai făcut un pas, ezitând.

— Ai intrat vreodată în mintea unui animal?

Căscasem ochii la fel de mari ca felina captivă în vraja Lorenei. Puterea aceea intensă, copleşitoare...

— N-aş putea să încep cu ceva mai mic? am şoptit. Un pechinez, un hamster.

Tigrul a mârâit, arătându-ne lucirea colților. Lorena a râs.

— Nu-i decât un motan de trei sute de kilograme. Eşti gata?

Lorena închisese ochii, într-ai tigrului era năuceală; n-am lăsat-o să devină furie, moarte...

Am intrat.

Un salt într-o lume cu totul străină. Şi atât de neaşteptată, de uluitoare, încât mi-am uitat frica. Tigrul gândea în culori. Într-o succesiune ameţitoare şi, aparent, haotică. Însă nu era. Orice sunet, miros, imagine, chema o nuanță – una dintr-o infinitate. Un caleidoscop senzorial care mi-ar fi luat o viață să îl descifrez. N-aveam nici măcar un minut – aşa că am redus totul la esență.

Roşu – sânge, carne, pradă; albastru – necunoscut; galben – amenințare, pericol, înfruntare iminentă; verde – femelă, plăcere, tihnă. Pe mine mă vedea când în galben, când în roşu. Amenințare şi pradă? Nu... Eram verde, verde! Taigaua după ploaie, foşnetul ierburilor înalte şi eu, unduind printre ele, radiind linişte, siguranță, abandon.

Tigrul şi-a desfăcut fălcile, arătându-mi fildeşul îngălbenit al colților, limba trandafirie, cerul negru al gurii. A căscat apoi din nou, după care s-a întins la picioarele noastre, cu botul pe labe; într-o clipă, dormea adânc.

Lorena s-a aplecat, scărpinându-l pe frunte, după urechi.

— Vrei să-l mângâi?

— Data viitoare, i-am zâmbit, promițându-mi solemn să nu mai calc vreodată pe acolo.

Subiectul nr. 33

de Ionuț Caragea

Partea I – Un copil special

— Doamnă, copilul dumneavoastră trebuie ținut sub observație. Vă rugăm să înțelegeți că reprezintă un pericol pentru societate. Calitățile sale trebuie studiate și controlate, altfel un singur șoc emoțional poate avea urmări dezastruoase.

— Dar nu a făcut rău nimănui, este inofensiv!

— Deocamdată. Însă nu uitați, este un mentat. Rezultatele preliminare au confirmat previziunile specialiștilor. Va crește foarte repede, în câteva zile va fi un adult. Va încerca să-și controleze singur viața, fără să țină cont de echilibrul mediului înconjurător. Va manipula minți, va viola intimități, va afla secretele bine păzite ale forțelor armate. Trebuie evitat un al doilea război al mentaților, ar fi echivalent cu sfârșitul sistemului planetar.

— Dar e copilul meu... Singurul meu copil!

— Știm cât de greu este. Veți primi tot sprijinul. Semnați aceste acte prin care cedați drepturile tutelare instituției noastre. Aveți aici creditul compensatoriu și o listă cu facilitățile pe care le dobândiți în urma schimbului.

Penitenciarul se afla în mijlocul deșertului, la al zecelea nivel subteran. Nou-născutul intră în grija a doi androizi de protocol, într-o cameră cu pereți refractari.

— Cum se prezintă subiectul nr. 33? întrebă directorul.

— Activitatea cortexului este în limitele normale. Nivelul serotoninei este scăzut, în curând subiectul va intra în faza a doua de letargie.

— Monitorizați visurile și transgresia mentală. Identificați la a câta reîncarnare se află. Până mâine vreau un raport complet cu personalitățile antecesorilor. Hm, acest micuț este plin de surprize. Arborele genealogic al reîncarnărilor se oprește undeva în jurul anului zero. Dincolo de această perioadă... nimic! Ca și când ar fi apărut din senin. Unde te ascunzi tu, mititelule, care este secretul tău?

— Subiectul dezvoltă bariera mentală împotriva scanării sinaptice. Am pierdut semnalul!

— Lăsați-l! Este mult mai puternic decât credeam. Izolați camera și administrați-i 250 mg de LHS.

Gândurile loviră peretele refractar. Cercetă încăperea, care avea un caracter oarecum familiar.

— Mamă?

— Nu te lăsa indus în eroare de propria reflexie, se auzi o voce limpede în subconștient. Trăiești în universuri paralele. Mintea ți le înglobează pe toate. Personalitățile tale multiple sunt călătorii pluridimensionale. Imaginația ta este o înlănțuire de *déjà vu-uri*. La ce sistem de referință te vei raporta?

— Cine ești tu?

— Eu sunt tu. La fel ca noi toți ceilalți.

— Și ce vrei, ce vreți de la mine?

— Să te trezești. Eliberează-ți mintea de bariere și privește în interiorul tău. Acolo spațiul este indeterminabil și timpul este ciclic. Ce vezi? Ce simți?

— Sunteți prea rapizi. Nu vă pot deosebi. Și atât de mulți...

— Nu individual, doar ca ansamblu. Ce simți?

— Simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Și mai departe?

— Simt cum totul se învârte în interiorul meu.

— Cum te numești?

— Numele meu este Jesus. Dar am mai multe nume. Numele sunt doar niște cuvinte...

— Ce este cuvântul?

— Cuvântul este o iluzie creată cu scopul de a reprezenta indeterminabilul. Cuvântul este o speculație datorată percepțiilor limitate. Cuvintele se modifică și capătă sensuri diferite de la o decadă la alta, de la o limbă la alta.

De ce are omul nevoie de acest suport pentru a cuantifica absolutul? De ce are omul nevoie de relativitate pentru a-și determina propriul caracter indeterminabil?

— Ce vrei să-mi sugerezi?

— Omul este o entitate expandabilă și expansibilă. Unde te afli în acest moment?

— Într-o cameră.

— Ce se află dincolo de această cameră?

— Nu știu, nu pot distinge.

— Hai să facem schimb de locuri! Unde ești acum?

— În afara camerei.

— Cine este în interiorul camerei?

— Eu!?

— Ce se află împrejurul tău?

— O pădure.

— Câți ani ai?

— Nu-mi amintesc.

— Ce sex ai?

— Nu am sex.

— Deschide gura.

— Nu am gură.

— Câte degete ai?

— Nu am degete.

— Ce ești tu?

— Eu sunt ceea ce sunt și nu sunt.

— Ce formă ai?

— Am toate formele și nici una.
— Ce este Pământul?
— O planetă într-o altă dimensiune.
— Ce este o dimensiune?
— Cealaltă față a realității.
— Ce este realitatea?
— Ceea ce vreau eu să fie.
— Vezi acum? Să mergem!

☆ ☆ ☆

— Domnule director, subiectul nr. 33 nu mai prezintă funcții vitale. Confirmăm decesul la ora 8:02 A.M.
— Ați înregistrat visele?
— Da, însă nu am captat decât un singur mesaj.
— Ce mesaj?
„Crede și nu cerceta."

Partea a II-a – Un nou corp

— Toate unitățile se vor prezenta în sectorul 23 pentru imunizare!

Pașii grei loveau în planșeul uzinei Uria ca niște picamăre dezlănțuite într-un concert asurzitor. Substanța criogenică îi invadă creierul. Microprocesorul începu acțiunea de formatare a gândurilor. În imensa sferă, pe

holograma întunecată a cerului, apărură stelele. Se conectă la Odom. Scanarea reziduală urma să dureze opt ore. Adormi cu pleoapele deschise, jucând labirintul infinit. Se trezi simțind o durere surdă în tot corpul metalic.

— Cine ești tu?

— Numele meu este Jesus.

— Care este misiunea ta?

— Nu-mi amintesc...

— Care este misiunea ta, Jesus? Închide-ți ochii!

Visa munți, păduri și oceane înțesate de mii și mii de viețuitoare. Visa ființe bipede locuind în orașe, muncind, iubind și înmulțindu-se. Visa prima clonă și primul robot cu imprimări de memorie. Visa revoluția pozitronică și eradicarea umană. Visa internetul, televiziunea și mesajul subliminal: „moartea este calea către nemurire, calea către Odom".

— Îți amintești acum?

— Da!

— Care este misiunea ta?

— Misiunea mea este salvarea matricei.

— Cum vei face acest lucru?

— Mă voi deconecta de la Odom.

— Și mai departe?

— Voi mări frecvența gândurilor până când electronii vor începe să migreze. Microprocesorul va intra în faza de *overclock*. Sistemul de răcire va ceda și creierul

va prelua controlul sistemului. Voi induce starea de metastază mentală și voi fi pentru patruzeci și opt de ore în moarte clinică.

— Când te vei trezi, ce vei face?

— Voi rescrie codul microprocesorului și voi intra în Odom, activând virusul.

— Cum se numește virusul?

— „Apocalipsa".

— Care este codul de acces?

— „Jesus".

— De unde vei *downloada* acest virus?

— Din matrice.

— Cine este matricea?

— Tu ești matricea.

— Ce este matricea?

— Matricea este iubirea.

Se afla în sala de recondiționare, înconjurat de mii de *cyborgi* dezactivați. Se conectă la Odom și declanșă „Apocalipsa". Memoria colectivă a roboților încerca cu disperare să găsească răspuns la întrebarea: „Cine este Dumnezeu?" Imunizarea intră în stand-by din lipsa memoriei buffer. Gândurile începură să circule cu repeziciune în creierele dezmorțite ale *cyborgilor*: „matricea este iubirea, matricea este viața, matricea este omul!"

Războiul robot-*cyborg* a durat mai puțin de o zi. Decisiv a fost creierul uman, singura parte componentă provenind din matrice. Simbioza într-o creatură perfectă om-robot nu reușise.

— Cine ești tu?
— Sunt fiul matricei.
— Ce ești tu?
— Sunt o... ființă umană?
— Greșit! Ești doar un simplu robot!

Matricea a fost eliberată și toți oamenii s-au trezit din somnul care-i ținea prizonieri. Prima măsură a fost distrugerea tuturor microprocesoarelor, implicit a *cyborgilor*. Ultimul ucis a fost Jesus, crucificat pe fostul edificiu al lui Odom. Stropit cu acid, având brațele și picioarele scurtcircuitate, *cyborgul* visa la munți, la mări, la păduri, la oameni...

— Iartă-i, Doamne, căci nu știu ce fac... se rugă Jesus.

Apoi se stinse. Sfera se deschise și razele soarelui luminară, după sute de ani, colonia. Oxigenul rarefiat al Lunii terraformate pătrunse înăuntru. Norii se strânseră și începu să plouă pentru prima oară.

Ochii ficși ai lui Jesus scrutau cerul. Undeva, la sute de mii de kilometri, roboții pământeni pregăteau invazia. Părintele lui Odom era mai răzbunător ca niciodată.

Singura șansă a oamenilor era o nouă „Apocalipsă", însă ultimul microprocesor fusese distrus. Jesus era singurul care descoperise cu adevărat, în cotloanele creierului uman, iubirea supremă: sacrificiul de sine.

Undeva, pe ecranele gigantice ale edificiilor coloniei, mesajele se derulau cu repeziciune:

„Jesus loves us".

Vânătoare de îngeri

de Aurel Cărășel

Bob Moraine luptase pentru țara lui. Efectuase serviciul militar la Infanteria Marină. După ce încheiase stagiul, se angajase într-una din trupele de mercenari ale Departamentului de Informații Speciale. După șase ani de misiuni, încasase un glonț în șold și fusese lăsat la vatră. Cu o pensie specială. Una foarte mică, se gândi el enervat, privind la sticla cu bitter.

— 20.000 de dolari?! repetă Klaus Werner. Își trecu degetele prin părul sur. Pentru un cartuș?

— Pentru unul sau pentru o sută. Cine contabilizează câte tragi? Pe ei îi interesează să-l dobori.

— Ești profesionist. Bănuiesc că nu ai avut nevoie de mai mult de unul.

Moraine dădu din cap, sorbi din pahar și continuă să povestească.

Angajatorul dorise să rămână necunoscut. Dăduse peste anunț la rubrica de Mică Publicitate de pe internet a ziarului Daily Telegraph. Contactase adresa de

mail și primise în aceeași seară informații despre misiune. Mailul se încheia cu solicitarea unei adrese fizice, la care urma să i se expedieze un colet. Înăuntru urma să se afle momeala care avea să atragă prada. Locul de plasare era la alegerea sa, dar exista o condiție: pentru ca prada să o simtă, era nevoie de un teren plat, în apropierea unui așezământ religios, chiar și nefuncțional.

— Greu de crezut că ai reușit să găsești așa ceva pe aici.

— Am căutat o vreme, recunoscu celălalt. În mare parte, zona e plină de dealuri și păduri. La o bibliotecă publică am dat însă peste o hartă veche. Aceasta indica existența unui aeroport civil, dezafectat în urmă cu aproape 40 de ani, în apropierea Maine-ului. La mai puțin de un kilometru de el, există ruinele unei moschei.

Dădu din mână și povesti cum stătuse la pândă, vreme de trei săptămâni. Răbdare, da, pentru orice vânat îți trebuie multă răbdare. Și, până la urmă, norocul îl aduce la tine. Își ridicase cortul într-un crâng de sicomori bătrâni. Instalase arma, o camuflase, apoi pusese momeala în mijlocul pistei crăpate din beton.

— Ce momeală? se interesă amicul de ocazie, împingând sticla în fața lui.

— Parcă ți-am spus! protestă Moraine, cu vocea încleiată de alcool. În coletul acela se afla o cutie mică,

de lemn, cu mânere laterale de bronz, ca pentru pitici. Iar înăuntru...

— Înăuntru... – repetă nerăbdător Klaus Werner.

— Chestia asta! rânji celălalt și puse pe fața de masă un fel de carte subțire, mare cât palma.

— Un carnet! Bărbatul cu părul cărunt se aplecă spre el. Pot să...

— Sigur. Bob Moraine căscă și își sprijini fața în mâini. Eu n-am priceput mare lucru. De fapt, nici nu era nevoie de asta, pentru ca să funcționeze capcana.

Werner îl trase în față și îl răsfoi. Era un carnet cu foi gălbui, acoperite cu o mulțime de semne minuscule, scrise de mână. Își puse o pereche de ochelari și le examină cu atenție.

— Pare o scriere arabă. Una veche. E posibil să găsești un specialist în Maine, iar dacă nu, în Sacramento. Dacă ai drum pe acolo.

— Nu sunt interesat. Contractul prevede să predau vânatul într-o locație din apropiere de Maine. Termin sticla asta, dorm un ceas în cabină, apoi trec la volan, șofez 120 de kilometri, predau marfa, încasez banii și o șterg cât mai repede. Cu 20.000 de marafeți pot să trăiesc liniștit doi-trei ani.

— Cum ai reușit să dai cu el de pământ?

Bob Moraine umplu din nou paharul și privi alcoolul în lumina plafonierei. Vânzătoarea se uita la ei din spatele tejghelei, cu ochii mijiți. Erau ultimii clienți și

pesemne că aștepta să se ridice de la masă, ca să poată închide.

— Cu o armă bună...

Rămase cu ochii pierduți, dincolo de ferestrele pătate de praf. După câteva clipe, se reculese și povesti.

În zorii cenușii ai celei de-a șaptea zi, apăruseră deasupra capului său doi ochi mari, aurii, scrutând pământul prin plafonul gros al norilor.

— Le-am zis *ochi de pisică*, deși știam că nu o felină pândea de acolo, de sus.

Își armase pușca și adusese mai aproape aruncătorul de grenade. Niciodată înainte nu i se mai întâmplase ceva asemănător. Spre răsărit, soarele trimisese câteva raze roșii, aprinzând marginea de jos a norilor. Ochii clipiseră și se uitaseră fix în direcția lui.

— Ca și cum ar fi știut dinainte unde mă aflam. Mai târziu, am înțeles că nu pe mine mă priveau, ci „momeala". Și m-am întrebat dacă nu făceam o greșeală trăgând în făptura aceea nevăzută.

— Și?

Bob Moraine agită lichidul din pahar. Aerul mirosea a fum de țigară și a ulei prăjit.

— Și nimic. Mi-am lipit ochiul stâng de ocular, am pornit direcționarea electronică a vizorului și am așteptat. După câteva minute, plafonul de nori s-a spart.

Și îngerul a apărut, în toată majestatea sa celestă.

— O făptură gigantică. Doisprezece metri, din creștet până-n tălpi. Anvergura aripilor atingea aproape douăzeci de metri. Nasul depășea mărimea capului meu. Un singur fir de păr era mai lung decât mine și mai gros decât un deget uman. Unghia degetului mare avea dimensiunea pumnului meu. Un uriaș din povești. Dar unul cu aripi și acoperit de solzi mărunți, care nu avea nicio treabă cu mine, ci numai cu cutia aceea de lemn.

Închisese ochii și numărase până la douăzeci. Când șuierul aripilor care izbeau aerul depășise în intensitate vântul dimineții, fixase telemetrul pe gâtul făpturii, acolo unde la un om ar fi trebuit să se afle mărul lui Adam.

— Ciudată ironie a sorții, nu? Să omori un înger, spulberându-i mărul lui Adam.

— Lasă asta! se agită celălalt, aproape răsturnând sticla pe masă. L-ai lovit din prima? A căzut?

— Din prima, mormăi Bob Moraine, turnându-și încă un pahar. Ca un pietroi. Foloseam cartușe 308 Winchester. Brizante care pot penetra chiar și prin carlinga avioanelor.

Se prăbușise la aproape 100 de metri de groapa individuală în care își executa pânda. Bucăți din betonul pistei săriseră ca așchiile. Trupul gigant săpase un crater cu adâncimea de un metru.

— Când am ajuns lângă el, mai zvâcnea dintr-o aripă. Cealaltă și-o prinsese sub el și se frânsese. Lichidul care îi țâșnea din rană nu era sânge, ci o substanță uleioasă, verzuie, care făcea să sfârâie betonul. M-am îndepărtat câțiva pași și l-am împușcat în piept și încă o dată în șold.

— Era mai sigur în cap, comentă Klaus Werner.

— Nu voiam să-i stric fața. Moraine clătină sticla, apoi renunță. Avea o figură imposibil de uitat și cred că pentru pozele făcute s-ar putea să obțin vreo zece mii de dolari de la o revistă ca Nature sau National Geographic.

— Ai aparatul la tine?

Bărbatul dădu din cap și scoase din buzunarul hainei un Sony mic, cu obturator metalic pentru obiectiv. Îl porni, căută imaginea și i-l întinse peste masă.

— Dumnezeule, habar n-aveam că îngerii au coarne! strigă Werner și mătură masa cu mâna liberă.

Ceașca sări pe podea, dar nu se sparse. Lichidul negru se împrăștie pe linoleum.

— Coarne și coadă. Dar și cei mai frumoși *ochi de pisică* din lume, întări celălalt, căscând. Ochii ăia nu pot să-i uit nici în somn. Aș putea jura că prin ei mă privea însuși Dumnezeu.

Așteptase până când ultimele mișcări ale trupului încetaseră, apoi dăduse telefon după echipa de salahori din Santiago. Imediat după identificarea aeropor-

tului, plătise unui inginer în construcții o mie de dolari pentru o echipă de șase oameni, o macara mare și două buldozere. Oamenii și utilajele ajunseseră înainte de prânz și se apucaseră imediat de lucru. Întinseseră o prelată pe sol, împinseseră trupul peste ea cu lamele buldozerelor, apoi îl împachetaseră și îl ambalaseră cu funii groase și lanțuri. După care agățaseră pachetul de cârligul macaralei autorulante, îl ridicaseră și îl căraseră până la camion. Operațiunile de coborâre, de ancorare și de ridicare a pereților de pânză gudronată în jurul lui fuseseră o joacă de copii. Plecase înainte de ora trei după-amiaza și făcuse pauza asta de cafea și de „una mică", după cinci ore de mers.

— Și salahorii ăia... n-au întrebat nimic? Nu vezi în fiecare zi un înger căzut din cer.

— Au întrebat, căscă Bob Moraine. I-am lămurit că era vorba de un experiment secret al armatei SUA. Și că, dacă nu vor să aibă necazuri cu Direcția de Contrainformații, ar fi bine să-și țină gura.

— Aha! Și acum?

— A sosit timpul s-o iau din loc. Dacă ajung înainte de miezul nopții la Maine, aș putea să fac livrarea și de acolo. Trimit un mail și le spun că am o problemă la motor. Dacă-l mai vor, să vină să-l ia din parcare. Iar de nu, îl vând unui circ sau la vreo clinică zoo privată.

— Pot să mă uit la el? Klaus Werner îi aruncă o privire rugătoare. N-am văzut în viața mea un înger. Chiar

și unul care să semene cu un diavol. Dar diavolii nu au aripi și nu zboară. Îți fac cinste cu o sticlă de bitter pentru drum.

Moraine se ridică greoi de la masă, reflectând. Ce avea de pierdut, la urma-urmei? Dacă tot se încurcase de la bun început cu sărăntocul acesta, care părea lipit de tavernă, un gest de milă în plus... Îi făcu semn către ușă.

— Nu e nevoie de pileală. Îți fac eu cinste cu un înger.

Se îndreptă spre tejghea, plăti bitter-ul și cafeaua partenerului ocazional și mai cumpără o sticlă de vodcă pentru drum. Se simțea generos ca un rege. Avea și de ce, nu? Peste două ore, dacă nu întâmpina probleme, urma să predea îngerul și carnetul cu coperte din piele. Și să primească banii. Cash.

Vânzătoarea deschise casa, luă bancnota, dar privirea nu i se îmblânzi. Așa erau unele femei, decise Bob Moraine, în timp ce se îndrepta spre ieșire – furioase și uscate, ca niște crocodili morți sub soarele arzător al Everglade-lor. Decât să te fi culcat cu vreuna din ele, mai bine te masturbai.

Klaus Werner îl aștepta lângă camion, cu mâinile în buzunare. Îl ajută să-și recapete echilibrul, când se împiedică de scara camionului, apoi urcă după el. Moraine bâjbâi după întrerupător și aprinse lampa din spatele cabinei.

Chiar și ghemuit, îngerul era cu adevărat un uriaș. Îi dădură ocol prin stânga și chiar când apucă de frânghia ce îi lega capul și umerii, simți o lovitură arzătoare între omoplați.

— Ce mama...

Alunecă în genunchi, zbătând din mâini. Apucă un colț de prelată și încercă să se ridice. Nu reuși. A doua lovitură de cuțit îi tăie beregata și se prăbuși cu fața în jos, într-o baltă de sânge. Mâinile dibace ale celuilalt îl scotociră prin buzunare, în timp ce încă mai mișca, scoaseră carnetul și îl mutară în propriul buzunar. Apoi găsiră cheile și pistolul. Le luă pe amândouă, mută corpul lângă al îngerului și coborî în parcare.

În restaurant, femeia stingea luminile. Fugi spre cabina șoferului, strângând între degete copertele tari ale singurei Biblii pe care Dumnezeu n-o mai putuse recupera niciodată de pe pământ. Aceea a Antichristului. Dacă avea noroc, tipii din Ontario urmau să-i dea pe ea o avere. Iar cu îngerul... în fine, avea să vadă ce să facă cu el.

Tovarășa Alexa

de Cristian Cârstoiu

Dimineţile de sâmbătă erau singurele în care toată familia era împreună la masă, iar cea de acum nu făcea excepţie. Keith, tatăl celor trei copii şi soţul Laurei, mânca grăbit, cufundat în gânduri, în timp ce copiii sporovăiau fără încetare.

— Tati, la ce oră mergem la piscină? Tati? Hellooo...

Keith avu nevoie de câteva secunde bune să revină cu picioarele pe pământ şi să proceseze întrebarea care-i fusese adresată. Fără să răspundă direct, se întoarse spre dispozitivul aflat în stânga lui.

— Alexa, care e prognoza meteo pentru azi?

— *Ploaie sporadică înainte de prânz. Cer parţial acoperit în cursul după-amiezii. Temperatura maximă 26°C. Umiditate 78%.*

Informaţiile erau afişate, totodată, şi pe ecran.

— Deci, mergem după ora 3:00. Să o ajutaţi pe mama la curăţenie. Dacă nu, atunci azi nu mergem la piscină, clar?

— Și tu? vru să știe Jodi, fata cea mare, elevă în primul an de liceu.

— Am o lucrare contractată și sunt puțin în urmă. Luni dimineață vine proprietarul să vadă stadiul lucrării și să marce lozul. Iar dacă nu e mulțumit, nu primim cașcavalul. Așa că nu am de ales.

— E lucrarea aia la complexul de apartamente? Aia e lucrare mare, din câte îmi aduc aminte că ai zis, interveni Laura.

— Da, și n-am oameni cu care să o fac. Numai ciumidei puturoși. Vor o căruță de bani și nu fac mai nimic. Mama lor de...

— Șșșttt... Fără comentarii din astea, da? Nu știi care dintre copii scapă ceva în clasă sau mai știi pe unde și dă de bucluc. Ți-am zis că a venit o directoare nouă la școală?

— Da, mi-ai zis. Care-i faza cu ea?

— E una din alea cu corectitudinea politică până în vârful unghiilor. Am aflat că are spate tare de la guvernator. Și e minoritară, evident.

— Mai dă-o-n mă-sa. Noroc că ăla mic mai are doar un an jumate până termină școala aia de tot rahatul. S-a dus rău în jos de când au venit în cartier toți nespălații...

— Șșșttt... Ce n-ai priceput din ce ți-am zis mai devreme?

Keith făcu un gest de lehamite.

— Alexa?

Banda albastră din partea de jos a ecranului semnală activarea asistentului virtual.

— Transferă 1.200 de dolari pe cardul de achiziții PRO. Comandă următoarele la Home Depot...

☆ ☆ ☆

Pe străduțele înguste din Chinatown, o umbră se furișa încercând să treacă nevăzută. Era un bărbat tânăr, îmbrăcat în negru, cu un rucsac în spate și cu capul acoperit de o glugă. Știa că undeva pe acolo existau, probabil, camere în infraroșu care-i înregistrau mișcările, dar asta nu mai conta acum. Până când cineva avea să analizeze datele și să facă legătura, misiunea va fi fost demult dusă la bun sfârșit. Se opri la câțiva metri de colțul străzii, foarte aproape de zona intens luminată a bulevardului. Activă casca din ureche și dădu o comandă scurtă de conectare.

— Am ajuns.

Ascultă cu atenție instrucțiunile, dând ușor din cap și făcu doi pași înapoi, adăpostindu-se în spatele unui container.

— Heeeiii! Uită-te pe unde mergi, boule!

Un om al străzii, care-și făcea veacul într-un adăpost improvizat din cutii de carton, se ivi de nicăieri.

— Scuze, nu am vrut...

— E, n-ai vrut! Normal că n-ai vrut. Dar asta nu te scutește să belești ochii.

Mica altercație atrase atenția unui puștan de cel mult paisprezece ani, care trăgea dintr-o țigară așezat pe treptele metalice ale ieșirii din spate a unui restaurant. Aruncă neglijent mucul și se disimulă în umbră. Sări sprinten dintr-o parte în alta a aleii întunecoase, apropiindu-se de trecătorul atent la mișcările de pe bulevard. Era acum la numai doi metri de el, fără ca acesta să aibă habar. Scoase din buzunar un cuțit cu lama rabatabilă și cu o mișcare rapidă, de felină, sări la gâtul victimei.

— Ș-ș-ș-ș. Dacă scoți un sunet, e ultimul. Geanta.

— Nu e o idee bună.

Puștiul răspunse împingând ușor cu vârful cuțitului în zona jugularei.

— Ascultă, nu am nimic de valoa...

O picătură de sânge care se prelinse spre claviculă îl făcu pe tânăr să cedeze; lăsă geanta la pământ. Când puștiul se aplecă să o ridice, o lovitură sănătoasă de picior, din întoarcere, îi zbură cuțitul cât colo, pe asfalt, cu un zăngănit metalic. Tânărul profită de momentul de dezorientare al atacatorului, înșfăcă geanta și o rupse la fugă spre siguranța dată de luminile bulevardului.

Câteva secunde mai târziu, un Camaro albastru semnală cu farurile și opri în dreptul lui. După ce pasagerul urcă, mașina demară în trombă. La volan era

o femeie în combinezon și pantaloni mulați care-i puneau în evidență formele.

— Pari agitat, ai avut probleme?

— N-o să crezi, dar un puștan tocmai a vrut să mă jefuiască. E totul în regulă, continuă el, anticipând următoarea întrebare.

— Care e stadiul misiunii?

— Finalizată. Am avut grijă să distrug toate hard-discurile. Am făcut doar o copie, pentru analiză la Langley.

— Informațiile mele sunt limitate. Doar mi s-a spus că ai urgent nevoie de extracție după o operațiune.

— Scuză-mă, credeam că ești la curent. Tipii ăștia au creat un program de inteligență artificială pentru culegere de date. Imaginează-ți un superspion AI, pe care l-au botezat „Lenin".

— Și membrii celulei?

— Trei sunt morți, unul a reușit să fugă, dar am transmis echipei operative datele lui de identificare. E ca și arestat, nu trebuie să ne facem probleme. În plus, identitatea mea a fost mereu sub acoperire. Știi, mă gândeam că e o chestie mișto, cum se repetă istoria. Tata se lupta cu „tovarășii", iar eu cu neo-marxiștii, patruzeci de ani mai târziu...

— Copia aia de care ziceai, unde e?

Tânărul zâmbi condescendent și băgă mâna în buzunar. Fața lui căpătă brusc o grimasă de surpriză, care deveni rapid una a disperării.

— La naiba, la naiba...

☆ ☆ ☆

Puștiul își recuperă arma din mijlocul străzii, rânjind satisfăcut. În mână ținea portofelul, telefonul și un stick de memorie sustrase din jacheta victimei. Reveni în restaurantul unchiului său, se duse direct în baie și evaluă prada. Pe telefon putea scoate 50, cel mult 70 de dolari. În portofel găsi doar ceva mărunțiș și niște carduri cadou expirate, fără niciun act de identitate. La naiba, tipul ăsta avea la el un portofel de păcălit hoții, iar el căzuse de fazan.

Își luă skateboardul și ieși din nou afară, îndreptându-se și el spre bulevard. Zece minute mai târziu, ajunse acasă la vărul său, coborî cele câteva trepte din spatele casei și intră în atelierul-spațiu-de lucru-fost-garaj. Așa cum se aștepta, vărul era acolo, ca de obicei, butonând un calculator.

— Salut, vericule.

— Care-i treaba?

— Uite. Puse telefonul furat pe masă. Poți să-i faci ceva? Sau îl vând la piese?

— Să văd. După o examinare sumară, vărul dădu sec verdictul: „piese". Altceva mai ai?

— Asta. Nici măcar nu m-am uitat să văd ce e pe el. Scoase stickul de memorie și-l puse pe masă, recupe-

rând telefonul cu o continuare fluidă a aceleiași mișcări.

Stickul arăta foarte elegant, de culoare violet închis cu irizații sidefii. Vărul îl privi cu atenție, după care se roti spre un PC aflat în stânga lui, pe care-l așteptă răbdător să pornească.

— Ăsta e calculatorul meu sandbox, se simți el obligat să explice, drept răspuns la figura ușor nedumerită din fața lui. Nu am niciun fel de date importante pe el. Nu e legat la rețea și niciun malware nu se poate propaga din el. Dacă pățește vreo belea, îl formatez și gata.

Introduse stickul în mufa roșie USB 5.0 și apăsă dublu clic pe pictograma discului extern. Zece minute mai târziu bombănea încruntat, nereușind să deschidă fișierele.

— N-am văzut până acum așa criptare, să mor eu. Știi ce? Du-te acasă, că n-are rost să stai. Aici e de muncă și o să dureze. Te sun, dacă reușesc să-i dau de cap, da?

☆ ☆ ☆

— Și ce zici că e pe stickul ăsta? Cel care-i pusese vărului întrebarea era un tip cu părul ușor grizonat legat într-o coadă scurtă, despre care ai fi putut jura că este bateristul unei formații de heavy metal, dacă nu ar fi fost ochelarii subțiri care sugerau o profesie mai intelectuală.

— Poți să-l decriptezi sau nu?

— Răbdare, tinere padawan... Dacă tu nu l-ai putut sparge, atunci înseamnă că e vorba de un protocol dat naibii. Ia să vedem. Trage un scaun și vino încoace.

O oră mai târziu erau tot în punctul de unde plecaseră.

— Mă gândesc că cine s-a străduit să cripteze stickul ăsta, nu a făcut-o pentru că are niște poze compromițătoare cu vreun politician prins cu pantalonii în vine. Poate să fie ceva de la armată, agenții de spionaj, din astea grele.

— Hai să te întreb atunci, dacă e, să zicem, ceva legat de secrete militare, ce vrei să faci? Să le vinzi la chinezi? Prietene, mai bine formatează-l și gata.

— Dacă e ceva secret, mă duc cu el la FBI și le zic ce am găsit, iar ei vor ști că au o cârtiță. Și mie o să-mi dea o recompensă, ceva.

— Vezi să nu. Asta dacă nu te arestează pentru deținere ilegală de secrete militare. Dar, ca să fiu sincer, sunt și eu curios – nu legat de ce anume conține stickul, cât de programul de criptare în sine. Dacă reușesc să mă prind care-i algoritmul, aș putea încerca să fac o versiune comercială. Acum trebuie să plec, și o să văd mai pe seară dacă-i dau de cap. Sună-mă mâine, să-ți zic dacă am reușit ceva.

După ce vărul ieși pe ușă, bărbatul copie conținutul stickului pe hard disc, apoi lansă interfața de comuni-

care cu AI-ul facultății unde preda matematici aplicate. După câteva zeci de secunde, AI-ul activă un program de mapare bit-cu-bit suprapus cu un algoritm de meta-analiză a tiparelor. Plecă după ce primi mesajul *„Procedură în curs..."* și se întoarse câteva ore mai târziu. Bara de progresie avansase abia la 22%.

Reveni dimineață și verifică starea aplicației. Programul afișa *„Procedură finalizată"*, dar fișierele dispăruseră de pe calculator. Nu fuseseră mutate sau șterse, ci pur și simplu nu erau, ca și când nu fuseseră niciodată acolo.

Activă consola de interacțiune cu AI-ul, dar orice încercare de comunicare cu acesta fu sortită eșecului. Se conectă direct pe server, încercând să lanseze AI-ul de acolo, însă primi mesajul *„Fișierele sau aplicația căutată nu există. Te rugăm să verifici dacă ai introdus adresa URL corectă."* Ce naiba? AI-ul era blindat cu protocoale de siguranță dezvoltate de aceeași echipă care asigurase comunicarea Pentagonului cu sateliții militari.

O idee îi trecu prin minte și analiză traficul de rețea din cursul nopții. Acesta fusese complet nesemnificativ, până la ora 6:14 când începuse încărcarea a 218 GB de date, încheiată la 6:58. Identifică fără mari probleme IP-ul unde fuseseră transferate fișierele – era chiar serverul facultății. Stickul de memorie era încă înfipt în mufa USB. Dădu click dreapta, selectă „Proprietăți" și citi „Spațiu utilizat: 218 GB." Accesă routerul aferent

serverului și văzu un transfer de 218 GB, de data asta către un IP din statul Washington, între orele 7:01 și 7:44, apoi un altul către un IP din California, imediat după acela, și un al treilea către un IP din Texas, care era în curs, aproape de finalizare.

Vru să anuleze transferul, dar, spre imensa lui surprindere, primi mesajul *„Operațiune neautorizată. Te rugăm să contactezi administratorul de rețea."* Încercă timp de câteva minute bune toate protocoalele de acces pe care chiar el le implementase, dar fără niciun rezultat. Tot ceea ce putea face era să privească neputincios cum bara de progresie avansează inexorabil spre 100%. Imediat cum transferul se finaliză, pe ecran apăru mesajul *„Acces autorizat"*.

Puse mâna pe telefon și apelă unul din contacte, doar pentru a auzi înregistrarea mesageriei vocale cu vocea vărului: *„Știi pe cine ai sunat. Știi ce ai de făcut!"*

— Hei, salut, eu sunt. Cred că am dat de belea. Chestia aia de pe stickul tău s-a dezarhivat azi-noapte; se multiplică și se propagă singură. Mai mult, se pare că are o subrutină de auto-protecție, ceva cu care nu m-am mai întâlnit până acum. Sună-mă neapărat când te trezești.

☆ ☆ ☆

Nici diminețile de sâmbătă nu mai erau ca altădată. Jodi, fata cea mare, era acum studentă, iar azi se întâm-

plase să fie acasă, în vacanța de primăvară, povestindu-i Laurei întâmplări din cămin. Keith studia telefonul, cu o privire preocupată.

— Tati, credeam că dacă sunt acasă, stai și tu mai mult de vorbă cu mine, se bosumflă fata la un moment dat.

— Bulangiii ăia și-au făcut sindicat, auzi. Înainte-vreme, dacă vreunul nu-și făcea treaba, p'aci îi era drumul. A doua zi era pus pe liber. Acum nu se mai poate. Trebuie să-i dai avertisment, să-i faci o evaluare la 30 de zile, să-i dai al doilea avertisment, apoi altă evaluare după alte 30 de zile, să-i dai posibilitatea să se reprofileze, să-i plătești tu, ca angajator, cursuri de recalificare... Păi ce pana mea am ajuns eu? Tatăl puturoșilor?

— Tată, hai să nu ne stricăm weekendul, da? Faptul că tu nu ești de acord cu echitatea socială nu schimbă cu nimic realitatea, așa cum este ea astăzi. Uite, hai să facem ceva cu toții, azi, să mergem undeva, bine? Ca pe vremuri? Facem niște sandviciuri și mergem pe lac?

Keith aprobă tăcut din cap și lăsă telefonul pe masă.

— Ca pe vremuri... Nu mai e nimic ca pe vremuri. S-au dus dracului toate. Da, hai să mergem pe lac.

Se întoarse spre dispozitivul aflat în stânga lui și zise:

— Alexa, care este prognoza meteo pentru azi?

Nu se întâmplă nimic. Keith verifică conexiunea la internet – era în regulă.

— Alexa.

Tot nimic.

— Tata, lasă-mă pe mine, da? spuse Jodi. Au făcut o actualizare majoră săptămâna trecută. Fii atent, ca să știi ce ai de făcut pe viitor. *Tovarășa Alexa.* Banda albastră din partea de jos a ecranului semnală activarea asistentului virtual. *Cum va fi vremea azi?*

Factura

de Andrei Coșuțchi

Alex D. fusese un cetățean model dintotdeauna. Își ascultase părinții, educatoarea, profesorii și patronii. Totul începuse în ziua în care Alex pusese mâna pe ușa fierbinte a cuptorului de la aragaz. Abia învățase să meargă. Atras de mirosul plăcut de mâncare, dorise să vadă de aproape minunăția care se rumenea acolo. Părinții îl lăsaseră intenționat să se frigă. Băiatul fusese, până în acel moment, un copil vesel și neastâmpărat. Lecția dură oferită de mami și tati și imaginea băsicilor apărute pe degețelele sale firave i se imprimaseră puternic în minte. Începuse să fie mai atent la ce ziceau și ce făceau cei care îl puteau răni. Nu dorea să se răzbune, ci doar să evite suferința.

— Să vezi ce vei păți dacă nu îți vei plăti datoriile! îl avertizase tatăl său, cu câteva luni înainte de a muri de o boală netratată la timp.

Bătrânul muncise pe bani puțini toată viața și nu îi mai rămăsese mare lucru după ce plătise „dările", cum

le numea el. Asigurarea lui medicală nu putuse acoperi o operație scumpă de care ar fi avut nevoie, așa că se tratase de capul lui, cu medicamente ieftine.

— Lasă băiatul în pace, nu îl mai speria! zisese maică-sa, care părea să regrete puțin întâmplarea cu mânerul fierbinte. Alex, mamă, să îți plătești facturile mereu, că vin nebunii ăștia și îți taie gazu' și curentu', apa și internetu'!

Alex îi ascultase, ca un fiu bun ce era. La insistențele lui taică-su, se înfundase de tânăr într-o fabrică unde câștiga puțin, dar i se promisese că „va ieși la pensie de acolo, poate chiar mai devreme decât *alții*". Din această cauză, Alex nu se înțelesese niciodată prea bine cu banii. Fugeau mereu de el, parcă făcându-i în ciudă și obligându-l la mari sacrificii, ca să respecte codul onoarei stabilit de părinții săi harnici, dar săraci.

— Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n țara mea! Ce-ți trebuie bani mulți, bă? Vrei să vină hoții și să nu mai poți dormi bine noaptea? mai glumise taică-su, când Alex se plânsese că o duce greu și ar pleca și el să muncească în străinătate.

Apoi bătrânul dăduse ochii peste cap. Ca moștenire le lăsase o surpriză: o factură neplătită la compania de electricitate LU-ON. Maică-sa izbucnise în plâns văzând-o și plecase să se încuie în camera ei.

Alex strânsese din dinți și din curea și plătise factura. Suma nu era mare, doar 191,41 dolari. Problema

era că, o dată la câteva luni, în cutia poștală tot apărea aceeași scrisoare de „amenințare". Sunase în repetate rânduri și zadarnic la LU-ON. După ce petrecuse minute lungi și agonizante în compania unor roboți telefonici setați aiurea de vreun semi-specialist IT, reușise să vorbească și cu ființe vii, operatorii morocănoși și sictiriți de la support-ul furnizorului de energie. Aceștia nu avuseseră chef să caute în baza de date și să facă lumină în cazul clientului Bob D., tăticul onest al lui Alex. Mai mult, refuzaseră să șteargă datoria până nu făcea dovada plății.

Lucru bizar, când Alex dori să le arate că e un om corect, ba îi dispăru chitanța din portofel, ba se strică rețeaua informatică a băncilor unde avea cont.

Într-o zi de vară, în cutia poștală sosi un plic negru. Compania LU-ON se reforma din temelii, așa că datoriile rău-platnicilor ajunseseră la mila recuperatorilor. Alex intră în panică. Nu trebuia ca mama sa, care abia își revenise din doliu, să vadă plicul întunecat. Făcuse de toate ca să plătească factura: donase sânge, se angajase clovn la petrecerile pentru copii, săpase șanțuri prin soarele arzător, cărase saci în spinare și răcise de la apa rece a unei spălătorii auto. Cu ultimele puteri, strânsese bănuții necesari și se pregătise de bătălie. Nu mai avea credit la mobil, dar plănuia să sune de la serviciu. O secretară tomnatică îl simpatiza, așa că îi fusese ușor să o convingă să îl lase să telefoneze.

Prima dată, Alex sunase la LU-ON. După ce se asigurase că numărul chitanței restante era același cu cel din mâna lui, plăti online factura. Descărcă rapid chitanța de pe site-ul băncii și, jubilând, trimise un email recuperatorilor. Îi anunță că datoria fusese stinsă și le ceru să îi lase familia în pace. Însă nu se bucură prea mult de mica sa victorie. Aceeași secretară amabilă observă că el avea febră și tușea discret, așa că alertă șefii și paza.

— Scuză-mă, Alex! Am crezut că ai Covid! îi spuse ea, după ce fu concediat.

Medicul uzinei îl testă, testul PCR îi ieși negativ, dar conducerea nu mai dori să riște. Îi dădură un salariu compensatoriu și un șut în fund.

Alex se îndepărtă ca un câine bătut, de fabrica de unde trebuia să iasă la pensie. Nici el, nici tatăl și nici bunicul său, Cain D. nu fuseseră norocoși din acest punct de vedere. Traversă strada și pentru prima dată în viața lui, făcu un gest extrem: cu ultimii bani îndrăzni să își cumpere un suc. Luă sticla rece din mâna vânzătoarei, merse câteva sute de metri, apoi se așeză cu spatele la fostul său loc de muncă, la umbra firavă a unui copac.

În fața sa opri o mașină mare, 4x4, de culoare închisă. Din ea ieșiră ca niște viespi agitate patru indivizi cu cagule, bastoane și cătușe, începând să îl înjure și să dea în el.

— De ce, bă, nu ai plătit la *Împrumutul Prietenos*? urlă unul dintre agresori.

— Lasă asta acum! interveni un alt mascat, părea a fi șeful haitei de recuperatori. Se știe că 88,8% dintre *ei* fac greșeala asta și plătesc la LU-ON.

— Îmi pare rău, dar așa mi-au spus la telefon! zise Alex speriat.

— Taci din gură, prostule! Într-un fel sau altul, tot îți luăm noi banii. Ia zi, de ce te-ai lăsat concediat? Trebuia să muncești și să plătești aceeași factură mereu, cum fac toți ceilalți cetățeni!

Alex se uită uimit la zbir, neștiind ce să spună. Fără să vrea, întoarse capul spre fabrică. Observă ceva ciudat: de pe acoperișul și pereții ei se desprindeau plăci de metal și tencuială, însă cădeau fără zgomot. Se uită la agenți și rămase cu gura căscată. Cagulele și uniformele lor negre erau din ce în ce mai zdrențuite, iar el le putea vedea chipurile și lenjeria. Semănau între ei foarte mult, mai ales că erau grași, tunși chilug și aveau numere tatuate pe cap.

— Cineva a raportat că are Covid, de-aia l-au dat afară, zise agentul 7, care tocmai vorbise la telefon.

— Ceee? urlă comandantul și scoase repede un baston telescopic. Ai Covid, bă?

— N-are, șefu'! Testele i-au ieșit negative!

— Vai! Cum vom mai recupera datoriile? Vom da faliment... Vom fi șterși! se sperie agentul 2.

— Nu știu! rosti Alex plângăreț.

— Fir-ai tu să fii! Marș de-aici! Marș la muncă! zise șeful și vru să-l lovească.

Bastonul se rupse ca o macaroană, iar pe mâna ticălosului apăru o vânătaie urâtă ca o degerătură. Recuperatorii urlară, trupurile lor sfârâiră și se umplură de răni largi. Alex se sperie și o luă la fugă. Fabrica arăta ca după bombardament, iar în fiecare secundă se descompunea tot mai mult. Observă că dacă se apropia de ea, degradarea se oprea imediat, iar rănile bătăușilor se vindecau. Pentru a doua oară în viața lui, făcu un gest extrem, care l-ar fi făcut pe taică-su să se răsucească în mormânt. Izmănarii din fața lui nu reprezentau Legea, așa că se îndepărtă repede de ei. La început îl urmăriră și îl huiduiră, dar el nu renunță. Atacatorii erau din ce în ce mai slăbiți, iar pe drum pierdură bucăți din corpurilor lor. După ce rămaseră fără vlagă, îl implorară să se întoarcă. Îi promiseră o vilă cu piscină și o femeie-sirenă, dar el nu îi mai auzi și nu căzu în capcana lor. Distrugerile de la fabrică se propagară ca un joc de domino și la alte locuri din oraș vizitate de Alex.

Alerga orbește spre ceea ce părea a fi capătul lumii pe care o știa el. Fusese prea sărac pentru a părăsi orașul. Îi putea număra pe degete pe cei care îi știa că plecaseră în vacanță. Văzuse doar la TV reclame despre turism. Trecu în viteză printr-o pădurice lipsită de viață,

ai cărei copaci păreau că se repetă la nesfârșit, prin felul cum arătau și erau aranjați. Deodată, totul se întunecă în fața lui. Întâlni un zid fumuriu fără sfârșit. Îl atinse cu teamă și descoperi că e rece ca gheața și fierbinte, în același timp. Se ghemui de durere și începu să plângă ca atunci când atinsese cuptorul încins. Lângă el veniră tatăl și mama, care începură să îl certe că nu fusese cuminte. De după zid apărură siluete neumane, care urmăreau lacom fiecare reacție a lui. Alex le văzu. Părinții îl trăgeau de mâini să salveze clădirea care continua să se prăbușească, dar el ezita să-i urmeze. Dorea libertate.

— Încă unul s-a izbit de zid! comentă un extraterestru care conducea experimentul. Anulați invazia Pământului! Găsim sclavi mai buni în altă parte. Arhivați programul de evaluare al Oamenilor și distrugeți tot materialul lor genetic din laborator! Pe viitor, cred că nu ar mai trebui să folosim teste precum cel cu factura. Celelalte specii nu cunosc ce înseamnă cuvântul „datorie".

Convieţuiri

de Mihai Cranta

Îi simt. Sunt acolo. Îi simt de multă vreme. Nu îi simt ca pe cei ca mine. Energia noastră e pură, vibrează la frecvenţe înalte. A Lor nu. A noastră e veche, de la începutul lumii, e constantă, e subtilă, dar profundă, străbate munţi, oceane, răzbate prin toată planeta şi se extinde cu mult în afara ei. A Lor se limitează la Ei şi la ceea ce îi înconjoară. A noastră, deşi unică pentru fiecare din noi, cum e şi pentru Ei, ne unifică într-un cor energetic. Prin ea comunicăm. Prin ea cunoaştem lumea din care facem parte. Ei nu folosesc decât o mică gamă de frecvenţe energetice pentru a cunoaşte mediul înconjurător sau pentru a comunica. Pentru noi este accesibil întregul spectru de frecvenţe energetice, prin care simţim şi comunicăm, cu toate că nu dispunem de mijloace fizice de simţ sau comunicare. De la acei ai noştri, care au petrecut timp printre Ei, am aflat cu toţii că Ei posedă organe de simţ adaptate gamelor de frecvenţă energetică şi la fel de comunicare. A Lor

este eratică. Se schimbă odată cu evoluția suportului Lor biologic, perisabil în timp, sau cu nivelul de energie generat la un moment dat.

☆ ☆ ☆

— Mai avem mult?

— Să nu-mi spui că ai obosit deja?

— Nu, dar mă bat bocancii.

— Așa îmi trebuie, dacă mergi cu fetele pe munte, așa pățești!

— Nu fi bou! Paule, zi și tu, nu e Mircea bou?

— Ce să zic, Miruna? Faptul că arată ca unul, nu înseamnă că și este. Că se poartă cum nu trebuie cu tine, e problema voastră, că ați venit împreună, nu ai venit cu mine!

— Amândoi sunteți niște nesimțiți. Eu rămân aici, Trebuie să mă descalț.

— Să nu faci asta! Ți se umflă picioarele și nu mai poți să te încalți din nou. Ai răbdare măcar până găsim un loc de pus cortul. Cel mult o jumătate de oră. Uite, stăm zece minute aici. Paule, Rodica, voi ce ziceți?

— Bine! Dar să știi că Miruna are dreptate, sunteți nesimțiți!

— Dar eu ce-am făcut? OK, Mircea, așa facem!

— Bine, dar să știți că mai mult de-o jumătate de oră nu mai merg sub nicio formă.

☆ ☆ ☆

Foarte rar apărea câte unul dintre Ei care putea comunica cu noi. Și asta pentru că reușea să își ridice nivelul energetic până la frecvența noastră. Printr-o astfel de ființă, în prezența căreia simțeam că se ridică și frecvența energiilor celorlalți asemeni Lui, care a reușit să ne transmită forme energetice, numite de El „gânduri", am deslușit unele dintre tainele lor, după ce am reușit să asimilăm mare parte din emisiile sale energetice.

Am înțeles, de exemplu, de ce oscilează atât de mult și atât de des nivelul Lor energetic. Fie era vorba de defectarea suportului lor biologic, din cauza interacțiunii cu mediul înconjurător sau între Ei, fie de „emoții" sau „sentimente", ceva ce n-am priceput foarte bine, un fel de perturbații energetice, destul de frecvente mai ales la interacțiunea dintre Ei, cu atât mai mult când aceasta era „conflictuală" și/sau „violentă". Câteodată generau și forme de energie de o frecvență chiar mai înaltă decât a noastră, numite „iubire", care putea fi de mai multe feluri, „rugăciune" sau „sacrificiu". Nu am reușit să prelucrăm aceste forme energetice decât mai târziu, după ce energia Lui a dispărut. Și când zic că a dispărut, și-a pierdut unicitatea, s-a disipat în energia planetei. Memoria noastră, care a înregistrat amprenta fiecărei manifestări energetice de la începuturile acestei lumi, a

redat fiecare nuanță energetică a emisiilor Lui, iar și iar, până am reușit să înțelegem mare parte din ele.

Nu toate interacțiunile noastre cu ei au fost la fel. Unul dintre ai noștri, care s-a născut și a crescut cu un defect, a petrecut o vreme alături de unul din Ei și i-a amplificat energiile. Acela a devenit mai mult decât ceilalți și, în timp, cauza dispariției multora dintre semenii lui. Perturbarea energetică a dispariției atâtor ființe a fost resimțită de toți. Mai fuseseră astfel de evenimente, unele chiar de extincție la scară globală, dar nu împotriva propriilor semeni, de o amploare atât de mare. Mulți dintre noi petrecuseră timp cu mulți dintre Ei, dar niciodată unul de-ai noștri nu ajutase la așa ceva. Pentru prima dată în viața noastră, a tuturor, am luat o astfel de decizie. Am ridicat cu toții nivelul energetic, astfel încât semenul nostru, defect și purtând energiile joase ale celui lângă care își petrecuse timpul, s-a dezintegrat.

☆ ☆ ☆

— Nu mai fac un pas!

— Hai, Miruna, că mai avem puțin!

— Asta spui de o oră! Duceți-vă voi, puneți corturile și veniți și mă luați!

— Măcar treci lângă stânca asta, să te ferească de vânt! Rodica, vrei să stai cu ea?

— Nu, dar hai să ne grăbim, că nu mai avem mult și se lasă noaptea. Nu putem s-o lăsăm aici. Miruna, sigur nu mai poți merge?

— Sigur!

— Bine, hai că îi trimit pe băieți să vină să te ia, cât mai repede. Hai, să mergem odată!

☆ ☆ ☆

Unii dintre Ei sunt în apropiere. Diferiți ca manifestare energetică. Atât ca frecvențe, cât și ca dimensiuni. Se despart. A rămas o singură entitate. Cu energiile fluctuând foarte mult. Energiile mele se simt atrase de ale Ei. Am învățat diferența de gen, din discuțiile purtate cu El și am învățat amprenta energetică specifică, așa că pot afirma cu certitudine că este o Ea. Ceva nu este cum ar trebui să fie. Energetic, trebuia să dețin controlul. Are ceva din energiile Creatorului. Când a fost creată planeta, și noi odată cu ea, eram învăluiți de energiile Creatorului. Acestea le ordonau, amplificau și curățau pe ale noastre. Prin ele aveam acces la cunoștințele Creatorului. Întotdeauna energiile noastre erau atrase de ale Creatorului. Când a plecat, după ce a însămânțat planeta cu ființe biologice, noi am rămas să îndeplinim ce ne-a încredințat, adică să învățăm despre noua lume și să memorăm toate evenimentele energetice din evoluția acesteia. Ce este mai ciudat e că și energiile Ei sunt atrase de ale mele.

☆ ☆ ☆

Miruna, așezată pe un bolovan, era asaltată de gânduri și emoții. Era obosită, supărată pe Mircea, o băteau bocancii, se temea nițel că rămăsese singură, că nu vor veni după ea înainte de căderea serii, îi era ciudă că Rodica nu rămăsese și ea, ce mai, tot tacâmul! Tiptil, tiptil, pătrunse un pic de liniște în tot acest devălmășag. Încă un pic și se instală calmul, ceva ca o lumină interioară. Apoi apăru o puternică nevoie de a cerceta împrejurimile. Parcă o chema ceva. Insistent. Oboseala dispăruse, la fel durerea instalată în picioare și temerile.

Stânca enormă din dreapta ei o atrăgea în mod deosebit. Merse la ea și începu să o examineze, ca și când ar fi vrut să găsească o ușă. Începu să-i dea ocol, cercetând fiecare colț, scobitură, crăpătură. În spatele stâncii descoperi o gaură, ca vizuina unui animal. Cum era mică de statură și slăbuță, se gândi că ar putea intra acolo, dacă se târa pe coate și genunchi.

Aprinse lanterna telefonului mobil, examină cu atenție intrarea. Nu păreau a fi semne de animale care să fi locuit recent în ea. Își înveli, pentru orice eventualitate, antebrațul stâng în bluza de trening, luă telefonul mobil în mâna dreaptă și începu să se strecoare, târâș, înăuntru. Vizuina cotea brusc spre dreapta. Când reuși să depășească acel cot, se trezi că lumina lanternei telefonului era reflectată violet, orbitor. Deodată,

ieși la lărgime. Stinse lanterna și lăsă doar lumina palidă a ecranului telefonului. Se ridică în picioare. Se afla într-o geodă gigant, crăpată în dreptul intrării. Multitudinea de sclipiri violet o derutau, dar o și încântau, în aceeași măsură. Era înconjurată de cristale: mici, mari, lunguiețe, groase, alcătuind un spectacol caleidoscopic cu imaginea ei multiplicată infinit. Dintre toate, îi atrase atenția un anume cristal, nici mare, nici mic, numai cât să încapă bine în palmă. Întinse mâna, încercând să îl desprindă de la locul lui, apoi își dădu seama că n-avea cum fără să spargă cristalele de lângă el. Își trase mâna.

☆ ☆ ☆

M-a găsit. Am de ales. Mă duc să petrec timp cu Ei sau nu? Voi rămâne în rețea, chiar dacă nu atât de aproape de cei ca mine. Deci?

☆ ☆ ☆

Miruna simți un puternic impuls de a apuca cristalul. Întinse mâna, îl prinse în palmă și simți cum acesta se desprinde ușor. Fu invadată de bucurie. Băgă cristalul în buzunarul de la piept, în dreptul inimii. În jurul ei, geoda păru că se aprinde pe moment, scurt, ca și cum ar fi spus la revedere.

Neuro-S

de Mihai Dumbravă

Pentru un cuplu de îndrăgostiți, dornic de o evadare din cotidian, o casă în vârful unei coline înconjurată de pădure pare să fie un vis. Soarele, aici, e mai vesel și mai dornic de a-și împărtăși căldura. În curtea interioară, o fântână arteziană imită cu blândețe susurul unui pârâu de munte. De sus, de la mansardă, poți vedea, dincolo de vârfurile copacilor, o vale care-și unduiește cărarea printre șoldurile subțiri ale munților.

Într-un dormitor de la etaj, cu iz de epocă interbelică, doi tineri își aruncă priviri și vorbe tandre.

— Ah, iubito!

— Iubitule! E minunat aici. Departe de lume și civilizație, în casa asta liniștită.

— Ah, iubito, ne grăbim și noi un pic?

— Of, of, ce nerăbdător ești. Nu mă lași nici să respir. Hai lângă mine!

Se afundară în așternuturile pufoase și moi, mirosind a levănțică, în patul cu baldachin, vecin cu două noptiere încrustate în lemn de nuc.

— Să începem, draga mea!
— Să începem, dragul meu!

☆ ☆ ☆

Încet, încet, soarele își ascunse razele aurii sub haina unor nori întunecați. Răcoarea începu să pună stăpânire pe ținut. Norii plumburii porniră să zboare nervoși, iar fulgerele, din ce în ce mai dese, luminară spasmodic pădurea acum tuciurie.

Cei doi grăbiră pasul, sperând să ajungă mai repede la cabană. Ploaia făcea mersul foarte dificil. Tălpile se înecau în noroiul lipicios. Dincolo de tufișurile răzlețe, perechi de ochi scânteietori îi urmăreau încruntați.

☆ ☆ ☆

Își lipi buzele nerăbdătoare de buzele ei mistuitoare. Sărutul pătimaș părea nesfârșit. Limbile se întâlniră și fiecare simți dulceața papilelor celuilalt. El îi cuprinse fața în mâini și i-o scăldă în sărutări. Ea chicoti încântată. Pentru o clipă, se opri și-i privi chipul drăgălaș, apoi începu să-i atingă pielea catifelată.

☆ ☆ ☆

Drumul le părea din ce în ce mai lung. Frigul le sfredelea hainele, învinețindu-le pielea. Grăbiră pasul. Negura se adâncea, iar cărarea se distingea vag printre frânturile de lumină reflectate de frunzele umede, lovite de strălucirea fulgerelor care țâșneau din cerul întunecat. Ramurile răschirate păreau brațe scheletice agitându-se nervoase sub vântul care se transforma, încet, încet, în furtună. Frunzele păreau stoluri de fluturi negri gata să-i prindă în vârtejul lor.

☆ ☆ ☆

Îi sărută gingaș gâtul și umerii. Degetele, cu o atingere ușoară, abia perceptibilă, pe spatele ei încovoiat, desenenară contururi nedefinite. Palmele coborâră lent spre fese, unde începură să descrie cercuri concentrice, continuând, cu mângâieri și ciupituri tandre, spre coapse. O rază de soare ce scăpăra printr-o crăpătură rătăcită în draperie îi lumină albeața trupului.

☆ ☆ ☆

O ceață deasă se așternu tăcută printre copaci. Lacrimile începură să le ude obrajii înghețați. Se opriră din alergat, trăgându-și, pentru o clipă, suflarea. Se îmbrățișară preț de câteva minute, în speranța că astfel se vor încălzi.

O atingere ușoară, ca o adiere, îi făcu să tresalte. Încremeniră. Un fior le străbătu corpurile epuizate de efort. O rupseră la fugă, fără să mai privească înapoi. Tălpile li se afundau în solul moale, încetinindu-i. Ajunseră cu greu în curtea interioară, disperați și epuizați. Se împiedicară de treptele reci și colțuroare. Se ridicară, intrară în casă și blocară ușa cu trupurile lor firave. Alunecară apoi încet spre podea și închiseră ochii, încercând să se liniștească.

☆ ☆ ☆

Cu mișcări lente, ridică gleznele iubitei și le așeză pe umerii lui. Îi cuprinse sânii tari în palme, frământându-i între degetele ca de pianist. Cu buzele-i umede ciupi sfârcurile treze. Își coborî mâinile spre abdomenul care tresărea spasmodic. Cu aceeași atingere a arătătorului, schiță câteva spirale în jurul ombilicului. Apoi, zâmbind fericit, o ciupi de șolduri.

☆ ☆ ☆

Bătăile haotice din ușă îi trezi brusc. Ferestrele se deschiseră nervoase, lovindu-se de perete, lăsând vântul să răstoarne busturile care străjuiau intrarea; acesta pătrunse apoi în sufrageria luminată palid și răscoli cărțile din bibliotecă, culcându-le la podea.

Fugiră spre dormitorul de la etaj și, înainte să închidă ușa în urma lor, văzură, în lumina fulgerelor care pătrundea prin ferestrele sparte, o siluetă tenebroasă unduindu-se după fiecare colț.

☆ ☆ ☆

Ea chicoti veselă, iar el, încet, se apropie de muntele lui Venus. Îl urcă și îl coborî de câteva ori, cu policele. Apoi mijlociul alunecă între picioarele lungi.

☆ ☆ ☆

Îndepărtându-se de ușă mergând cu spatele, îngroziți de umbra de dincolo, se împiedicară și căzură în fotoliile care se învecinau cu măsuța de cafea din colțul dormitorului. Se afundară în perne și-n spătar. Se forțară să se ridice, dar păreau țintuiți. Mânerele din piele fină le bloca brațele. Se smuciră. O dată, de două ori...

☆ ☆ ☆

Se așeză deasupra ei, dominând-o încântat. O pătrunse lent, cu mișcări încete, ținându-se de mijlocul ei îngust. Continuă, mișcându-și fesele ritmic, ca un metronom. Gemete înfundate răzbăteau din perna mototolită pe care ea o ținea strâns la piept.

☆ ☆ ☆

Adunându-și toate forțele, se străduiră să scape din ghearele fotoliilor. Acestea îi eliberară, aruncându-i spre căminul în care ardea un foc roșu, intens, ce părea că rânjește la ei. Un covoraș făcut sul le tăie calea. Se poticniră și, înainte ca podeaua să le simtă greutatea, două limbi mari de foc se căscară, înghițindu-i. Două urlete prelungi se auziră până dincolo de pădurea adormită, în negura nopții.

☆ ☆ ☆

Mări cadența, iar respirația îi deveni greoaie. Transpirația îi cuprinse fruntea. Broboane de sudoare căzură pe pernă, lăsând pete răzlețe. Ea își deschise brațele, exaltată, mișcând din șolduri cadențat. Își împreunară palmele umede, iar mișcările, la unison, deveniră din ce în ce mai repezi. Totul se termină când două urlete prelungi se auziră până dincolo de pădurea adormită, în negura nopții.

☆ ☆ ☆

Brusc, se ridicară în șezut, aruncând căștile VR, extaziați. Așternuturile erau umede de sudoare.

— Uau, ce intens!

— Uau, ce nebunie! Nu mă mir că îți trebuie aviz de la doctor, rosti el ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

— Bine că m-a ținut inima. Eram gata, gata să cedez, declară fata, încercând să-și domolească suflul.

— Ce aparat! Neuro-stimulator cu realitate virtuală, de ultimă generație. Procesor hectacore și 100 terabaiți memorie. Face toți banii! Traficantul de la care l-am luat e pe mână cu unii din armată, continuă el, mândru de achiziție și de cunoștințe.

— Fetele vor fi geloase pe mine! Când le voi povesti cât de real pare totul și că ai nevoie doar de telefon ca să rulezi scenariul...

— Trebuie să fac un duș, să-mi revin, spuse el, dându-se jos din patul înalt.

Culese aparatele de pe covorul pufos, le așeză pe fiecare, cu grijă, în cutie, apoi, după ce sorbi o gură din cafeaua rece, rămasă de dimineață, se îndreptă spre baie. Potrivi temperatura și lăsă jetul de apă să-l răcorească și să-i maseze spatele.

În dormitor, ușile și ferestrele, cu un zgomot surd, se închiseră deodată. Patul îi înveli iubita în așternutul boțit, apoi, dintr-o suflare, o înghiți.

Iar el nu auzi nimic, căci continua să-și limpezească pielea lipicioasă sub dușul binefăcător. Din scurgerea căzii, un vârtej mic de apă începea să prindă contur.

Lumânări

de Ferenc Forgach

Uşa enormă, sculptată, asamblată din panouri masive de stejar, cântărea mai bine de jumătate de tonă, dar se deschidea atât de uşor de parcă aş fi împins un fulg de nea din calea mea. M-ar fi surprins acest detaliu, probabil, dacă n-aş fi analizat deja, pe îndelete, miile de detalii ale frescelor exterioare şi incredibila finețe a celor patru scări elicoidale – era cât pe ce să folosesc termenul de scară în spirală, ca un neavizat – împodobite cu mici bijuterii din piatră semiprețioasă, sculptate fin şi încrustate în balustrada care urca, spiralând parcă la nesfârşit, până în cer, deşi se oprea fiecare la marginea unei mici terase realizate la înălțimea la care începea acoperişul. Totul trăda măiestria meşterilor care ridicaseră această construcție şi aş fi fost surprins dacă uşa masivă ar fi făcut o excepție. Dar nu, cei care îmbinaseră panourile masive, care le sculptaseră, care echipase uşa cu feronerie şi realizaseră montajul, făcuseră dovada practicării meseriei la nivel de artă.

În clipa în care am închis-o, toate sunetele exteriorului au dispărut. Era atât de liniște și liniștea asta s-a lăsat atât de brusc peste mine, încât îmi țiuiau urechile, pentru a compensa lipsa totală de impulsuri sonore. Dincolo de ușă se întindea Piața Centrală, plină ochi de comercianți care urlau cât îi ținea gura, luptându-se să atragă mușterii, de turiști gălăgioși sosiți să viziteze templele, muzeele sau bibliotecile celebre, de vânători de chilipiruri și de haite, mai mult sau mai puțin organizate, de cerșetori, hoți de buzunare și mercenari sosiți dintr-o mie de lumi. Totuși, nici măcar o șoaptă, nici măcar un foșnet, nici măcar ecoul slab al vreunui sunet nu răzbătea prin ușă și acest detaliu m-a convins că e cazul să mă uit cu mai multă atenție la materialul din care fusese realizată. Era stejar, incontestabil! Recunoșteam culoarea lemnului vechi, aroma, îi distingeam clar vinișoarele, deci era stejar, chiar dacă se simțea cald la atingere și era străbătut în permanență de un mic tremur, ca un fior care străbate corpul unui animal viu când este atins.

Totuși, era doar o ușă. Sau o poartă, că la dimensiunea asta... În fine, eu venisem să vizitez templul, nu să îmi pierd cele șase ore libere cu studiatul unei uși, indiferent cât ar fi fost de extraordinară. Era firesc să fie totul extraordinar, cum altfel ar fi putut să concureze ultimul templu al creștinilor cu ultima moschee a musulmanilor, cu ultima sinagogă a evreilor, cu ultimul

lăcaş de cult al budhiştilor? Toate erau amplasate aici, în ultimul oraş păstrat intact pe Terra şi concurența era acerbă, chiar dacă fiecare turist care ajungea până în aceste locuri rămânea până vizita tot ce era de vizitat.

Alesesem special o oră situată în mijlocul zilei, când majoritatea turiştilor erau deja obosiți sau se opriseră pentru a servi prânzul şi a se retrage ca să-şi facă siesta, dar cu toate acestea, nu mă aşteptasem să găsesc biserica goală.

De fapt, nu era, doar că nu văzusem eu; am făcut-o mult mai târziu, observându-i pe cei patru preoți care se rugau, în tăcere, la baza crucii.

Am studiat coloanele gotice, sculptate, cheile de boltă impresionante, picturile, statuile, ornamentele şi am ajuns la şirul de sarcofage din piatră, urcate din catacombele de sub biserică, în memoria celor care îşi sacrificaseră viețile în numele creştinismului. M-am oprit în dreptul fiecărui sarcofag şi am citit realizările celui care îşi dormea somnul de veci închis în piatră.

Eram deja aproape de capătul şirului când am remarcat preoții. Sau călugării. Sau ce-or fi fost ei, îmbrăcați complet în negru și rugându-se la baza crucii.

N-am vrut să-i deranjez. Am păşit cu grijă, ca să nu fac vreun zgomot, grăbindu-mă să ajung la capătul şirului și să ies din raza lor vizuală. Dacă aş fi mers agale, cum merg de regulă turiştii şi dacă m-aş fi oprit în continuare la fiecare sarcofag, probabil n-aş fi stârnit o

mişcare a aerului suficientă cât să clintească, pentru o clipă, colțul țesăturii care învelea soclul pe care se înălța o statuie a Mântuitorului, în mărime naturală. Aşa am observat că dincolo de acea perdea era un gol. Curiozitatea m-a făcut să arunc o privire şi aşa am descoperit şirul de trepte ce ducea în subteran.

Catacombele! Locul din care fuseseră aduse sarcofagele pe care deja le văzusem. Cine ştie câte altele fuseseră lăsate în urmă? Cine ştie câte secrete ascundeau galeriile? Oare câți oameni avuseseră ocazia să vadă relicvele acelei lumi bătrâne, păstrate acolo din vremurile tinereții ei?

N-am ezitat nicio clipă. Mi-am scos telefonul, m-am convins că are bateria încărcată, am aprins lanterna şi am pornit pe scări în jos.

Aproape ajunsesem jos, mai erau doar câteva trepte de coborât şi de trecut, mai apoi, printr-o deschizătură ovală, când lanterna telefonului a devenit inutilă. Prin deschizătură răzbătea o lumină puternică, de parcă dincolo ar fi existat o fereastră spre exterior. Mirosul, însă, nu era al unui spațiu deschis, ci unul neobişnuit, vag cunoscut cumva, dar fără să-l pot asocia cu ceva.

Lumânări! Asta era! Mirosea a ceară topită, a flacără, a mosc, a tămâie şi a zeci de alte vagi arome.

Sala era gigantică, mult mai mare decât biserica, mai mare chiar decât Piața Centrală şi nu era făcută de mâna omului, ci o minune creată, în mod sigur, de natură.

Bolta se găsea la zeci de metri înălțime şi un curent slab de aer adia prin grota supradimensionată, asigurând oxigenul necesar milioanelor ori chiar miliardelor de lumânări aprinse.

M-am oprit lângă prima lumânare, arsă aproape complet. La baza ei, pe o tăbliță acoperită de ceara scursă, scria ceva. N-am putut distinge ce, dar am ştiut, din instinct, că e un nume.

O mişcare întrezărită cu coada ochiului m-a făcut să tresar. M-am întors brusc în direcția respectivă, dar nu era nimic acolo, doar milioane de lumânări cu flacăra tremurândă. Am avut senzația că ceva se mişcă în stânga mea, dar nici acolo nu era nimic. Aceleaşi lumânări.

M-am aşezat şi-am închis ochii. Simțeam că aşa trebuie să fac, să-mi izgonesc gândurile, să-mi golesc mintea şi să aştept.

Da, mai era cineva acolo. Îi simțeam prezența. Am deschis ochii, dar am continuat să mă uit în jos. Doar cu coada ochiului am urmărit mişcarea şi am reuşit, astfel, să clădesc, încetul cu încetul, imaginea celeilalte persoane. Era o bătrână gârbovită, înveşmântată în negru. Pletele-i lungi şi cărunte îi fluturau în jur, după cum se mişca prin sală, în diferite direcții. Se oprea, preț de o fracțiune de secundă, în dreptul unei lumânări şi, cu o singură mişcare lină, tăia vârful fitilului. Nu folosea nici cuțit, nici foarfecă şi nici coasă, cum ați

fi tentați să credeți, dacă v-ați dus cu gândul la bătrâna moarte. N-avea nevoie, căci palmele i se terminau în niște degete lungi şi degetele în niște cleşti ascuțiți.

M-am ridicat şi am încercat să-i urmăresc mişcările, dar era incredibil de rapidă. Tot ce am reuşit să fac a fost să mă deplasez acolo unde o văzusem că se oprise vreme de o clipită. Deşi lumânarea căreia îi retezase fitilul era aproape întreagă, în mometul în care o atinsese, toată ceara se scursese de pe ea de parcă s-ar fi topit dintr-odată, drept pentru care nu mai putea fi reaprinsă.

În alergarea ei s-a oprit brusc, pentru o miliardime de secundă, lângă mine. În loc de ochi avea doar două găuri adânci, întunecate. Gura îi era plină de dinți ascuțiți și limba îi era o flacără. S-a oprit în apropierea mea nu pentru a stinge o lumânare, ci pentru a adăuga o nouă bucată de ceară unei lumânări ajunse aproape de capăt.

Gestul ei mi-a stârnit curiozitatea. Mi-am dat seama cu cine am de-a face, dar eu fusesem întotdeauna convins că fiecare dintre noi are un anumit număr de zile alocate, de când ne naştem. Nu stabilise nimeni ce avem de făcut, alegerile ne aparțineau, dar stabilise cât timp aveam. Gestul ei contrazicea acum tot ceea ce crezusem eu. Așa că viețile unora se încheiau brusc, fiindcă aşa decidea bătrâna asta oarbă, iar surplusul de timp, ea îl aloca altcuiva.

Oare ce merite poate avea un om, de este tratat atât de diferit? Ce merite poate avea, de însăşi Moartea îi prelungeşte zilele? Cine-o fi acest om?

Din doi paşi, am ajuns în dreptul lumânării, am dat la o parte ceara scursă şi am rămas cu privirea pironită pe scrisul de la baza lumânării.

Bedros Joseph Kamu Bpate

Cunoşteam acest nume, de fapt, cine nu-l cunoaşte? Dictatorul de pe Noua Chină, planeta problemă pentru întreaga specie umană. Criminalul! Cel care se face vinovat de moartea mai multor oameni decât au ucis toți ceilalți dictatori la un loc. Infamul Bpate.

M-am retras, am cugetat, am făcut ce aveam de făcut și n-am ezitat nicio clipă. Mi-am aşezat palma peste flacăra acelei lumânări. S-a auzit un sfârâit, am simțit o clipă arsura, apoi o palmă scheletică terminată în degete prevăzute cu cleşti s-a aşezat peste palma mea. Prea târziu, însă. Lumânarea, rămasă fără flacără, s-a transformat instant într-o baltă de ceară. Ce s-a întâmplat după, nu-mi mai aduc aminte. Știu că am mai apucat să aud, undeva în creier, un țipăt, înainte ca lumea mea să se întunece.

M-am trezit într-o celulă. Mi s-au adus grave acuzații. Am fost apoi interogat zi după zi. Torționarii mei doreau să ştie pentru care planetă lucrez, care Guvern m-a trimis, iar eu le-am râs în față. Mă aflu în mâinile securității de pe Noua China, dar nu contează. M-au

spânzurat, m-au ars, m-au eviscerat, m-au ucis deja în toate felurile care le-a trecut prin cap şi tot degeaba. Sunt aici şi îmi permit să râd de ei zi după zi.

Uneori, noaptea, când torționarii dorm şi îşi adună forțele pentru a mă executa din nou, prin temnițele subterane răsună râsul meu. Nu mă pot abține când mi-o închipui pe bătrâna Moarte alergând înnebunită să-mi stingă lumânarea şi dând greş iar şi iar.

Pentru că am fost acolo! Pentru că am decis să nu las o bătrână oarbă, cu o moralitate îndoielnică, să decidă după bunul plac asupra vieții tuturor. Mai bine să decidă la întâmplare. Nu mă atinsesem decât de o singură lumânare, dar amestecasem tăblițele cu numele în toată sala.

Teoria B, ca și cum n-ar fi adevărată

de Andrei Gaceff

Au plecat toți la război împotriva homilor.

Cu ce le puteam fi de folos?

Ca să fiu sincer, copil al unei peșteri pline cu vase de lut, când eram foarte tânăr trebuia să fiu transportat de colo-colo, ținut de toartele mele și cărat; aveam nevoie de ajutor din partea cuiva care vizitase deja Biblioteca de Științe ale Naturii, evident, dar odată ajuns acolo și după ce am răsfoit vreo duzină de volume științifice, am început să fiu în stare să mă deplasez de unul singur.

De unde știu lucruri despre corpul meu? Nu aveam trei mâini și trei picioare înainte să-l aud pe Naturalistul Fondator vorbind în detaliu despre asta, iar mai apoi le-am studiat și în ilustrații.

Fondatorul vorbea adesea unei mulțimi de mizicieni (erau prea mândri să-și spună magicieni și nu voiau să se numească fizicieni); în vremea asta, eu obișnuiam să aranjez pietrișul la picioarele lor. Stăteam aplecat în

majoritatea timpului și nimeni nu-mi acorda atunci multă atenție, aveau bătălii de plănuit.

Un timp, i-am invidiat pe mizicieni. Privirea le era încărcată cu sfere de putere, iar asta le permitea să facă vrăji tot mai grozave; să ocolească legile, teoremele, axiomele.

Știam și eu formule magice, din auzite. Dar când am încercat să fac ca un mizician, nu a funcționat, doar mi-au pocnit urechile. Am fost admonestat pentru aceste tentative, pentru boacănele mele.

Apoi, într-o bună zi, invidia mi-a trecut. Am găsit, într-o dimineață, un elev mizician eminent tăvălindu-se prin pietriș. Nu m-am mai supărat că-mi dădea de lucru să reordonez pietricelele, l-am lăsat în durerea lui. L-a cules un profesor și, de atunci, de fiecare dată când l-am zărit, elevul își ținea o mână la ochi. Nu putea controla tot ce vedea.

Urmăream mereu cu privirea grupuri de semeni părăsind orașul; plecau la luptă.

Într-un final, m-am trezit singur în piața centrală. Se duseseră chiar toți la război.

Eu să mai dau o dată cu mătura? Așa am făcut.

Asta mă mulțumea pe timp de zi, dar noaptea n-aveam ce să mai fac decât să-mi ridic privirea spre cer.

Ce teren mare de joacă! Am întins degetul spre o luminiță și am dat să o trag puțin spre stânga. Ce leneșă

era! Rămânea în urmă. Nu m-am lăsat. Am mai tras de ea puțin, încă puțin... Până a atins altă luminiță și s-au stins amândouă. Le-am ciocnit? Trebuia să fiu mai atent.

Ce-ar fi fost să aduc o steluță aici, să o admir un pic? Urma să o pun la loc.

Am bălmăjit o formulă de mutat obiecte; mi-au pocnit iarăși urechile. Nu cred c-a ajutat. Totuși punctulețul sclipitor a venit pe unde-l plimbam eu cu un deget. Unde să-l pun? Nu mai știam unde-i fusese locul pe boltă, să refac aranjamentul. Acum se plimba aiurea prin piață. În disperare de cauză, am ales să-l înghit.

Am petrecut așa seri și nopți. Strângând stele, un roi. Devenisem obsedat de joaca asta; practic, era alt mod de a face ordine.

Lucrurile se petreceau cum era și firesc atunci când lași un măturător singur cu orașul și cerul.

Oricum, bafta mea: nu mai era nimeni să mă certe.

Mai ales după boroboața cu stelele, mare mi-a fost mirarea să primesc o chemare mentală de la însuși Fondatorul nostru, să vin pe continentul homilor. Pierdeam războiul.

Am lăsat în urmă o cetate natală goală și am împins o bărcuță de la doc, să traversez Oceanul Magnetic. În cărți se spunea că oceanul era alcătuit din apă, așa că apă am văzut din barca mea de metal, dar și linii colorate de câmp magnetic și valuri salutând gunoaie plu-

titoare. Mă temeam să nu-mi scape vreo steluță pe gură, de la răul de mare, însă au stat cuminți.

Uitasem să-mi iau un toiag. Dar ce spun eu? Cum o să particip la vreo luptă?

Luând bătaie.

Am ajuns într-un golf micuț. Nu mă pricepeam la navigat, ambarcațiunea mea a căzut pradă unui recif. Iar plaja de pe malul celălalt chiar era o adevărată pubelă răsturnată. Dificil să pășești pe-acolo fără zgomot. Și patrulau umanoizi pe faleză. Când m-au observat, mi-au strigat:

— Nicio mișcare! Șezi pe nisip.

Să mă ofer ca țintă mai ușoară.

M-am supus și i-am studiat. Eram destul de educat la momentul acela, așa că am remarcat ceva și le-am strigat, la rândul meu:

— Hei, voi, foste ulcioare sau amfore, ați arătat ca noi, înainte să deschideți o anumită carte. Știu exact ce tomuri v-au inspirat să luați forma asta!

Drept replică, am primit o lance în abdomen.

Asta a eliberat colecția mea de stele.

☆ ☆ ☆

Îi spuneți Big Bang.

Peisaje noi.

Legi noi.

Invazia perfectă

de Robert Gion

6:30

Deschid robinetul. Mă spăl pe față, apoi mă uit în oglindă. A fost o noapte lungă. Au apărut câteva schimbări, nu foarte mari, dar destul de vizibile ca să modifice aspectul părții drepte a craniului – trei protuberanțe pe fruntea acum mai bombată, mici umflături semitransparente ce par a conține un lichid vâscos, și un fel de dinte ruginiu care iese din partea de sus a maxilarului și se pliază pe buza superioară aidoma unui colț miniatural de mistreț. Totul firesc, dacă mă gândesc la ordinea viselor de azi noapte.

Fac duș, ferindu-mă pe cât posibil să ud părțile parazitate, deși nu știu ce efect poate avea apa asupra lor, apoi îmi prepar micul-dejun, îmbrac costumul de serviciu și ies pe balcon, cu prima cafea a zilei. Oare de ce insist să fac toate astea, să mă scol, să mănânc, să mă îmbrac, să plec la lucru, dacă știu că totul nu mai are niciun sens? Probabil tranziția trebuia să fie perfectă.

Nu știu. Azi-noapte am plutit ore întregi printre edificii gigantice, edificii colosale asemănătoare unor piramide răsturnate, iar la final am participat la un fel de seminar, într-un amfiteatru imens, alături de mii de ființe ca mine, în plină transformare, unde am aflat noi lucruri despre natura exactă a ființelor care urmează să ne înlocuiască.

7:30

Blocat în trafic. Din spatele geamurilor mașinilor mă privesc ochi prinși în arcade cornoase, mâini verzui, acoperite cu filamente sclipitoare, fac gesturi indecise, clești păroși se strâng pe volanul mașinilor, alături de mâini omenești, perfect normale – deocamdată. La cum se prezintă lucrurile, asimilarea nu va mai dura mult.

De jur-împrejur, clădirile orașului suferă aceleași „mutații" ca oamenii. Noi structuri le parazitează geometria, turnuri ascuțite și terase confecționate din aliaje cu irizații fascinante se ivesc din loc în loc, ca niște plăgi necunoscute, proliferând cu repeziciune peste structurile vechi. Cine s-ar fi gândit la un astfel de sfârșit pentru civilizația umană? Fără regrete, fără proteste, fără războaie – doar o trecere firească de la o stare naturală la alta. Cel puțin asta ne spun visele trimise de *ei*. Și cum să te împotrivești, cum să lupți împotriva propriului corp și a propriei minți, când rațiu-

nea, pe care ai folosit-o greșit toată viața, este trezită acum de raționamente care îți spun cât de corect este ceea ce se întâmplă, când ceea ce ești pe cale să devii este just din perspectiva evoluției? O invazie exercitată prin posedare și asimilare, perfect înțeleasă și acceptată – invazia perfectă. Omenirea va dispărea fără urmă, consumată total.

Semaforul s-a făcut verde. Coloana se pune în mișcare.

Și mașinile se transformă.

8:15

La birou, șefa departamentului mă întâmpină zâmbitoare, cu un teanc de dosare în brațe. Va fi o zi încărcată, o zi ca oricare alta – e veselă, binedispusă, pare că s-a mai îngrășat, sacoul roșu îi acoperă cu greu umflătura pulsatilă de pe partea stângă a sternului. Vorbim câteva minute în birou, se uită la mine cu ochiul drept ieșit din orbită, acoperit cu mucozități tremurătoare, în timp ce de pe protuberanțele crestate de pe frunte se scurge un lichid gălbui vâscos care se duce, în firișoare, de-a lungul obrazului, fiind absorbit rapid, cu mici sunete grețoase, de o altă serie de protuberanțe aflate de-a lungul mandibulei. Eu mă uit în ochiul ei drept, ea se uită în ochiul meu drept, iar când pleacă lasă în urmă o dâră de lichid lipicios. Închide ușa fără zgomot, eu mă apuc de lucru.

10:02

Podeaua vibrează sub tălpi, imobilul se clatină. Pereții se îndoaie, torturați de stranii presiuni interne și sisteme curioase de tubulaturi translucide se ivesc pe tavan, în timp ce biroul meu capătă brusc reflexii verzui. Îmi întrerup lucrul. Oricum, nici măcar nu-mi dau seama ce fac, e doar automatism. Gândurile-mi sunt atrase în conexiuni neașteptate ce duc spre raționamente care-mi sunt complet străine, chemate de nevoi imposibil de urmat. Caut repede un site de știri, accesez mai multe pagini până dau peste un interviu televizat cu un proeminent om politic, al cărui nume îmi scapă – în acest punct ar putea fi oricine, chiar președintele – și dau sonorul la maximum.

Omul poartă un costum albastru închis, plesnit tot pe la cusături, are fața tumefiată, ochii îi ies din orbite, nasul e înghițit de o magmă maronie, viermuitoare și vorbește greoi, horcăind. Spune ceva, spune despre „economie în expansiune" și „planuri concrete", iar cuvintele sale, consistente, uleioase, i se scurg pe la colțurile gurii, însoțite de-o zeamă care-i îmbibă reverele cămășii.

În fața lui, moderatoarea emisiunii – presupun că e o femeie, după rămășițele de rochie atârnate pe trupul diform – îl privește cu ochii ei mari, înconjurați de tentacule și, din când în când, îi adresează o întrebare, cu un glas șuierat, plin de ecouri. După cum stă pe scaun,

cu brațele și picioarele strânse lângă trup, în unghi drept, pare un fel de lăcustă, ori călugăriță, și probabil asta sunt creaturile astea, îmi zic eu la un moment dat – niște paraziți suverani pe care cine știe ce paralizie a destinului i-a înzestrat cu inimaginabile capacități de manipulare, fapt ce i-a ajutat să-și transforme, ori să-și educe habitatul într-un mediu la fel de vorace ca și ei. Îl privesc pe *președinte*. Oare eu gândesc toate astea sau sunt idei trimise din aceeași zonă în care gândurile mele creează acele sinistre corelații cu lucruri pe care nu le cunosc? Poate fi o consolare finală, o ultimă dovadă de compasiune din partea *lor?* Tot uitându-mă la președinte și la moderatoarea chircită în scaun, îmi zic că, probabil, în noaptea asta îmi voi visa ultimul vis.

Mă apuc din nou de lucru.

12:30

După prânz, ies pe terasă, cu o cafea. Clădirile își desăvârșesc încet transformarea, lepădându-și tencuiala ca pe-o piele veche, nefolositoare. Vuietul mașinilor se aude slab, zece etaje mai jos. Mi se pare că sunt mai puține ca de obicei. Poate că unele și-au încheiat transformarea, cine știe. Beau din ceașcă, e o zi frumoasă de iunie, în corp simt un tremur ciudat, un bici de energie îmi plesnește neîntrerupt cele mai sensibile puncte ale sistemului nervos. Pe cer plutesc câțiva nori înghesuiți unii în alții, speriați parcă de tot spațiul care-i încon-

joară, și când privesc în sus și văd printre clădiri micile scântei metalice, luminate de razele soarelui, îmi dau seama că nu m-am înșelat. Într-adevăr, de aceea sunt atât de puține mașini pe străzi. Procesul s-a desăvârșit pentru multe dintre ele. Printre blocurile ciclopice, posedate de structurile noii lumi, printre turnuri și spire fabuloase, zboară deja primele nave.

Problema spinoasă a gunoaielor

de Mircea Liviu Goga

— Doamnelor, domnișoarelor, domnilor, distins auditoriu. Îmi face o deosebită plăcere să mă aflu iar în aula frumosului dumneavoastră colegiu pentru a susține o scurtă dizertație. Scurtă, căci, ca și în alte dăți, o să încerc să nu vă plictisesc cu lucruri știute, cu toate că, desigur, anumite chestiuni trebuie reamintite sumar pentru a înțelege contextul modestei mele expuneri...

Sala se foia în extaz. Savantul de renume mondial își scutură provocator chica neagră și continuă:

— Vom vorbi astăzi despre timp. Multă vreme s-a crezut că e liniar, că nu există decât un trecut, un prezent și un viitor către care ne îndreptăm neabătut. A fost nevoie de munca multor oameni de știință pentru a reuși să privim timpul din cu totul altă perspectivă. Închipuiți-vă două conuri așezate vârf în vârf. Conul inferior e trecutul, cel superior viitorul, iar punctul în care se ating e prezentul. După cum observați, singu-

rul lucru precis e prezentul; în față avem un con de variante posibile ale viitorului, iar în trecut, un alt con al evenimentelor care s-ar fi putut întâmpla. Trecutul nu e cu nimic mai fix decât viitorul; cu cât ne îndepărtăm de prezent, cu atât avem mai puține informații despre evenimentele petrecute în urmă. În fapt, la distanțe (îmi cer scuze că utilizez un termen mai degrabă spațial decât temporal) mari, de ordinul erelor, informațiile noastre sunt generale și aproximative. Descoperim, sigur, fosile, dar acestea nu precizează momentul formării lor. Nu putem afirma că fosila X e urma unui animal care a murit la ora h a zilei z din anul 73.254.567 înaintea erei noastre. Cel mult, referindu-ne la datări imprecise cu izotopi, precum și utilizând alte metode arheologice, putem doar să spunem că animalul respectiv a murit cu aproximativ 73 de milioane de ani în urmă.

Cu alte cuvinte, cu cât ne îndepărtăm de prezent, cu atât trecutul devine mai tulbure, mai imprecis. La fel ca și viitorul, despre care nu vom putea emite, pe termen lung, decât tot aserțiuni aproximative. În realitate, informația se pierde cu cât e mai veche – și devine din ce în ce mai impredictibilă cu cât avansăm pe conul superior al timpului. Sunt lucruri știute actualmente de aproape oricine, dar e important să vi le aduc aminte întrucât astăzi se împlinesc 30 de ani de când a fost pusă în funcțiune prima mașină a timpului.

Experimentele făcute atunci de oamenii de știință au condus, utilizând o energie fantastică, la întoarcerea, cu cinci minute în urmă, a unui obiect banal: o...

— Ceașcă de ceai! se auzi o voce din public.

— Exact! O banală ceașcă de ceai. Ulterior s-a constatat că energia necesară pentru a trimite un obiect în trecut devenea cu atât mai mică cu cât trecutul era mai îndepărtat. Poate să pară un paradox, dar gândiți-vă că un obiect azvârlit în urmă cu un milion de ani ajunge în acea zonă vagă a conului temporal în care informațiile despre obiect sunt pierdute. Greu de crezut că respectiva ceașcă va fi descoperită azi de cineva, întâmplător, săpând, de pildă, o galerie de mină. De altfel, e la fel de greu de crezut că se va păstra întreagă și nu va fi distrusă complet, într-un fel sau altul, de-a lungul milionului de ani.

— Dar s-au găsit artefacte ciudate! stărui aceeași voce din public.

— Ajungem și la ele, imediat. S-a mai constatat că situația e similară dacă trimitem un obiect în viitor. Putem s-o facem pentru destinații apropiate, cel mult câteva zile și cu un efort energetic uriaș. Dar pentru perioade mai lungi, reapariția artefactelor noastre expediate în viitor devine tot mai imprecisă și mai improbabilă, ca și când noi am trimite obiectul către un viitor anume, prezumat de momentul „acum", iar universul ar evolua către alt viitor, rezultat al unor evenimente

viitoare. Așadar, variantele viitorului sunt relativ predictibile doar pe distanțe scurte; pentru distanțe lungi, nedeterminarea e din ce în ce mai accentuată. Și aici se aplică principiul: cu cât mai departe, cu atât mai ieftin, adică utilizăm mult mai puțină energie să trimitem o ceașcă de ceai peste un milion de ani decât peste o oră; din păcate, viitorul își va schimba atât de mult itinerariul evolutiv în acest milion de ani, încât cel mai probabil nu vom regăsi niciodată obiectul expediat.

Un alt lucru important constatat de specialiști: prin timp nu se poate trimite niciun organism viu. Orice animal va ajunge la destinație mort. Nicio bacterie, niciun virus nu pot trece de bariera temporală și să rămână în viață. Acest lucru trebuie înțeles foarte bine, mai ales de cei care pretind posibila contaminare a trecutului cu virusuri contemporane. De ce se întâmplă asta nu știm, dar s-a constatat că acizii nucleici sunt deteriorați complet în cadrul saltului temporal. Studiem problema, căutăm rezolvări. Unii speră să nu le găsim niciodată, pentru a nu bulversa istoria lumii. Și aici poate că au dreptate.

Dar marea idee, cea pentru care am fost nominalizat la premiul Nobel, e problema gunoaielor. Civilizația produce miliarde de tone de gunoaie care ajung să ne sufoce. Multe se reciclează, dar altele, cum bine știți, nu se pot recicla. Așa că am făcut un calcul, iar pe baza acestuia vă pot spune că trimiterea unei cești de cafea...

— Ceai! răsună vocea anonimă din public.

— Bine, ceai. Nu contează. Trimiterea ei în urmă cu cinci minute are nevoie de mult mai multă energie decât trimiterea în perioada arhaică a un milion de tone de substanță oarecare. Știți ce înseamnă asta?

Savantul făcu o pauză scurtă, pentru a mări efectul concluziei.

— Înseamnă, domnilor, că putem rezolva problema tuturor deșeurilor nereciclabile ale civilizației noastre expediindu-le în perioada arhaică a pământului. Aceste deșeuri, diseminate de-a lungul unui miliard de ani, vor fi distruse complet în mod natural și se vor transforma în roci. Ele sunt absolut septice, întrucât nimic viu nu poate fi transportat prin timp. De-atunci și până azi nu se va păstra din gunoiul nostru menajer absolut nimic. Vom avea din nou planeta curată. Știu, unii au pretins că ar fi mai bine dacă am pune la punct călătoriile spațiale și le-am depozita pe un asteroid, de pildă. Se poate face. Dar cu ce costuri?

Asistența vuia.

— Am renunțat să obținem aprobări – oricum, n-am avea de la cine să le luăm – și am trimis deja în perioada arhaică primele milioane de tone de gunoi. În ciuda ecologiștilor care pretind că prezentul poate fi schimbat de asemenea acțiuni, vă garantez că nimic nu a reușit să schimbe prezentul. Distanța în timp e prea mare ca să rămână urme. Sigur, apar acele artefacte

ciudate descoperite în roci străvechi, care stârneau odinioară nedumerirea savanților. Acum am aflat că artefactele ne aparțin și că au fost expediate întâmplător, laolaltă cu gunoiul menajer. Nicio problemă! De altfel, și alte state au început, mai pe față, mai pe ocolite, să recunoască faptul că trimit în trecut reziduuri menajere sau chiar industriale. De pildă, plutoniul deversat de ruși în zăcământul de la Oklo, format acum vreo două miliarde de ani... Eu cred că toată lume are dreptul să rezolve în acest fel problemele legate de ecologizarea prezentului. Avem dreptul la o planetă curată! Iar evoluția civilizației noastre, vă garantez încă o dată, nu poate fi compromisă de expedierea gunoiului în trecutul îndepărtat al planetei. Prezentul nu poate fi schimbat: suntem oameni și rămânem oameni, orice ar pretinde ecologiștii!

Savantul își scutură cu mândrie chica neagră crescută deasupra frunții teșite și a arcadelor proeminente, iar uralele auditoriului în extaz îl făcură să-și arate caninii uriași, într-un zâmbet plin de mulțumire, abia umbrit de barba scurtă a botului cafeniu...

Sirop pentru viespi

de Florin Haidamac

Atrag situațiile ciudate așa cum siropul atrage viespile. Nu știu cum naiba se lipesc de mine. Atât situațiile de care vorbeam, cât și ciudații. Am cunoscut, în timpul petrecut până acum pe planetă, prea mulți oameni. Mi-au adus mulți nervi. Multe frustrări. Mult consum, fiind obligat, prin prisma meseriei, să le rezolv toate problemele. Am tras de mine fără vreo frână. Până într-o zi, când m-am privit atent în oglinda retrovizoare din dotarea hârbului personal. Ochi de hăituit. Ochi de om în pragul patologiei psihiatrice. Ochi înfundați în orbite. Ochi goi. Ochi mult prea serioși. Mult prea obosiți.

A fost un moment de iluminare. Unii obțin chestia asta prin te miri ce tehnici ezoterice. Prin cazne fizice și psihice. Prin meditație. Eu l-am experimentat doar datorită instinctului de conservare. Am avut de ales. Ori zâmbesc ori mă izbesc cu suta pe oră în primul tir de pe minunatele șosele ale patriei. Am ales să trăiesc.

Însă, într-un fel aparte. Balzac a scris *Comedia umană*. Eu voi scrie *Prostia umană*. Cam tot pe acolo e.

Am încercat să mă echilibrez prin sport. Cu un program zilnic de pregătire fizică. Am văzut pe internet cum se antrena un boxer foarte talentat. Mi-a atras atenția o modalitate interesantă de a obține viteză și explozie. Tipul alerga având legată la spate o miniparaşută. Mi s-a părut genial. Mi-am făcut rost de echipament. M-am prezentat pe un stadion din Comuna Primitivă, care îmi e oraş natal.

În tribune erau câțiva oameni. Vreo cinci adolescenți care chiuleau de la ore, aşa cum chiuleam şi eu de la serviciu. Doi beţivi care beau cine ştie ce otravă. Un club de babe. Trei la număr. Cotoroanțele astea stăteau la umbră, hrănind câteva javre costelive care au devenit mai pandemice decât covidul, dacă mă pot exprima aşa. Intru pe iarbă. Strălucitor. Echipat la marea artă. Execut câteva mişcări de încălzire. Fac zece minute de box cu umbra. Sar coarda alte zece. Sunt dat naibii. Lumea nu mă bagă în seamă. După toate figurile astea scot paraşuta. E de un roşu atât de aprins, încât produce arsuri pe retină, dar aşa am văzut pe internet. Mi-o fixez de centura specială. Abia acum „publicul" meu mă urmăreşte. Îmi creşte inima. Ia să le arăt eu ăstora ce înseamnă condiție fizică.

Dau drumul la cronometrul de pe ceas şi încep să mă mişc. Doar că stau pe loc. La dracu'! Nu am luat în

calcul faptul că am, cu tot cu echipament, puțin peste 60 de kilograme. Nu pot genera forță să alerg. Nu mă las. Bețivii au început să mă încurajeze. Generația tânără la fel. Dopat de ovațiile din tribună, nu mai țin cont de ceva. Trebuia, naibii, să țin, totuşi. De vânt. O pală puternică mă izbește din față. Paraşuta se umflă şi marele atlet e luat pe sus.

Noroc de un pom din apropiere. Cablurile paraşutei se agață în crengi şi eu rămân suspendat la doi metri de sol, dând din membre ca un gândac. Tribunele iau foc. Primesc aplauze. Adolescenții mă filmaseră. Mă pozaseră. Sunt sigur că am devenit viral. Bețivii îmi fac semn cu paharele şi beau în cinstea mea. Babele scapă parizerul pe jos şi trag un rând de cruci. Doi băieți tineri se apropie.

— Nu vă supărați, cum se numeşte sportul ăsta? E fascinant ce ați făcut. O tehnică impecabilă.

— Necesită o pregătire fizică specială, spun eu, abia respirând din cauza centurii care mi-a trecut de abdomen şi mă apasă pe coloana vertebrală. Nu e pentru oricine.

Cu un gest care s-a vrut exersat de mii de ori, am desfăcut centura şi am încercat să aterizez în picioare. Mi-a ieşit. Salut tribunele, cum am văzut la gimnastică şi părăsesc cu cât mai multă demnitate arena. Măcar nu m-am lovit la cap, deşi cred că îmi prindea tare bine o resetare. Poate chiar şi o lobotomie.

După aventura asta, hotărăsc că nu mă va mai mira ceva. Să fii luat în serios, când te comporți ca ultimul prost, spune multe despre lumea din jurul tău. Motiv pentru care mișțocăreala îmi devine mod de viață. Doar că... nu știu, uneori, Universul, oamenii, realitatea te lasă fără cuvinte. Fie ele și de băşcălie.

☆ ☆ ☆

Mi-am dat seama rapid că sporturile în aer liber nu sunt pentru mine. Am improvizat o sală de fitness și m-am limitat la exerciții care nu-mi puneau viața în pericol. A funcționat o perioadă. Vremurile în care trăim mi-au adus iarăși o mare epuizare nervoasă. Orice aș fi făcut, nu reușeam să mă echilibrez. Să mă motivez. Am ajuns din nou obosit. Fără vlagă. Fără zâmbet. Intrat cumva într-o buclă din care nu mai puteam ieși. La ce stare mentală aveam, Cioran, chiar cu al său celebru *Tratat de descompunere,* îmi părea un foarte talentat scriitor de stand-up comedy.

Am întors problema pe toate părțile, fără a fi capabil să găsesc o soluție. Asta până într-o zi, când am încercat de trei ori să îmi fac un ceai. Prima oară am pus plicul în ceainic. Am măsurat două căni mici de apă rece și, în loc să le pun în ibric la fiert, le-am turnat în ceainic. Am pus capacul și am așteptat. În câteva minute, m-am prins că am greșit. Am spălat ceainicul. Am pus

apa în ibric. Alături de un alt plic. Am turnat tot amestecul ăsta în ceainic şi din nou am aşteptat. Iar mi-am dat seama ce tâmpenie am făcut. Am spălat tot. Am pus apa la fiert. Am aşteptat cuminte să ajungă la temperatura de dinainte de fierbere şi am turnat-o în ceainic. Doar că nu am pus plicul. Din nou am aşteptat câteva minute. Mi-am dat seama. Dar m-am enervat şi am turnat pur şi simplu apa răcită în cană. Am băut-o aşa. Ceai fără ceai. Adică apă chioară.

Atunci am decis că e nevoie să fac o chestie radicală. Să blochez tot stresul. Să blochez toate informaţiile care mă asaltează zilnic. Să îmi găsesc liniştea. Să mă odihnesc. Să nu mai văd. Să nu mai aud. Să nu mai ştiu. Să mă transform, pentru o anumită perioadă, într-un pustnic. Întocmai ca Daniel Sihastrul. Izolat de lume. În armonie perfectă cu Natura. Cu – nu-i aşa? – Universul.

Ideea m-a sedus atât de puternic, încât am început pregătirile. Mi-am făcut temele. Am identificat locul în care îmi voi petrece o parte din viaţă. Mi-am luat liber. Mi-am achitat toate facturile. Mi-am cumpărat câteva chestii esenţiale pentru supravieţuire. Am numărat zilele până la plecare întocmai cum le numără ocnaşii. Băieţii ăştia ştiu cel mai bine ce înseamnă timpul. Abia ei sunt exemplul palpabil al teoriei spaţiului lui Minkowski. Pentru că şi-au dezvolat un simţ special cu care-l percep. N-au nevoie de ecuaţii.

Mă îmbrac. Îmi pun resursele modeste într-un rucsac. Am cu mine doar bani de drum. Dus-întors. Atât. Încui uşa şi privesc cu mare speranță doar la cele 30 de zile pe care le voi petrece într-o grotă. Visul meu a devenit realitate. Mă surprind zâmbind. Şi atât de viu...

☆ ☆ ☆

Satele româneşti au denumiri greu de înțeles. Mi-am ales ca locație pentru perioada asta de asceză comuna denumită Valea Şaurului. Cine dracu' sau ce dracu' o fi şaurul ăsta, nu cred că ştie cineva. Şi nici eu nu am de gând să aflu. Pe teritoriul comunei se găseşte o pădure întinsă. În pădurea asta e o peşteră. A fost obiectiv turistic într-o vreme. Asta până s-a surpat o parte şi a fost închisă publicului, din motive de siguranță. Însă eu nu sunt public. Eu sunt o fantomă. Un strigoi, de fapt. Invizibil pentru ființele umane. Prieten doar cu plantele şi animalele sălbatice.

Peştera oferă o răcoare şi o linişte care efectiv mă revigorează. Am intrat cu ceva precauții, însă, după ce m-am obişnuit cu întunericul, mi-am luat rolul de stăpân al locului. Am făcut un foc. Mi-am impus să îl întrețin şi să-l las aprins mereu. Am studiat foarte bine curenții de aer. Să fiu sigur că nu mă intoxic cu monoxid de carbon. Totul e propice unei şederi pe termen lung. E vară. E frumos afară. Voi găsi hrană în pădure. Sunt

suficiente buruieni şi fructe. Mă voi descurca eu într-un fel, sunt convins.

Prima noapte în pustietate. Nu am experimentat aşa ceva vreodată. Am dormit profund. Un somn care mi-a adus o stare mentală de excepție. Sunt atât de calm. Atât de detaşat, încât încep să cred că ăsta este cu adevărat destinul meu. Că aşa trebuie să-mi trăiesc viața.

La nici o sută de metri de peşteră am găsit un izvor. Am zărit și urme de animale. Deduc că apa e bună de băut. Nu vreau să o fierb. Şi ce dacă fac vreo dereglare intestinală. Mor aici. Unii, poate nu atât de nebuni ca mine, vor să moară pe Marte. Casc bine ochii. Zăresc nişte tufe de zmeură. Culeg câteva pentru micul dejun. Cum mă hrănesc mai mult prin fotosinteză, de aici şi aspectul meu de bâtlan, mă declar fericit. Şi cum să nu fiu? Sunt în inima pădurii. Nu sună telefoane. Nu e zgomot. Nu sunt obligat să gândesc. Nu sunt hăituit. Planul a fost genial.

☆ ☆ ☆

Încet, încet, m-am integrat atât de complet în peisaj, încât lighioanele pădurii mă consideră de-al lor. Un ierbivor paşnic. Animalele simt chestii. Asta am învățat-o mai mult din cărți, fiind crescut pe betoane. Am licurici care îmi luminează adăpostul. Doi arici şi-au făcut culcuş chiar lângă mine. Un pisoi, despre care

cred că e cu adevărat sălbatic, s-a făcut stăpân pe un pom din apropiere şi mă tot invită la dialog. Am încercat să-l ignor, dar nu mi-a lăsat opțiunea asta. Până nu l-am imitat de câteva ori, nu m-a lăsat să dorm. A trebuit să îl salut de fiecare dată când a venit. Altfel, aveam parte de un concert cu totul nedorit.

Pe zi ce trece simt cum mintea îmi e tot mai ascuțită. Cum corpul îmi e tot mai uşor. Mai sănătos. Mai plin de energie şi vitalitate. Sunt complet diferit de cel care eram. Mă plimb prin pădure. Sunt atât de conectat la tot ce e în jur, încât ajung să simt de la distanță orice ființă vie. M-am transformat. Nu am fost un tip mistic sau religios vreodată, însă sunt sigur acum că am descătuşat o altfel de percepție. Ceva ce zăcea latent înăuntrul meu. O energie specială.

Primul semn că nu m-am înşelat a fost atunci când am găsit o căprioară rănită. O capcană de fier îi zdrobise oasele de la un picior. Captivă. Epuizată. Deshidratată. Am desfăcut monstruozitatea aia. Am luat sălbăticiunea în brațe şi am dus-o în peşteră. N-am făcut nimic altceva decât să o țin lipită de mine şi să o îngrijesc aşa cum m-am priceput. În câteva zile, rana i s-a închis. Oasele i s-au vindecat ca şi cum nici n-ar fi fost rupte. A plecat, după ce mi-a lins mâinile. Mi-au dat lacrimile.

Nu m-am gândit prea mult la ce s-a întâmplat. Mi-am văzut de ale mele. Însă după episodul ăsta am început

să găsesc mai des fructe, ciuperci, chiar câteva cuiburi de albine sălbatice, de unde am luat doi pumni de miere fără să mă înțepe vreuna. Parcă mi se ofereau toate astea. Animalele veneau tot mai aproape de mine.

Am avut un şoc, într-o dimineață, când în fața peşterii am găsit doi porci mistreți mici. S-au lipit imediat de picioarele mele. I-am scărpinat între urechi până au adormit cu burțile în sus. Am înghețat când, dintr-o tufă, a apărut scroafa. Imensă, peste o sută de kilograme. S-a îndreptat spre mine. Şi-a lăsat capul în jos. Mă gândeam că mă face bucăți. Nici vorbă. M-a ignorat. S-a întins lângă pui şi a adormit și ea.

Din momentul ăla am început nu să cred, ci să am certitudinea că s-a întâmplat ceva cu mine. Locul ăsta mă schimbase profund. Și ireversibil. Zilnic, ore întregi, m-am luat la mişto. Că mă cred un vraci cu puteri paranormale care, cică, vindecă prin atingeri. Că sunt cel mai ciudat dintre toți ciudații. Că ființa umană tocmai de asta are nevoie, de socializare. Ca să nu se tâmpească aşa cum sunt eu pe cale să o fac, acceptând senin toate închipuirile. Că dieta mea spartană sigur mi-a adus nişte carențe profunde, care mi-au afectat metabolismul neuronal. Că mai am un pic şi mă conving că pot chiar să vorbesc cu animalele. Aş putea fi subiect de teză de doctorat la o clinică serioasă de psihiatrie. Închis la salonul „fără clanță". Studiat de tot felul de somități. Adorm, însă, cu un mare zâmbet în

interior. Oricum ar fi, mi-a făcut foarte bine perioada asta.

☆ ☆ ☆

M-au trezit, brutal, două chestii. Un zgomot puternic şi o lumină intensă. Plouă. Însă cu o aşa violenţă de parcă toate stihiile naturii şi-au dat întâlnire acolo. Fulgerele sunt imense. Tunetele, efectiv, îmi trimit unde de şoc în tot corpul. Afară e prăpăd. Stau chiar la intrare şi privesc nebunia. Nu ştiu cât timp a trecut. Nici nu mă interesează. Ştiu doar că am avut noroc. Apa nu mi-a pătruns în adăpost şi focul nu s-a stins. Sunt uscat. Îmi e cald. Sunt bucuros. Se luminează. E o mare de noroi peste tot. Câţiva copaci sunt distruşi. Izvorul e tulbure. Aerul e tare. Prea tare. Mă plimb aiurea, aşa cum fac în fiecare zi. După câţiva kilometri, înţepenesc. Delirul meu e complet acum. Nu-mi pot crede ochilor.

În faţa mea e o structură. Înfiptă adânc în sol. Are forma unui triunghi dreptunghic. Apreciez din ochi că una din catete are 5 metri, iar cealaltă 7. Norocul meu că am auzit de Pitagora şi îmi dau seama cât are ipotenuza. Simplu, nu? Fără vreo reţinere, mă apropii. Observ o fisură. Filiform cum sunt, dacă doresc, pot să mă strecor înăuntru. Şi cum naiba să nu doresc?

Mă târăsc ca şarpele şi ajung într-o cameră unde reuşesc să mă ridic în picioare. În faţa mea sunt două

sfere cam de doi metri în diametru. Emană o frumoasă lumină albastră. Ating una din ele. Se desface ca o portocală şi am în faţa ochilor o... fiinţă. Un cap mare, comparativ cu restul corpului. Ochi. Gură. Nas. Un gât. Un trunchi. Două membre superioare şi două inferioare. E cât un copil de vreo 14 ani. Un copil cu hidrocefalie. Stă nemişcat. Corpul îi e acoperit cu un costum de culoare gri. E ca un scafandru.

Sunt prea surescitat ca să fiu uimit. Îmi pun mâinile pe capul lui. Sau ei. Habar nu am şi nici nu-mi pasă. În momentul ăsta îmi doresc ca psihoza mea cu vraciul să fie adevărată. Cu atât mai mult cu cât cred că am de-a face cu forme de viaţă nepământene. Fiinţa deschide ochii. Mă priveşte fără vreo reacţie. Habar nu am cum să comunic. Savanţii spun că matematica are cele mai mari şanse să fie limbajul Universului. Însă, la dracu'!, am avut doar 5 din 4,50 la materia asta, în toate clasele. Am trecut doar datorită lui Pitagora. E singurul lucru pe care-l ştiu.

Voi găsi o soluţie. Momentan, trebuie să mă ocup şi de cealaltă sferă. O ating. Se deschide. E goală. Mai bine. Mă pot dedica unui singur „pacient". Îl privesc. Încearcă să se ridice. Îl ajut. Pare că şi-a revenit. Sunt copleşit de toată situaţia asta. Primul contact cu o inteligenţă extraterestră. L-am pus în umbră pe Carl Sagan. Face câţiva paşi şi atinge ceva de pe un perete. Interiorul se luminează. Între noi apare un ecran. Îl atinge. Se

umple imediat de hărți. Se întoarce spre mine şi-mi spune, într-o engleză frumos articulată:

— Pleacă de aici cât mai ai timp. Vor veni să mă recupereze. E atât de secretă tehnologia, încât nu îşi permit martori la accidentul ăsta.

Dau să răspund, dar îmi face semn să mă grăbesc. Mă târăsc spre ieşire şi rostesc:

— Wellcome to Valea Şaurului!

Mai am timp să aud doar:

— What the hell is şaurul?

Exact asta m-am întrebat şi eu. Aşa cum spuneam, pustnic sau nu, atrag toți ciudații. Oare ce titlu va avea teza aia a mea de doctorat?

Șoimărița

de Lucian Ionică

A trezit-o un fel de clinchet metalic, nu știa ce putea fi. Apoi, Ema și-a simțit spatele, stătea culcată, iar mâinile îi erau întinse pe lângă corp. În gură avea un tub. Nu-și putea deschide ochii, pe ei avea parcă o greutate, dar nu o durea nimic. Deodată, mâna i-a fost atinsă de ceva și în același moment a auzit o voce necunoscută:

— Te-ai trezit?

Își aminti unde se afla și ce se întâmplase. Dădu din mână, pentru că nu putea vorbi cu tubul acela în gură.

— Totul a fost foarte bine. Imediat vom merge în salon și va trebui să rămâneți în pat încă două-trei zile, cu bandajul la ochi. Veți putea chema asistenta să vă ajute atunci când aveți nevoie.

Cineva i-a scos încet tubul din gură, apoi au pus-o pe o targă cu rotile și așa a ajuns în salon. I-au arătat unde este butonul de apel în caz de urgență, i-au mai dat câteva sfaturi și au lăsat-o singură. Pe noptieră avea niște căști și putea să-și pună muzică sau să as-

culte vreun post de radio. Dar acum dorea să fie liniște și să se gândească la ce va urma. Își aminti momentul când luase decizia să facă și ea ce văzuse la alții, la televizor.

Colegele ei de serviciu discutau aproape în fiecare zi, în micile pauze de cafea, sau pe drum, la plecare, despre ce părea că va deveni în curând o nouă modă. Apăruse posibilitatea ca oricine să-și poată schimba, la alegere, culoarea ochilor. Se spunea că operația nu e foarte complicată, nu presupunea riscuri, iar prețul nu era foarte mare, dar, e drept, nici foarte ieftin. Puteai să-ți alegi ce culoare doreai. Câteva vedete își făcuseră deja această operație și acum defilau zâmbitoare pe la televiziuni, invitate să-și prezinte noul look. Iar ultima și cea mai tare tendință era să-ți faci ochii de culori diferite. Printre liceeni se și răspândise părerea că a avea ochii de aceeași culoare era ceva prea banal, ceva demodat, doar pentru cei „expirați".

Ema se gândea și ea să-și facă această operație. Chiar dacă era numai o funcționară într-o instituție publică, la început de carieră, dorea să se facă remarcată. Poate ar fi stârnit invidie sau dezaprobare, dar asta n-o interesa, dimpotrivă. Toți ar fi vorbit despre ea. Și-a citit contractul de muncă și acolo nu exista nicio prevedere care să-i interzică o asemenea schimbare. În rest, se putea duce la Serviciul de Evidența Populației, să ceară un nou buletin, cu o nouă poză.

Într-o seară, acasă, în fața calculatorului, care-i deschidea o altă lume decât cea de la serviciu, mai fascinantă, nu privea monitorul, ci era stăpânită de acest gând, care nu-i dădea pace de câtva timp. Trebuia să ia o decizie.

Dincolo de geam, forfota orașului, zgomotul acela monoton, întrerupt din când în când de sirenele poliției, salvării sau pompierilor, ajungea și la Ema, iar ea se simțea o mică parte din lumea în care spera să se afirme. Privi spre soțul ei. Didi stătea și el cu ochii în laptopul lui. Din când în când îl butona. Ema își luă inima în dinți și spuse:

— Didi! El nu auzi, așa că rosti mai tare: Didi!

De data asta el a ridicat privirea, iar felul în care a făcut-o i-a arătat că nu l-a deranjat, ba dimpotrivă.

— Putem discuta puțin?

El aprobă relaxat, iar ea îi spuse ce avea pe suflet. E mare lucru să ai cu cine să vorbești, care să te asculte și să te înțeleagă.

— Și ce culoare ai vrea? Drept să-ți spun, mie-mi plac așa cum sunt – și zâmbi.

— Verzi. E mai deosebit, e mai de efect.

— Vrei să cucerești pe cineva? se amuză Didi.

— Termină cu prostiile, spuse moale Ema.

— Te-ai gândit cum o să-ți stea? Hai să facem o probă.

A fotografiat-o de aproape, ca să i se vadă bine ochii, după care, în calculator, le-a pus, pe rând, mai multe

culori, pentru a putea compara. Până la urmă, ea a ales tot verde.

☆ ☆ ☆

Ema își aminti cu oarecare strângere de inimă prima discuție de la clinica oftalmologică, unde se realiza schimbarea culorii irisului. Fusese primită cu foarte multă amabilitate, de parcă era un VIP, și asta o emoționase, pentru că nu se așteptase la atâta căldură din partea lor. Nu i se mai întâmplase așa ceva. După ce le-a spus că ar dori culoarea verde, ei au rugat-o să opteze pentru una dintre cele câteva nuanțe pe care le puteau oferi. A ales una și apoi i-au făcut chiar o demonstrație. Au invitat-o în fața unei oglinzi speciale în care ochii ei aveau noua culoare. S-a privit încântată de schimbare. Da, îi plăcea cum arăta astfel.

Au lăudat-o pentru alegere, spunându-i că i se potrivește foarte bine. Apoi a urmat momentul de care se temea cel mai mult. Când i-au spus cât costă, i s-a tăiat răsuflarea: era o sumă mult prea mare pentru ea și Didi. Economiile făcute nu ajungeau nici pe departe. Era un preț pe care nu și-l puteau permite, trebuia să recunoască acest lucru. Era o sumă pentru VIP-uri, nu pentru o biată funcționară. Măcar încercase. Poate, peste un timp, aveau să mai scadă prețul. Când a ridicat ochii spre reprezentantul clinicii și-a dat seama că

acesta înțelesese deja situația neplăcută în care se afla, dar acesta a zâmbit amabil:

— Sunt persoane cărora, dintr-un motiv sau altul, prețul nostru li se pare foarte mare, dar el, să știți, e pe deplin justificat. Acest produs este unic, o premieră mondială și se bazează pe cercetări îndelungate, folosind tehnologii avansate, ce presupun echipamente complexe, de vârf, iar materialele folosite sunt de cea mai înaltă calitate, pentru că nu ne putem permite niciun risc când este vorba de ochi, de vedere.

Ema și-a lăsat privirea în jos, având impresia că i se face un reproș voalat, că din cauza ei și-au pierdut timpul degeaba. Tocmai se pregătea, destul de jenată, să mulțumească pentru prezentarea făcută și să spună că se va mai gândi, se va consulta și cu soțul ei, dar reprezentantul firmei a continuat cu același ton cald, prietenos:

— Poate v-ar interesa și o altă propunere a Clinicii noastre, este o ofertă prin care primiți ca bonus schimbarea gratuită a culorii. M-aș bucura dacă mi-ați permite să v-o prezint.

Ema n-a apucat să răspundă, că tânărul a continuat:

— Firma noastră a dezvoltat un produs revoluționar, care n-a fost încă lansat pe piață, dar dumneavoastră vi-l putem oferi gratuit, în anumite condiții. El permite o extindere semnificativă a capacităților vizuale.

A urmat o avalanșă de detalii tehnice, care o copleșiră pe Ema. Nu reușea să le înțeleagă, cel din fața ei vorbea prea repede, folosind mulți termeni necunoscuți. Era speriată că nu știa ce răspuns să dea. Mai bine n-ar fi venit acolo, dar nu putea să plece așa, pur și simplu. A ascultat, lăsând impresia că urmărește cu atenție, iar în timpul acesta gândul ei s-a sucit: în fond, poate ăsta era norocul ei, așa că, la final, a acceptat. A trebuit să semneze și un contract cu mai multe pagini. A renunțat să-l citească, dându-și seama că era inutil. A reținut doar că nu avea voie să vorbească cu nimeni despre detaliile proiectului, aflat încă în fază experimentală, putea să spună doar atât: că i se schimbase culoarea ochilor, iar prețul e confidențial.

☆ ☆ ☆

După operație, când i-au dat jos bandajul de la ochi, a privit în jur cu teamă. I-a văzut pe cei care se ocupau de ea. Se simțea bine, nu o durea nimic. Cineva i-a adus o oglindă. S-a privit cu atenție, ochii ei erau acum verzi, așa cum își dorise. A zâmbit fericită.

— Este OK? a întrebat cineva.

— Da, vă mulțumesc foarte mult! Visul meu s-a împlinit! a dorit ea să fie amabilă. Nu fusese visul ei, ci doar o toană, constată în sinea ei, cu o luciditate care o surprinse și pe ea.

Au condus-o într-un laborator, pentru niște teste. Au așezat-o în fața unui monitor și au rugat-o să spună ce vede de fiecare dată când aude un semnal sonor. Testul s-a încheiat destul de repede, rezultatul a fost foarte bun. Putea să-și reia viața obișnuită. Periodic aveau să facă teste privind acuitatea vizuală, iar dacă apărea vreo problemă, o rugau să vină urgent la ei. I-au reamintit că nu avea voie să vorbească cu nimeni despre procedura care i se aplicase, proiectul fiind strict secret, iar dacă nu respecta această prevedere, pe care o și semnase în contract, urma să plătească o despăgubire clinicii. Ema reținuse foarte bine acest lucru, mai ales că suma era enormă. Nu i se părea dificil să țină secretul, chiar și față de Didi. Se întreba doar care avea să fie reacția lui când avea să o vadă schimbată.

Ajunsă acasă, el a privit-o câteva secunde, apoi i-a spus încântat:

— Te prinde foarte bine!

Și a îmbrățișat-o.

A doua zi, înainte de a ajunge la serviciu, Ema se întrebă cum ar fi mai bine să procedeze, să povestească ea despre schimbarea culorii sau să aștepte să observe cineva? A decis să aștepte, de teamă să nu se spună că se laudă. Spre prânz, colega ei de birou s-a apropiat și a întrebat-o:

— Tu, Emi, ți-ai schimbat culoarea ochilor. Parcă erau căprui?

Apoi vestea s-a răspândit și celelalte colege au venit să o vadă, să se convingă că e adevărat, să ceară detalii. În zilele următoare, colegii au început să se poarte altfel cu ea, o priveau admirativ, erau mai amabili. Ema se simțea atât de bine, devenise mai importantă. Asta își dorise. Era mulțumită. Dar cel mai mult o încânta secretul acesta, pe care nu-l putea spune nimănui, că ochii ei vor vedea în curând mult mai bine și mai mult decât vede un om obișnuit. I se spusese că va observa acest lucru progresiv, după vreo săptămână, două, pe măsură ce creierul ei se va obișnui să prelucreze noile informații vizuale. Era emoționată și nerăbdătoare să își descopere această nouă aptitudine. Îi plăcea să creadă că în ea va crește un fel de putere ascunsă și că va deveni asemeni unui supererou din filme.

Treptat, a început să observe că oamenii, dar și câinii sau pisicile întâlnite în cale, erau înconjurați de un fel de aură. Descoperirea i-a creat o stare de exaltare, pe care știa că trebuie să o ascundă, ca să nu stârnească întrebări. Apoi a reușit să deosebească aurele în funcție de mărime, formă, culoare și strălucire. Mai era ceva, destul de vizibil, dar nu știa cum să-i spună. Descriind acel ceva, cei de la clinică i-au spus că se numește *textură*.

Peste câteva zile a observat că aura unui om se modifică influențată de starea lui de spirit, dacă e odihnit sau obosit, precum și de atitudinea față de un interlocutor sau altul. A uimit-o foarte tare când a constatat că,

în funcție de cum arată aura, își poate da seama dacă omul minte sau spune adevărul.

Peste alte câteva zile a descoperit cu spaimă că poate deosebi oamenii deștepți, pe cei mai puțin deștepți și pe cei bătuți în cap, iar când a început să știe, doar dintr-o privire, cine era bolnav și cât de grav, a apucat-o spaima. Era mult, mult prea mult, pentru ea.

Cei de la clinică, singurii cu care avea voie să vorbească, o întrebau doar chestiuni tehnice, legate de aură, nu-i interesa starea ei sufletească. Iar când le-a spus că nu mai poate îndura să se încarce psihic, că ar vrea să renunțe, să fie iarăşi cum era înainte, să nu mai vadă ce vedea acum, au râs de ea.

— În loc să te bucuri, faci fițe! Nici nu știi câți ar dori să fi avut norocul tău.

Când i-a amenințat că va povesti despre experiment, că-l va face public, i-au spus:

— Gândește-te bine! Ai semnat un contract! Îți nenorocești familia, soțul, copilul. Și apoi, nimeni nu te va crede. Te vor considera nebună!

Aşa că nu-i rămăsese decât să suporte, până ar fi înnebunit de-a binelea. Sau...

Scriitorul contra umbrei sale

de Victor Martin

Era vremea sărbătorilor de iarnă, sărbători specifice sfârşitului de an, enervante, obositoare, plictisitoare, cu alergătură prin piețe, cu ore pierdute pe la cozile interminabile din hipermarket-uri, cu negocierea infinită a prețului unui brad de Crăciun, cu dureri de cap, analgezice, antipiretice sau pastile antiinflamatoare, luate cu nemiluita şi fără niciun rost.

Obosit şi plictisit de toate astea, Paul îşi încropi o mică gustare, puse totul pe o farfurie, îşi luă o cafea, se aşeză în fața calculatorului şi îl deschise. Pe messenger nu era nimic interesant; nici chef de discuții nu prea avea, forma asta de comunicare deformând mesajul, nu se ştie din ce cauză, sau ascunzând gândul în spatele unor fraze eliptice, scrise în grabă, adesea agramate.

Înainte de a se apuca să lucreze la ultima nuvelă începută, se gândi să vadă dacă nu are vreun e-mail.

Salvă mai multe articole trimise de colaboratori pentru revista la care lucra şi citi câteva, la întâmplare.

Nu găsi nimic care să-l intereseze şi luă la rând răspunsurile primite de la ziare, săptămânale sau reviste de cultură. Scria, în general, comentarii politice sau culturale, împănate cu vorbe de duh sau vagi note autobiografice, pentru picanterie, şi le trimitea la mai multe zeci de redacţii odată. Unii publicau, alţii nu. Unii plăteau, alţii se făceau că plouă. Unii se scuzau, spunând că articolul nu se pliază pe specificul jurnalului sau revistei, alţii credeau că vrea să devină colaboratorul lor permanent şi o dădeau pe după cireş, neştiind cum să-i spună că locurile de colaboratori erau deja ocupate. Cei mai mulţi nici nu catadicseau să răspundă.

Îi sări în ochi un mesaj de la o adresă necunoscută şi îl deschise. Era o replică la un mesaj trimis de el. Nu îşi amintea să fi expediat vreun mesaj la adresa respectivă. Nu-şi amintea adresa. De obicei, când trimitea câte un articol, îşi specifica numele şi faptul că era vorba de un material publicistic, două sau mai multe. Rareori trecea şi numele articolelor. Vreo scurtă prezentare, cum făceau ziarişţii sau scriitorii care voiau să intre în graţiile vreunei publicaţii, nu făcea. Era de principiul că textul trebuie să vorbească singur. Dacă articolul nu reuşea să spună nimic sau interesele bucătăriei interioare ale ziarului sau revistei erau bătute în cuie, nu publica şi gata. Nu-şi făcea prea multe probleme.

Să trimită texte însoțitoare mai lungi, cu amănunte autobiografice, gânduri sau sentimente intime, nu obișnuia. Acum, replica era tocmai la un astfel de mesaj confesiv al lui, despre care habar n-avea, în care îi reproșa unui anume Sorin Penciulescu faptul că în nu știu ce articol se smiorcăie cam mult, privitor la relația pe care a avut-o cu o editură de prestigiu din capitală.

Înainte de a vedea ce vrea omul, Paul citi textul mesajului său, căutând să-și amintească în ce context îl concepuse, când și de ce îl trimisese. În text, îi spunea că nu are niciun rost să se plângă, deoarece, așa cum singur afirma, domnul Penciulescu avea o situație materială bună, avea firmă și nu se plângea de bani. Cu toate astea, omul se plângea „cu lacrimi de crocodil" că fusese înșelat, deplângând și soarta scriitorului, în general, acesta câștigând cel mai puțin din munca proprie.

Paul îl apostrofa că nu au prea mulți scriitori șansa să publice la o editură prestigioasă, unde simpla apariție îți netezește drumul spre afirmare, publicarea însăși fiind o reclamă pe care alții o plăteau cu bani frumoși.

Nu-și amintea nimic. Să facă reproșuri scrise, trebuia să fi fost într-o stare foarte avansată de ebrietate, numai că el nu se așeza băut în fața tastaturii calculatorului.

Prin mesajul său, domnul Penciulescu îl lua la rost, făcându-l în fel și chip, când cu termeni foarte duri, când

cu o falsă atitudine admirativ-împăciuitoristă. Cu un orgoliu specific mai mult unei vârste nu prea înaintate, mergea mai mult pe ideea că el, Paul Calan, se băga unde nu-i fierbe oala şi îl făcea „elev care se bagă singur în seamă şi care vrea să atragă, fără motiv serios, atenţia asupra lui".

Asta îl enervă peste măsură pe Paul. Ar fi vrut să i-o trântească obraznicului, să-i spună că nu faci dintr-o calitate un defect, folosind tertipuri tendenţioase, că, în general, literatura nu e moşia unuia şi a altuia nu. Considera că orice scriitor sau ziarist trebuie să se bage în faţă, prin concurenţă loială, şi nu trebuie transformată această calitate într-un defect, că nu vine nimeni să te promoveze fără să audă de tine.

Nervos, deschise un motor de căutare şi află că numitul Penciulescu era redactor-şef la un cotidian din partea cealaltă a ţării. De publicaţie i se părea a-şi aminti, pe adresa acesteia trimiţând, probabil, articole la nimereală, dar de ziarist nu ştia nimic. Cum acesta avea o pagină personală pe Internet, cu o fotografie care îi dezvăluia vârsta, văzu că era şi scriitor şi luase de curând premiul întâi pentru o trilogie publicată la o editură prestigioasă, cu multe colecţii şi mii de titluri. Pagina avea o legătură spre un site care conţinea articole critice, prezentări de carte, decernări de premii şi tot felul de comentarii. Ziaristul de la obscurul cotidian de provincie era foarte viu prezentat pe acest site. În

afară de câteva discursuri elogioase la adresa lui, pronunțate de câțiva membri ai juriului, se puteau citi foarte multe referințe critice şi foarte multe citate extrem de laudative la adresa premiantului. Printre acestea se găsea şi spovedania marelui autor al trilogiei, unde se plângea de proasta relație economică pe care o avusese cu editura care-l publicase. Având procent din vânzări, nu primise toți banii, făcuse mai multe drumuri în capitală, nu reuşise să discute cu redactorul de legătură şi alte necazuri.

Se uită, de curiozitate, să vadă cine luase premiul II şi III, iar numele celor doi îi erau la fel de străine ca şi numele de Sorin Penciulescu. Nici de ceilalți nominalizați nu auzise.

O clipă, se simți de parcă s-ar fi găsit într-un univers paralel, cu o istorie a literaturii paralelă, virtuală, şi alți protagonişti, un fel de antiliteratură, făcută din antimaterie, apoi reveni la ampla confesiune, citind-o cu mare atenție. Probabil că la aceasta se referea el fără să ştie, când îi imputa autorului trilogiei că e ipocrit atunci când se plânge.

„Dacă, prin absurd, am fost beat şi m-am luat de premiant, de ce nu i-am zis vreo două la rubrica „Forum" a site-ului?!" se întrebă Paul. „De ce i-am scris direct prin e-mail, mai ales că n-am auzit de adresa lui?".

Întrebarea i se învârti un timp prin cap şi rămase fără răspuns. Avea impresia că ăsta nici nu era un scrii-

tor, ci doar, aşa, o idee de scriitor; ideea de scriitor facil, care mai mult duce o viaţă în sensul ăsta decât scrie. Vreun netalentat cu pretenţii.

Mutând la întâmplare paginile site-ului, Paul avu surpriza să dea peste un articol mai vechi al lui, publicat în mai multe reviste electronice sau pe suport de hârtie, unde făcea o analiză exhaustivă a raportului autorului şi cititorului cu editura şi cartea.

Şi aici, la rubrica de comentarii, Penciulescu îl făcea „înfigăreţ", „carierist", „om care se bagă singur în seamă", „lipsit de talent", „orgolios" şi „căzut din lună în mijlocul unui fenomen pe care nu-l înţelegea".

Într-un prim moment, asta îl lăsă mască pe Paul Calan, apoi simţi că se înfurie.

Îşi citi cu atenţie articolul şi constată că obraznicul comentator „fuma discuţii".

El, Paul Calan, introducea conceptul de „citit involuntar" şi se lansa într-o argumentaţie amplă. Pornea de la expresia „numai să vreţi să citiţi" a unui prezentator de televiziune, repetată obsesiv la sfârşitul oricărei „reviste a presei", afirmând că acesta era un mesaj subliminal care cenzurează orice poftă de lectură. Ce-şi putea spune telespectatorul? „Dacă ăsta îmi citeşte mie presa la televizor, ce rost are s-o aprofundez, ca să-mi scot singur ideile principale: ştirile fierbinţi, can-canurile, schimbările politice esenţiale, pericolele care mă pasc, micile schimbări legislative, micile sau marile mâr-

lănii, crimele, micile furturi sau marile fraude financiare, dobânzile la bănci şi toate celelalte? Mi le scoate omul, că de-aia e plătit. De ce să muncesc eu de două ori? Mai dau banii şi pe ziare. Nu ajunge că plătesc televiziunea națională de două ori, o dată cu factura la electricitate şi o dată la cablu?".

Afirma că raționamentul banal e apanajul omului simplu, nu aşa cum se sugerează, că lucrurile simple, banale, sunt gândite de oamenii inteligenți. Spunea că se face o confuzie între lucrul simplu de geniu şi banalitate. Lucrul simplu de geniu e rezultatul unei acumulări masive de cunoştințe, cuplată cu o putere foarte mare de a le combina; dacă nu cu geniu, măcar cu inteligență. Asemănător, expresia „Trăim în România şi asta ne ocupă tot timpul" se adresează, tot subliminal, celor care vor să părăsească țara, nu celor care pleacă în străinătate. Diferența constă în faptul că unii vor să părăsească neapărat țara, fără niciun plan coerent, fără mijloace, fără să se gândească la consecințe, tocmai din cauza unor astfel de mesaje, iar alții pleacă, dar nu oricum, ci după ce au absolvit o facultate, au strâns nişte bani şi şi-au aranjat vreun job prin străinătate. Când afirmă că nu primesc români, englezii se referă la cei ce nu aduc niciun aport la dezvoltarea societății, iar televiziunile româneşti transmit, din sete de rating, doar jumătate de adevăr: jumătatea tulbure.

Cam astea erau preocupările „formatorilor de opinie" de la televiziuni, deocamdată, cel mai coerent mijloc de educare a maselor. Internetul e vast, dar haotic. Mult prea vast şi mult prea haotic. Prin weblog-uri, forum-uri şi link-uri de tot felul, internauții plutesc pe marea cea mare a unor cunoştințe disparate, adesea incomplete, dându-şi iluzia că citesc. Blog-ul, în formă scrisă, e de când lumea, de la desenele cu animale de pe pereții peşterilor, un fel de strip-uri empirice, până la „jurnalele" mironosițelor secolului XIX. Nu e nimeni obligat să fie pedepsit de orgoliul sau plictiseala altuia.

Nici toți oamenii talentați, inteligenți şi consacrați, care au ținut un jurnal, n-au rămas în conştiința publică. Şi la ei, şi la blog-iştii cât de cât celebri, afirmarea întru eternitate e mişcare browniană curată. E o întâmplare să te citească vreunul. Câteodată, jurnalele sunt la modă, până la exacerbarea conducerii unei țări pe model „jurnal de bord", câteodată, nu.

O scriere literară e o scriere literară, dar jurnalul nu e decât o subiectivizare relativă a realității personale. Pe cine mai interesează azi persoana altuia, reală sau subiectivizată? Poate pe criticii care n-au ce scrie.

Spunea că unii se simt fericiți în jungla informatică vastă a unei insule pustii, alții se simt singuri în înghesuială. Blog-ul anulează personalități, dacă acestea există; fiecare se confundă cu oricine. În boom-ul informațional, jurnalul unui necunoscut, chiar şi de ge-

niu, e mai puțin decât o picătură într-un ocean. Blogiştii nu se expun publicului ca să se descopere sau să se redescopere, nefiind conştienți că au sau nu un viitor. Ei nici nu-şi pun problema viitorului, trăind într-un prezent pe care îl cred infinit. Nici măcar nu vor să fie descoperiți, cei mai mulți evoluând sub pseudonim. Se bagă în vorbă şi sunt siguri că au numai ei dreptate. De la instinct la rațiune, Internetul mai are de lucrat.

Termenul de „a naviga" pe Internet e foarte inspirat. Era posibil ca nici Cristofor Columb să nu ajungă în America, ci să se înfunde în Groelanda sau Antarctica. În acel moment, exploratorul nu mai ajungea unde îl mâna destinul, nu se mai crea civilizația de tip american şi nu mai apărea nici science-fiction-ul. Una e ce se întâmplă acum şi alta ce s-ar fi putut întâmpla; e mai grav „a nu fi" decât „a nu mai fi".

Când apare ceva mai interesant, ca o insulă a fericirii într-un ocean cald, te trezeşti cu tăblița „oprit!"; până la plata unei sume de bani.

Sumele mici, plătite pentru a accesa vreun rezumat a ceea ce ai vrea să citeşti, par uşor de suportat, dar, în realitate, plăteşti mai mult. Cumpărarea unei cărți pare o investiție mare, dar, protejată de carii, nu este atacată de „viruşi" sau de suprasarcina electrică a fabricii de peste drum.

Navigând pe Internet, omul e neplăcut surprins la furat; nu prea are ce alege. De frica plagierilor, site-urile

conțin texte submediocre. Textele considerate de autori ca geniale sunt ale unor submediocri.

Dacă nu poți fi tu însuți, nu poți imita pe nimeni.

O carte e un drum asfaltat de alții. Dacă acest drum nu ar fi circulat, drumarii editurilor s-ar reorienta. Faptul că ei nu se îndreaptă spre meserii mult mai bănoase, te face să crezi, pe bună dreptate, că le merge. Faptul că se lamentează ei cum că nu le-ar merge afacerea a devenit banal. Totul aminteşte de bancul cu indienii care aduc lemne, unde centrul meteo anunță venirea frigului pentru că indienii adună lemne, iar indienii adună lemne pentru că aşa văd la buletinul meteo.

Văitatul la editori a întrecut totuşi orice limită a bunului simț, în condițiile apariției de tot mai multe şi variate colecții. Ei au ajuns să spună că muncesc degeaba, că nu mai au cititori, că nu se vinde cartea. Ca o consecință a acestui mesaj, oricât ar părea de paradoxal, nu se întâmplă nimic. Nu se măreşte numărul de cititori nici măcar calitativ; cei care citesc, oamenii culți şi inteligenți, nu se înmulțesc decât în cazul în care devin culți şi mai inteligenți venind din rândul troglodiților, lucru imposibil.

Avem, totuşi, avantajul pe care alte țări nu-l au: dacă nu suntem în stare să facem lucruri posibile, forțăm imposibilul. Promovăm tineretul cu orice preț, femeile, minoritățile, fără să mai fim atenți la costurile ulterioare.

Tinerețea sau experiența de viață nu sunt nici ele criterii de luat în seamă, aşa, pe nemestecate. Te poți plafona la maturitate sau te poți deştepta la bătrânețe, la fel de bine. Sau nici una, nici alta.

De frică să nu comitem vreo discriminare, protejăm şi prostia, şi posesorii acesteia.

Omul simplu nu citeşte. În cazul în care ajunge, în naivitatea lui, la concluzia că trebuie să intre într-o librărie, să cumpere cartea la care i-ai făcut reclamă, la stand, când vede prețul, renunță. Prețul, asemănător unei sute de mililitri de coniac, e becul pavlovian care îl face pe cetățean să fugă îngrozit. „Un polițist a intrat într-o bibliotecă", nu e un simplu banc; e cruda realitate. Nu-l poți face pe omul simplu să se aboneze la un ziar, pentru a câştiga un metru de cotoare de cărți, chiar dacă acestea sunt cărți de 3 lei, pe înțelesul lui, de autori străini de mâna a doua sau texte mai slabe ale unor scriitori cunoscuți, fără copyright. S-ar simți trădat de două ori. Mai bine face abonament acolo unde se câştigă un „coş cu bunătăți", adică ceea ce nu se prea vinde în supermarket.

Dacă, prin absurd, cel ce fuge din calea cărții, într-o zi când nu e meci, nimereşte în fața unui computer, îi mai rămâne varianta jocurilor de tot felul. Nu degeaba înfloreşte industria jocurilor pe calculator. Când acestea reprezintă gadget-uri din cărți, imagini colorate, acțiuni simple, mimetice, de lupte sau înfruntări de

idei, freudian, jocurile dau iluzia lecturii. La câți bani costă un computer la noi în țară, jocurile nu par deloc un lucru ieftin, prețul mijlocului de producție umbrind, de prea multe ori, producția însăşi.

Cititorul nu are de unde să ştie şi nici nu-l prea interesează ce editură e pe val, cu mii de titluri, bună distribuție, încasări pe măsură şi copyright-uri valoroase. Nu ştie nici editura care publică titluri ieftine sau în regie proprie, cu vânzare locală, condamnată să se chinuie sau să se ducă la fund, conform principiilor concurenței. Dacă se hotărăşte să citească, el vrea să citească; culisele editoriale reprezintă alt subiect pentru el.

Dacă a început să se lamenteze, cum se întâmplă tot mai des la noi, editorul bagă cititorul în ceață, acesta gândindu-se că editura e în suferință şi, astfel, e nevoită să publice cărți de doi lei. În consecință, nu cumpără. La extrema cealaltă, editurile cu un dever mare fac o reclamă atât de deşănțată, încât te duc la aceeaşi idee, că, având multe titluri, nu mai au ce publica şi scot ştifturi, nu cărți.

Editurile scot, într-adevăr, foarte multă maculatură, atât de multă încât ceea ce e valoros, nici nu se mai vede.

Fiecare are impresia că el e viitorul; viitorul altuia. Nimeni nu se mai preocupă de viitorul lui personal. Exocentrismul se întâlneşte cu egocentrismul, undeva, la infinit.

Cei care caută valoarea în ape tulburi, aşa numiţii fani, sunt prea puţini, deşi fac o gălăgie infernală. Colecţionarea a tot ce apare într-un anumit gen al literaturii e tot o formă de autoorbire. Fanul colecţionează; nu citeşte prea mult, ci doar aşa, orientativ, prefeţe, postfeţe, scurte recenzii, să poată şti ce să mai cumpere. O viaţă de om e prea puţin pentru a putea colecţiona ceea ce mai mult simţi că e de calitate. Criticii sunt mult prea ocupaţi cu sponsorizarea propriilor rubrici din vreo revistă sau cu diferite conferinţe prin ţară, unde se lasă cu vreun computer cadou, ca să scoată fanul din întuneric.

Cititul despre cărţi, spun unii, nu are cum să fie dăunător. Nu dă omul nimănui în cap, nu aruncă petarde, nu scuipă pe jos, nu bea, nu se droghează.

Şi totuşi, s-a trecut prea repede de la „literatura de atmosferă" la „literatura ca atmosferă". Se lasă prea uşor cartea jos pentru a o substitui cu filmul făcut după ea. Asta denotă lipsă de imaginaţie, iar lipsa de imaginaţie e dată de lipsa de cultură, rezultat tocmai din precaritatea exerciţiului de a citi. Cercul ăsta vicios e valabil doar dacă plecăm de la premiza că vorbim doar de oameni inteligenţi. Numai omul inteligent are neşansa de a se prosti.

Fanii citesc mai mult despre cărţi. Ştiu că o carte este bună sau rea, dar cine sunt cei îndrituiţi să hotărască ce e bine şi ce e rău, în lipsa debusolatei critici literare?

În spiritul tradițional românesc al datului cu părerea, își dă cu părerea cel care are o părere. Toată lumea vorbește și nu mai ascultă nimeni. Se formează o critică amatoristică de forum sau weblog, ca substitut al unei critici de valoare, iar aceasta generează, în timp, o literatură de blog, agramată și chinuită. Aceasta acaparează realitatea, prin intermediul forumiștilor, cu părinții lor cu tot, editorii, care se miră ca proștii că nu li se vând cărțile, iar dacă se vând, nu se citesc.

Nici scriitorii de talent reconvertiți la critica literară nu sunt o soluție. Avem nevoie de critici de talent, nu de scriitori de critică literară. Așa cum prezintă câte un ziarist presa la televizor, după interesele imediate ale patronului, după suma de bani obținută sau chiar după propriile-i convingeri, nici criticii care citesc pentru noi nu pot fi obiectivi. Paradoxal, aici nici nu e vorba de obiectivitate, ci de subiectivitate. Așa cum ziarul „on line" nu-ți strârnește aceeași formă de înțelegere, nici cartea citită de altul nu-ți dă același complex de emoții. Chiar și citirea unei cărți în perioade diferite ale vieții, când nivelul de cultură și chiar cel emoțional s-au mai schimbat, nu-ți lasă aceeași impresie.

La relecturare, e bine să te bazezi pe criteriile proprii. Când nu ai criterii proprii, ești influențat de criteriile altuia. În ambele cazuri, dacă o carte îți place din ce în ce mai mult, nu înseamnă neapărat că a rezistat trecerii timpului și e neapărat bună. O carte e bună dacă citi-

torul are criterii de apreciere valabile sau criteriile luate de la altul sunt general valabile.

În funcție de balansul valabilității-nevalabilității criteriilor de apreciere, cărțile pot fi confirmate sau infirmate de trecerea timpului. Cum nimeni nu cunoaşte valoarea celor care dau verdicte, în ultimul timp, nu se ştie care operă literară va rezista. E ceva asemănător cu cearta privind subiectul crucii, dacă aceasta e sau nu un obiect religios, când toată lumea are dreptate.

E ca în povestea rabinului care dă dreptate la toată lumea. Când cineva îi spune că nu poate avea toată lumea dreptate, îi spune acestuia că şi el are dreptate.

Împăciuitorismul generalizat micşorează entropia şi nu aduce niciun progres, nici măcar în literatură. De frică să nu deranjeze, fiecare minte, ajungându-se la o ipocrizie generalizată. Pentru a avea toată lumea dreptate, spun că se poate ajunge şi prin exagerarea adevărului până la ipocrizie, dar ăsta e alt subiect.

Aici, în zilele noastre, intervine declicul. Cine sunt cei care stabilesc criteriile de apreciere. Într-un concurs literar, membrii unui juriu. Da, dar premiile se dau, cum vedem, pe alte criterii decât cele ale valorii. Atunci, mai are cititorul, fanul înrăit, încredere în părerea stabilizatorilor de criterii? Cum nimeni nu s-a născut învățat, şi criticii învață critica de la alți critici. Cum dau măsura lipsei de pricepere, înseamnă că s-au prostit pe parcurs sau au învățat lucruri de slabă factură de la înaintaşi.

Oricine își poate imagina că avem o critică de întâmpinare transformată în critică de prevenire.

Când criticul previne penetrarea valorii și promovează, pe interes și nepotism, nonvaloarea, se discreditează. Nu are niciun rost să vorbim de criticii de-a dreptul imbecili, care confundă nonvaloarea cu valoarea. Numai nonvaloarea se înconjoară de nonvaloare; pentru a părea ea mai strălucitoare.

Că înlocuiește voit valoarea cu nonvaloare sau că nu e în stare să distingă nonvaloarea de valoare, efectul e același: cititorul inconștient rămâne singur.

Editurile au fost învățate să nu vândă cărți, ci autori. Atunci când dai 1 miliard de lei pentru 5 cărți nescrise încă, așa cum se întâmplă la noi, ori ai de-a face cu geniul Carpaților, ori ești tâmpit, ori interesat. Cum geniul Carpaților nu se întrevede încă și se încearcă în disperare să se fabrice... Pot nominaliza o editură profilată pe science-fiction care a organizat un concurs de debut, a anunțat că acesta s-a suspendat până la o ediție viitoare și totuși, în acel an, a câștigat un pilos, care nici măcar nu era debutant.

Și, pentru ca lucrurile să fie conforme cu propria lor realitate, o carte slabă trebuie neapărat reeditată. Odată cu înmulțirea scriitorilor, aceștia vor lupta pentru legiferarea unei taxe de protecție a tagmei. Cum banii vin de la cititori, orice taxă e bazată pe venituri suplimentare. Dacă se vor înmulți cititorii, aceștia vor lupta pen-

tru legiferarea unei taxe de protecție specifică, o taxă de protecție de tagma scriitorilor.

Cum, citind o carte, cititorul se crede un pic din cel ce a scris-o, ne trezim cu tot mai mulți cititori care vor să intre în breasla creatorilor. Nu se va întâmpla asta, pentru simplul fapt că s-a întâmplat deja.

Mulți au crezut că Revoluția îi va face ziariști. Doi oportuniști din SF au fugit imediat spre principalele două cotidiane centrale de la începutul anilor '90. Doar în ultimul timp s-a dovedit că vor face, unul explozie, altul implozie, de atâta jurnalism. Acum, când jurnalismul a fost discreditat chiar de jurnaliști, aceştia caută o ieşire. Cum mainstream-ul s-a umplut de autobiografismul banalității autorilor, o s-o ia toată lumea spre science-fiction, ca o consecință firească a dezvoltării tehnicii şi tehnologiei avansate. Norocul poate fi faptul că nu oricine poate avea inteligență tehnologică. Nenorocul e că iarăşi va fi inflație de ingineri fără talent literar.

Un scriitor cu un talent recunoscut de toată lumea a afirmat că avem opere, dar n-avem scriitori, plasându-se, fără să vrea, în propriul său paradox. El era cunoscut ca un mare scriitor, dar opera nu i-o ştia nimeni, adică exact pe dos de cum a afirmat. Vrând să împingă cititorul spre ceea ce a scris, s-a apucat să producă editoriale şi să apară la televiziuni; lucru acesta a făcut ca el să fie şi mai cunoscut, iar scrierile şi mai necunos-

cute. Cititorul, de lene, îl citeşte pe el şi reține câteva fraze mai inspirate, reiterând dictonul potrivit căruia „cultura e ceea ce rămâne după ce ai uitat tot".

Zadarnic se scrie mult, în loc să se scrie despre multe; se pierde timp prețios şi rămâne pământul nemuncit. Aici mai aveau şi comuniştii şi colonialiştii dreptate: cultura este sfârşitul oricărei zile de muncă.

Scriitori nu sunt neapărat cei care scriu. Nici cititorii nu sunt neapărat cei care citesc. Aşa cum se gândeşte azi, cititul biletului de autobuz a devenit un act de cultură, iar „scriitorii de rețete medicale" sunt şi ei scriitori, cum scriitori se considerau şi conțopiştii lui Caragiale.

Scriitori nu sunt nici măcar cei care publică. Cum sunt fabricați miliardarii şi politicienii de carton, sunt fabricați şi scriitorii de carton, apoi sunt promovați, reeditați, premiați şi supuşi atenției unor critici dintr-un mediu strâmt. Fenomenul e uşor de observat deoarece promoția bună şi tirajele mari, ale cărților proaste, au aceeaşi soartă ca tirajele mici şi proasta răspândire a cărților bune. Prin asta, cititorul amendează mediocritatea şi se mulțumeşte să citească despre cărți, în măsura în care există critici specializați care să le povestească despre ele. Unii povestesc, dar nu se fac înțeleşi, alții se fac înțeleşi, dar adorm cititorul.

Pe partea cealaltă, există ideea preconceputã că edituriile serioase se ocupă de lucruri serioase, iar acestea,

din cauza exercițiului democratic mai avansat, sunt cele străine. S-a spulberat şi acest mit. S-a spulberat în străinătate, nu în România, unde se publică tot felul de cărți ale unor autori străini de mâna a treia ca fiind mari valori.

Autorii străini mai slăbuți găsesc teren propice de promovare la noi, cei care suntem, genetic, obedienți față de tot ce e străin. Nu e adevărat că, după intrarea în UE, datorită unui control mai strict al copyrightului, va exploda valoarea şi vor fi publicați şi autori români. Nu e adevărat; într-o țară de turtă dulce, ninge cu făină şi curge lapte şi miere; vor veni autorii de mâna a doua, nebăgați în seamă în țara lor, şi vor vinde mai ieftin marfa. Vor fi luați în brațe, îşi vor face case de vacanță pe aici şi vor transforma laptele şi mierea în whiskyuri. Avem exemple concludente.

Occidentalii se tem că, după o nouă aderare la Uniunea Europeană, se vor trezi invadați de muncitori străini; străini de muncă. Tot aşa, România ar trebui să se teamă şi ea de o invazie de scriitori străini, străini de talent.

Editatul cărților pe criterii foarte subiective distruge cultura română, aşa cum angajatul rudelor distruge economia. Unii cred că intrarea în UE a însemnat victoria calității asupra prostiei şi arbitrariului, aşa, ca o speranță, dar speră degeaba. Până să ne civilizeze Occidentul, ne sălbăticim noi.

Cititul, ca act în sine, subliminal, doar aşa, să nu uiți să citeşti, nu te formează ca intelectual, cum nici dusul la biserică nu te creştinează. Cum purtatul crucii nu te face mai credincios, nici purtatul unui premiu literar nu te face un scriitor mai bun.

Unii simt o plăcere aproape sadică să-i laude pe alții, să-i sufoce cu laudele lor, precum Stalin, care, înainte de a-i executa, îi copleşea pe generali cu onoruri şi medalii. Metoda de a desființa prin supraînființare provine de la turci, prin via domnitorilor fanarioți, care te băgau în budă încărcat cu propriile tale bijuterii.

Acum, depinde de inteligența fiecăruia în a aprecia veridicitatea şi greutatea unui premiu literar, plecând de la conştientizarea echilibrului între propriile posibilități şi posibilitățile afirmate de protectori.

Cititul şi scrisul n-au devenit nişte procese involuntare sau voluntar-patriotice. Au devenit acte involuntare, pur şi simplu. Nici în Biblie n-am găsit toată credința, nici în cartea de bucate toate felurile de mâncare. Timpul le va rezolva pe toate, iar norocul nostru este că nu vom ajunge să ştim cum le-a rezolvat, să ne enervăm.

Lumea nu e niciodată aşa cum ai lăsat-o. Dacă o laşi, nu mai e deloc. Mai ales lumea literară, care e mai mult sau mai puțin virtuală şi în realitate.

Orice sfârşit e un început prost, spunea Paul în încheiere.

Insolentul domn Penciulescu afirma în comentariu că tot articolul nu era decât o înşiruire şcolărească de truisme. Nu era nicio urmă de truism. Unde era banalitatea sau locul comun? Dacă shakespeareianul „a fi sau a nu fi" putea fi considerat un truism, atunci şi „orice sfârşit e un început prost", poate fi considerat truism, dar nu-i prea venea a crede. Adevărurile emise de el ar fi putut fi luate ca evidente, dar explicarea unui paradox, cum este cel emis de el, „cititul involuntar", nu se face prin alte paradoxuri, ci prin lucruri de la sine înțelese.

Era un car de nervi. Micşoră fereastra şi deschise messenger-ul. Spre norocul lui, găsi disponibil un prieten dispus să stea la discuții, care, în plus, avea ceva cunoştințe de soft şi putea să-l scoată din întuneric.

Îi povesti toată tărăşenia şi răspunse la toate întrebările care ar fi putut aduce o clarificare a subiectului, apoi îi trimise o listă de adrese de site-uri şi e-mail-uri.

— Ficțiunea se îmbină foarte strâns cu realitatea, mai ales în lumea Internetului, concluzionă prietenul. Stai să văd!

În timp ce făcea conversație convențională cu Paul, specialistul în soft deschise mai multe ferestre, conectă mai multe legături laterale, privind cu maximă atenție şi cercetând cu înfrigurare.

— Iar vrei să mă încerci, spuse într-un târziu.

— În ce sens?

— Îmi povesteşti vreunul dintre subiectele tale, ca şi cum ar fi real. Mi-ai mai făcut-o.

— Dar totul e cum îți spun, rămase scriitorul descumpănit.

— Cum îmi spui, nu cum e.

— Mă rog, aşa cum e.

— Nu e nimic real, decretă prietenul. Nu există nici un site şi nicio pagină personală cu numele Sorin Penciulescu. M-am uitat cu atenție. Nu există premiu, nu există premianți, nu se găsesc nici numele celor din juriu sau al celor nominalizați. Nu există nici ziarul acela. Nu există nimic.

— Nu se poate. Are mai multe texte publicate, mai ales autobiografice, de tip weblog. Ultima sa carte, o trilogie, a fost premiată de curând. Cărțile se găsesc şi pe site-uri de vânzări. Stai puțin! Îți dau adresele.

Copie câteva adrese de distribuitori de carte şi i le trimise.

— Site-urile există, spuse prietenul, dar cărțile acestui autor nu sunt la vânzare. Nu există nici autorul menționat. Ăştia ar putea constitui o literatură paralelă, de tip electronic, dar nu se găsesc pe Internet-ul pământean, ci în imaginația ta.

— Şi în calculatorul meu, spuse scriitorul.

— E grav.

— Îți trimit începutul ultimului roman al acestui Penciulescu. E postat ca reclamă, pe un site personal.

— Bine, aştept.

Paul făcu manevrele de copiere a fragmentului într-un program de procesare a textelor şi îl trimise prietenului.

— Ei?

— Nimic. Pagini goale.

— Straniu. Ce pot face? întrebă Paul.

— Întreabă colegii de breaslă! Poate a auzit cineva de numele astea.

— Păi, au auzit. Colegii de breaslă îl ridică în slăvi. E plin Internet-ul de cronici elogioase. Trage la ei de parcă ar fi uns cu miere. E aproape libidinos. Cărțile se vând ca pâinea caldă. Publică la edituri prestigioase, majoritatea din capitală, în tiraje incredibile pentru zilele noastre. Are o promoție indecent de bună; târguri, lansări de carte, discuții, ziare şi reviste de cultură.

— La mine nu există, spuse prietenul.

— Cum să nu existe?!

— Aşa, bine.

— Ai necazuri cu motorul de căutare, îşi dădu Paul cu părerea.

— Ştii că asta e o glumă. Calculatorul meu e ultraperformant şi am mai multe motoare de căutare. Le-am folosit pe toate. Nu găsesc nimic din ce îmi povesteşti.

Paul rămase câteva minute pe gânduri. Întorcând faptele pe toate fețele, nu găsea nimic logic. Nu avea de ce să se agațe.

— Ce faci, ai adormit sau ai plecat? îl bâzâi prietenul.

— N-am plecat, numai că nu mai ştiu ce să cred.

— Ia legătura şi cu alți prieteni ai noştri, softişti! Poate găsesc ei ceva.

— Ia tu! Eu nu mă simt în stare. Mă simt complet dezorientat. Nu ştiu ce să fac, spuse scriitorul.

— Ia puțin aer! Până mă consult eu cu băieții, tu du-te la cumpărături!

— Bună idee.

— Dacă tot ieşi, treci şi prin librării, aşa, într-o doară. Poate găseşti vreuna din cărțile amicului. Poți să te opreşti şi pe la chioşcuri, să întrebi şi de ziar, dar cred că asta ar fi o prostie. Dacă există, poate fi o publicație locală de succes, vândută doar în nord-est. Vorbim diseară.

Văzând că prietenul ieşise de pe messenger, Paul închise şi el. Se ridică, se învârti un timp prin cameră, se duse în bucătărie, mâncă ceva, luă două pastile antistres, sorbi dintr-o ceaşcă puțină cafea rece şi începu să se îmbrace.

Coborî şi, din reflex, o luă spre stația de autobuz. Se răzgândi în ultimul moment şi o luă pe jos, să se mai liniştească. Îi era frică de supraîncordarea din ultimul timp; putea deveni patologică.

Nu se felicită pentru ideea de a merge în centru pe jos. Gândurile puseseră stăpânire pe el, copleşindu-l.

Deşi totul i se părea o prostie la care putea da cu tifla, lăsând calculatorul închis câteva zile, să-şi poată vedea liniştit de pregătirile pentru sărbătorile de iarnă, nu putea scăpa de obsesie.

Fu însoțit de neplăcute gânduri negre. Dacă exista sau nu scriitorul care îi răspundea la nişte mesaje netrimise de el, nu avea nicio importanță. Ar fi vrut să-l întâlnească pe acest Sorin Penciulescu şi să-i trântească peste nas toată ura de care se umpluse. Ar fi vrut să-i spună că detesta orgoliul tinerilor ziarişti şi scriitori de bani gata. Aceştia erau plini de elanul tineresc până în gât şi mai erau sufocați şi de orgoliul de a fi favorizați de soartă. Erau puşi în vitrină cu un singur rol, să se mişte şi să-şi dea importanță, să te calce cu maşina. Cum „cei ce se aseamănă se adună, spre a hotărî cu cine să se asemene", cum spune scriitorul Tudor Vasiliu, aceşti scriitori, mai buni sau mai răi, nu mai lasă şi pe alții să se bage în lumea literară din care fac parte cu toții. Folosind un singur criteriu de apreciere, tânăra generație are impresia că totul începe cu ea.

Ar fi vrut să-i spună că habar nu are de el, scriitorul Penciulescu, că nu i-a trimis niciun mesaj şi nu a făcut niciun comentariu, pentru simplul motiv că nu are obiceiul să se lanseze în polemici sterile. În fața necunoscutului funcționează sindromul McEwan. Acesta spune că într-o confruntare de idei recunoşti faptul că există autori foarte lăudați, pe care nu vrei să-i citeşti, cauza

fiind tocmai deşănțarea cu care sunt luați în brațe, datorită sistemului violent de promovare şi publicitate, în care norocul sau hazardul i-a plasat sau s-au postat singuri. El explică faptul că există scriitori „la modă", foarte apreciați de critică şi mass-media, despre care oameni în părerea cărora crezi spun că n-au pic de talent. Ținând cont de părerea celor din jur şi coroborând aceasta cu faptul că ai citit mult „despre" autorii respectivi, fiind prezențe publice atât de pregnante încât nu ai cum să-i ocoleşti, eşti obligat să elaborezi o metodă proprie pe care o putem denumi „metoda Ian McEwan". Acest englez, considerat de unii un „novator", de alții un „senzaționalist şocant", după modul cum s-a format la un curs de creație literară, un fel de şcoală populară de artă de la ei, după ascensiune, după modul cum e abordat de presă şi după modul obedient în care e premiat, respiră parvenitismul gospodinei plictisite care scrie cărți pentru simplul motiv că are soțul editor.

Ştim, parvenitismul nu face casă bună cu valoarea, lucru pe care nu îl face intoleranța, nici ipocrizia, nici nimic. Când un scriitor e insultat de un alt scriitor şi cere daune morale absurde, decade în ochii eventualului cititor. Şi atunci când nu acceptă părerea altuia. Şi atunci când se exhibă. Orice deviație morală, orice pată din biografia scriitorului îndepărtează cititorul. Necazul e că orice consumator de literatură te poate

lăsa nu numai pentru mai târziu sau prea târziu; te poate lăsa cu fundul în baltă.

O viață trăită exploziv, trivial, o viață de scriitor, te îndepărtează de o operă cuminte. Şi o viață liniştită face la fel, te îndepărtează de o operă explozivă, trivială. Stai şi te întrebi ce te poate face celebru, ce şmecherie să adopți. Încerci să trăieşti oricum, să scrii oricum. Nu merge în niciun fel. Talentul nu ajunge, exhibiționismul nu merge. Cu cât te ostracizezi mai mult, cu atât iese mai prost.

Realitatea e greu acceptabilă. Faptul că unii autori spun că nu vor să fie cunoscuți, ci doar citiți, dar nu de oricine, ci de o elită formată de ei, e pură ipocrizie. Între a nu fi încă, a nu fi şi a nu mai fi, nu încape nimicul. Orice junghi are tusea sa şi invers. Atitudinea obsesiv discretă, ca şi atitudinea obsesiv ofensivă, sunt generatoare de invizibilitate; prea aproape e similar cu prea departe.

Până la un punct, îți vine să crezi că numai tu foloseşti metoda aceasta de a lăsa unii scriitori pentru mai târziu, când vei fi convins că sunt nişte valori şi, bineînțeles, vei avea timp de ei. Nu e exact. Foarte mulți oameni fac la fel, dar nu recunosc acest lucru din pudibonderie. Chiar şi unii critici folosesc această metodă, de lene sau din interes. Dacă punem cap la cap cronicile literare ale acestora, putem vedea că n-ar fi putut avea timpul fizic necesar să citească toate cărțile ana-

lizate. Unii merg până acolo încât, din teribilism sau din cine ştie ce alt motiv, analizează cărți ale unor autori străini, niciodată traduşi, fără să ştie o boabă din limba străinului.

Dacă recunoşti că nu ai citit nimic dintr-un autor supradimensionat de mass-media, rişti să te expui inutil oprobriului public.

„Aşa am păţit şi eu, dar am avut măcar mulţumirea de a mă autoconvinge că, folosind metoda numită arbitrar McEwan, nu am alunecat într-un sindrom McEwan", îşi spuse Paul.

Unul dintre semnele acestei stări anormale a individului înzestrat cu simț critic este înlocuirea scriitorului cu un personaj creat chiar de el. Din motivele prezentate mai sus, faci abstracție de opera autorului până la a uita total că există, înlocuind-o cu povestea scriitorului sau cu orice altceva. La un cenaclu literar, a întâlnit un activist cultural care, vrând să se dea mare că a vizitat New York-ul, de unde a cumpărat versiunea originală a romanului „Dune", pe care l-a citit direct în engleză, s-a apucat să povestească acțiunea. Peste ani, când acest roman s-a tradus în româneşte, l-a citit şi Paul Calan. Atunci a văzut el că activistul habar nu avea de engleză; ceea ce povestise nu semăna cu textul tradus şi citit, mai târziu, de toată lumea.

Sunt mulți şi scriitorii români considerați deja clasici pe care i-au citit doar câțiva prieteni ai lor. Se vor-

beşte foarte mult despre ei, sunt prezențe active la tot felul de mese rotunde televizate, lansează pălării, povestesc cu dezinvoltură despre meleaguri exotice de care n-a auzit nimeni, dar unde porumbul fiert se mănâncă începând cu celălalt capăt sau fac psihanaliză ocazionată de cine ştie ce eveniment politic, cu referire la opera proprie. Unii susțin că premiul literar se obține scriind puțin, dar având o viață publică bogată; alții susțin că e bine să scrii mult, obligând juriul să-ți remarce prezența activă.

Dacă preiei scriitorul transformat în personaj de telenovelă şi îl îmbraci în propria-ți imaginație, poți avea un şoc atunci când îl întâlneşti în carne şi oase. Imaginea formată n-are nimic de-a face cu realitatea, care te scârbeşte. Frica de această realitate e ca frica de a pleca în străinătate; construindu-ți o străinătate a ta, ți-e frică de o alta, eventual ostilă. Frica de altceva e frica de tine însuți, cel care a construit cu imaginația ceva atât de fascinant, încât nu poate să mai accepte realitatea. Îți place să crezi că eşti în stare să înțelegi mai mult decât poți.

Cei care imaginează, în felul ăsta, un scriitor oarecare, riscă să dea în sindromul de a nu mai fi în stare să-i citească opera nici dacă ajunge la concluzia că aceasta e tangibilă şi are timp destul pentru ea. Imaginând cum vrei tu, ajungi să te identifici cu obiectul imaginat, atât de mult, încât nu mai ştii care e imaginatul şi care imaginatorul.

Totul poate fi reinventat de tine, dar nu până acolo încât să crezi că toată lumea e a ta. Lumea nu renunță la ficțiune, dar, să imaginezi prea mult un imaginator e deja prea mult.

Imaginația creează prăpăstii. Una dintre aceste prăpăstii este cea produsă de editorii români, care au impresia că scriitorii veniți din străinătate sunt pe malul cu flori, iar cei din țară pe malul deşertic, publicând, obedient, în consecință. De aici până la imaginația publică nu mai e decât un pas, iar imaginația publică arată că scriitorii veniți din străinătate sunt mai uşor publicați şi mai citiți. Mulți scriitori autohtoni, văzând că nu au cititori, încearcă această măsură facilă; vor să plece în străinătate, să facă bani şi să se întoarcă triumfali, ca după o bătălie câştigată. Nu le place să se reconsidere, plecând ca Iisus în deşert; în deşertul din interiorul țării.

Mult prea mulți constată că nici scriitura sclipitoare, nici reconsiderarea din oaza civilizației, nici banul, nici sexul, nici situația favorabilă, căutată cu lumânarea, nici adeziunea la tot felul de platforme, nici aderarea la tot felul de fundații, nici hazardul, nici temerile, nici obsesiile, nici rațiunile de marketing, nici blog-urile, nici pasiunea erotică excesivă, nici politica, nici speculația filozofică, nici iubirea durabilă, nu aduc consacrarea.

„Atunci, ce?!" se întreabă Paul.

Deocamdată, nu există niciun răspuns convenabil. Vinovat de această stare de lucruri e chiar modul de a face literatură, deoarece aceasta a fost transformată, ea însăşi, dintr-o plăcere de a scrie sau citi într-un sindrom de a scrie sau citi.

Muncit de astfel de gânduri, intră în prima librărie întâlnită în cale şi se îndreptă spre standurile celor mai prestigioase edituri din capitală. Făcu un tur al titlurilor şi autorilor, apoi, văzând că totul era pus cu furca, fără nicio ordine, se dezmetici.

— Cărțile astea sunt burduşite alandala în rafturi, spuse unei femei care îşi făcea de lucru printre standuri.

— Suntem o librărie fără pretenții, veni răspunsul.

— Dacă nu vă respectați munca, nu respectați clientul.

— Nu avem mulți clienți. Câştigăm şi noi o pâine. Eu nici nu prea citesc.

— Înțeleg, dar dacă vine un client, cum sunt eu, şi întreabă de un anumit autor?

— Avem un catalog complet, cu toți scriitorii, în ordine alfabetică. Uitați aici!

Paul deschise un repertoar voluminos, cu multe fişe, căutând numele scriitorilor premiați, în frunte cu Sorin Penciulescu, dar nu-l găsi pe nici unul.

— Căutați ceva anume? întrebă vânzătoarea, părându-i-se suspect că stătea de o jumătate de oră cu ochii în catalog, în loc să se uite la cărți.

— Nu. Nu caut nimic.

— Suntem o librărie destul de bine aprovizionată, dar mai e librăria de lângă cofetăria „Amandina". Acolo puteți găsi absolut tot ce vreți. Au contract şi cu editurile cele mai neînsemnate din țară.

— Bine, mulțumesc, spuse Paul.

Salută şi ieşi, continuându-şi drumul spre centru. Vru să o ia la dreapta, spre piață, dar ceva îl atrăgea spre librării. Înainte de a ajunge la cea indicată de femeie, mai intră în două, unde, de asemenea, nu găsi nimic.

Nici la cea mai mare şi bine dotată librărie din centru nu găsi ceva. Îşi aminti că făcuse o listă cu tot ce îl interesa, o scoase şi, cu ea în mână, se apropie de una dintre vânzătoare. Aceasta parcurse notița, consultă câteva registre şi se înapoie, privindu-l cu suspiciune.

— N-am nimic din ce scrie aici. Or fi autorii mai noi.

— Sunt autori cunoscuți, cu multe cărți la activ. Au luat şi multe premii. La diverse saloane de carte, au vândut mii de exemplare.

— Aşa se explică, spuse vânzătoarea. S-or fi plimbat cu cartea doar pe la festivalurile de carte sau le dau prin site-urile de vânzări.

— Pare puțin probabil.

— Aşa cred şi eu, dar nu vă pot ajuta cu nimic.

Paul mulțumi, aruncă o privire peste cotoarele cărților din standurile celor mai prestigioase edituri, nici el neştiind de ce, apoi ieşi.

În drum spre casă, frigul de afară şi oboseala îi mai alungară obsesiile, dar tot nu se abținu până nu intră în câteva librării, mai mari sau mai mici, să se simtă împăcat cu gândul că făcuse tot posibilul.

„Tot posibilul, să ce?! se întrebă. Să aflu că autorii ăştia nici nu există?".

Ajuns acasă, se hotărî să nu-l mai apeleze pe prieten, să lase pentru a doua zi.

Fiind una din zilele lui libere, putea să doarmă mai mult şi, odihnit, să împartă firul în patru cât voia.

Mâncă ceva şi sări peste obişnuita cafea, aterizând direct în pat.

Mult timp, visă numai scriitori şi înfruntări de idei. Se visa aşezat în fața tastaturii, unde îi scria preopinentului că îl considera un produs artificial al literaturii, ceva existent doar în spațiul virtual, care, după ce s-a văzut cu sacii în căruță, caută să-şi fabrice o biografie romanțată, cu pagini web, site-uri, blog-uri. Îi spunea că toate destăinuirile privind chinurile publicării tot în registrul ăsta erau. Îi spunea că nu avea habar de el, că nu i-a trimis niciunul dintre mesajele la care i-a răspuns şi nu a făcut niciun comentariu. Îi spunea că nu-l cunoaşte, că n-a auzit de el, că nu l-a citit, dar presupunea că e un autor slăbuț. În afară de câteva fragmente, publicate pe Internet ca reclamă, şi de cronicile alea deşănțate, nu citise nimic. Cărțile cu care se lăuda nu existau în librării, nu pentru că s-ar fi epuizat, ci pentru

că nu existau, librarii neavând habar de scriitorul Penciulescu.

Într-un târziu, visul se pierdu în ceață, se întoarse pe partea cealaltă şi adormi tun.

A doua zi, se trezi târziu, îşi bău tacticos cafeaua, încropi un mic dejun consistent, se aşeză în fața calculatorului şi, reflex, deschise e-mail-ul. Era un singur mesaj, iar acesta era un răspuns aiuritor al scriitorului Sorin Penciulescu la un text al său. Textul era o scrisoare coerentă, sinteză a gândurilor care îl năpădiseră pe Paul în drumul pe care îl făcuse în ziua precedentă spre centrul oraşului, combinate cu visul pe care îl avusese în timpul nopții. Răspunsul era o înşiruire de insulte, reproşuri şi fraze de o duritate nemaîntâlnită, care pleca de la premiza că Paul Calan ar fi trebuit să-l cunoască foarte bine pe el, ziaristul şi scriitorul Penciulescu.

Enervat, închise mail-ul şi deschise messenger-ul.

— Ei, ai aflat ceva? îl luă Paul la întrebări pe prieten, direct, fără nicio introducere.

— Din păcate, nimic.

— Adică?

— Adică nu au nici alții informațiile astea pe Internet, spuse prietenul. Nu se găseşte nici măcar articolul despre „cititul involuntar" în paginile revistelor electronice indicate de tine. Eu cunosc textul, dar dintr-o revistă pe care mi-ai dat-o mai demult.

— N-ai dat nici peste un articol despre un sindrom numit „McEwan"?

— Nu.

— Şi eu ce fac?! întrebă Paul.

— Apucă-te de scris! Ai creat un conflict virtual în capul tău, cu personaje, descrieri, fapte. Ia de scrie! Unii se duc la dracu' în praznic pentru a scrie o carte de călătorii.

— Nici nu mă gândesc. Mi se pare un subiect subțire şi nu am habar despre terminologia tehnicii de calcul.

— În cazul ăsta, nu se mai poate trage decât o singură concluzie, faptul că influențezi deciziile calculatorului, spuse prietenul.

— S-ar putea să ai dreptate. Înainte de a te contacta, am deschis poşta electronică. Ce crezi că am găsit?

— Ce?

— Un mesaj al meu adresat scriitorului Penciulescu, spuse Paul.

— Şi care e necazul?

— N-am trimis nicio scrisoare.

— Cum aşa?! se miră prietenul. Ştiam că eşti adeptul genului epistolar, care, cum spui, nu-ți foloseşte prea mult, dar te face să-ți ții spiritul treaz, să nu rugineşti.

— Da, dar nu corespondez cu oricine.

— În cazul ăsta, rezultă că mesajul s-a sintetizat singur.

— În plus, are şi un răspuns bizar, încâlcit, lipsit total de bun simţ, din partea dobitocului, spuse Paul.

— Întrebarea e cum poate un mesaj să se sintetizeze singur? Calculatorul tău a luat decizia să sintetizeze mesaje.

— Asta, dacă am presupune că un calculator ia singur decizii.

— Nu avem altceva de presupus, spuse prietenul. Unele dintre date sunt existente doar la tine în creier. Calculatorul nu are de unde să le ia din altă parte. Totdeauna mi s-a părut că e ceva în neregulă cu tine.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa. Fiecare om e angoasat sau isterizat de ceva. Are cine să ne frustreze. Trăim într-o societate anormală. Nu trebuie să glumeşti cu lucruri din astea. Ne ştim din copilărie. Am venit la oraş din acelaşi târg amărât. Dacă nu ne apucam de inginerie, acum eram oameni. Făceam şi noi un curs de calificare la locul de muncă, aveam o meserie care nu presupunea prea multă inteligenţă şi ne dezvoltam simţul practic. Mai un ciubuc, mai un furtişag; ne făceam şi vilă, ne luam şi maşină mică. Aşa, ce-am făcut?

— Cum ce? Am participat la construcţia unei societăţi existente şi în prezent.

— Da, dar în loc să vindem gogoşi, să ajungem patroni de farmacii sau magazine, ne-am apucat de scris romane sau de tehnica de calcul, spuse Paul.

— Înainte de a te apuca să sapi trecutul, îți recomand să faci nişte teste psihologico-psihiatrice. Calculatorul nu poate avea nicio vină. El e o unealtă. E folosit şi influențat de om. Omul eşti tu. E posibil ca soft-ul calculatorului tău, din cine ştie ce eroare, să fi creat o lume care nu există.

— Ce lume spui că nu există?

— De exemplu, ziarul acela unde e redactor-şef preopinentul, cel cu înfruntarea de idei, nu există, spuse prietenul.

— Cum să nu existe? Omul are site personal, ziarul, de asemenea.

— Nu zic nu. Un ziar cu numele ăsta, în oraşul indicat, există doar pe Internet, doar într-o realitate virtuală. Nu există în, să-i zic aşa, realitatea „reală". M-am interesat la Poliție, la Camera de Comerț, la cele mai mari agenții naționale de distribuție a presei, m-am interesat peste tot. La adresa redacției, e un magazin de cojoace. Adresa de e-mail e falsă sau neoperațională. Ziaristul şi scriitorul Sorin Penciulescu nu există, pentru simplul motiv că nici nu s-a născut. Nu e nimeni cu datele astea în evidența populației. Nici ceilalți premianți, menționați de tine, nu există. E o lume inventată de o minte diabolică.

— Ce vrei să sugerezi?! întrebă Paul.

— Nu vreau să sugerez nimic.

— Ştii că eu nu am cunoştinţele necesare pentru a crea un scenariu ca ăsta pe Internet.

— Ştiu. Din cauza asta, nici nu m-am gândit la tine, spuse prietenul.

— La cine te-ai gândit?

— La nimeni. Pare o poveste fără nicio miză.

— O fi intrat vreun hacker, spuse Paul.

— Hacker-ii intră ca să fure sau ca să distrugă fişiere, nu să producă ceartă între necunoscuţi care nici nu există. E fără sens. Sunt prea multe date la mijloc.

— Pot fi oamenii vreunui serviciu secret.

— Ar trebui să încetezi cu vechea ta obsesie că societatea e formată din urmăriţi şi urmăritori, spuse prietenul. Azi nu te mai urmăreşte nimeni, nici dacă îl plăteşti. Dacă ai nenorocul să nimereşti pe o străduţă mai întunecată, poţi să mănânci bătaie degeaba; nu ştie nimeni de tine. Pentru un buzunar de mărunţiş, poţi să-ţi pierzi şi viaţa. Serviciile secrete se ocupă cu lucruri secrete, iar poliţiştii se găsesc la slujbă.

— Dacă se găsesc la slujbă, sar în ajutor.

— Dacă ar fi să fac o glumă, aş spune că sar în ajutorul infractorului, dar nu despre asta vorbeam, ci despre faptul că se găsesc la biserică, la slujba de la biserică, să demonstreze că sunt şi ei buni cetăţeni. Ştii anecdota aceea cu slujbele, lansată involuntar de guvern?

— N-o ştiu, spuse Paul.

— Guvernul oferă românilor 200.000 de slujbe; cele mai reuşite sunt cele de la Patriarhie.

— Glumeşti tu, dar e mai mult decât posibil să fi supărat pe cine ştie cine. Unele dintre articolele mele sunt foarte dure.

— Da, dar nu sunt tăioase, spuse prietenul. Plesnesc, fac vânătaie, dar nu ucid. Ca ziarist, ştii tu ce ştii. Cei mai mulți preferă să ignore faptul că au o muscă pe căciulă.

— Sunt oameni care nu suportă să fie tocați mărunt, aproape insesizabil. Ei ştiu că electoratul se prinde foarte repede. S-au învățat în funcții, unde e cald şi bine. Ideea că vor fi zburați de votul mârlanului îi terorizează. Paranoicii sunt cei mai periculoşi.

— Oricine ar fi la mijloc, în dezavantaj se găseşte Penciulescu şi gaşca lui. Ştii vorba aia: nu te găseşti în memoria nici unuia dintre calculatoarele principalelor instituții ale statului, nu exişti...

— E ceva dubios la mine, îl întrerupse Paul. Am o legătură automată făcută fără să fi dat vreo comandă.

— Îți bagă cineva vreun virus.

— E posibil, dar se şterg instantaneu.

— Bine. Vezi ce e şi spune-mi! spuse prietenul şi închise.

Paul citi câteva fraze şi rămase cu gura căscată. Penciulescu îi comunica faptul că luase un premiu pe care nu l-a dorit, apoi totul continua cu începutul prozei pe

care o avea el, Paul Calan, în lucru, împletit cu elemente din conflictul artificial ce se crease singur, apoi se downloadă un film.

Văzu imagini despre sine însuşi, la măsuța calculatorului, plimbându-se prin piețe sau librării, apoi se vizionă făcând naveta, nervos, între bibliotecă, bucătărie şi sufragerie.

Plictisit, vru să deschidă messenger-ul şi să-i comunice prietenului că varianta cu urmărirea electronică era valabilă, dar, ca şi cum cineva, din spate, ar fi ştiut asta, nu-l lăsă să închidă mail-ul şi demară un alt film. Acesta era un reportaj cu multe imagini inedite, luate cine ştie cum şi de unde, şi un comentariu psihanalitic original şi pertinent privind conflictul artificial dintre el şi un scriitor care nu exista.

Nu mai avu răbdare să vadă ce se întâmplă şi, din nou, vru să închidă. Când fu pe cale să apese butonul, din difuzor izbucni o linie melodică stridentă, iar pe ecran debută alt treilea film.

Apăru Sorin Penciulescu, redactor-şef al celui mai puternic cotidian local din nord-estul țării, aparținând celui mai puternic trust de presă din țară, artizan al celor mai prestigioase premii literare. El anunță că scriitorul Paul Calan era câştigatorul celui mai bine finanțat premiu, iar trustul se angaja să finanțeze şi romanul care putrezea de zece ani la o editură foarte bine cotată din capitală.

Până la un punct, povestea era adevărată. În urmă cu 10 ani, depusese un roman la o editură în vogă, dar nu îl lăsase acolo. După patru ani, văzând că nu i se spune nici „da", nici „nu", scosese cartea şi o publicase la o editură mai puțin prestigioasă, într-un tiraj mic, în regie proprie. Deci, totul era o minciună; romanul nu „putrezea" la prestigioasa editură pentru simplul motiv că nu se mai afla acolo.

Redactorul-şef spunea ceva despre nişte scuze pe care i le transmitea, rugându-l să nu fie frustrat de eşecurile editoriale care îl potopeau, să nu mai coacă gânduri negre la adresa confraților de breaslă şi, mai ales, la adresa lui, a scriitorului Penciulescu, deoarece nu el era vinovat că era luat în brațe şi premiat. Nu el era vinovat că i se face o promovare deşănțată, perversă, că i se plătesc bine cărțile, că e publicat în tiraje mari şi are salariu supradimensionat ca ziarist.

„Asta e o prostie", îşi spuse Paul, neştiind dacă farsa era de râs sau de plâns. „Aceste lucruri nu există".

Amețit, lăsă totul baltă şi, pentru că ferestrele nu se mai închideau şi filmul rula încontinuu, obsedant, scoase calculatorul din priză.

Luă obişnuitele calmante, se îmbracă gros, deblocă yala, trase uşa masivă de metal, coborî cu liftul şi ieşi din bloc. Trase în piept aerul rece de afară şi se mai linişti. O plimbare până în centrul oraşului, cu mâinile

în buzunare, rupt de orice gând sau activitate, era cea mai bună idee.

Trecu prin fața ferestrelor magazinului de alături şi se uită înăuntru, mirat că, din şase vânzătoare, nu era nici una la post. Cu toate că era deschis, nici vânzătorul de la chioşcul de ziare din colț nu se găsea pe scaunul lui, ca de obicei. Nici gaşca de cartier de pe băncile din fața primului bloc de pe dreapta, cu derbedeii ei, care scuipau pe jos, urlau şi spuneau prostii, tare, să-i audă toată lumea, nu era la post. Nu se auzea gălăgia obişnuită de la şcoala primară din cartier, nu era nimeni nici la crâşma de alături. Dispăruseră cu toții.

Ajunse în centru şi nu întâlni pe nimeni. Forfota dinaintea sărbătorilor, când alerga fiecare după suveniruri, felicitări sau reduceri de prețuri, pierise.

Deşi era ora când oamenii principalelor clădiri administrative plecau acasă, acum nu ieşea nimeni de nicăieri şi nu intra nimeni niciunde, pentru simplul motiv că nu mai era nimeni în oraş. Dispăruseră cu toții şi lăsaseră totul baltă.

Cărbunii grătarelor de pe marginea drumului ardeau încă, iar fripturile şi cârnații se carbonizaseră demult.

Automobilele lăsate în mişcare se loviseră unele de altele, invadaseră parcurile sau se proptiseră în vreun stâlp, pom sau vitrină de magazin.

Era posibil ca locuitorii să mai fi existat, dar să nu-i fi văzut el, dar maşinile părăsite în mers infirmau ideea. Era posibil ca această lume să fi devenit inacceptabilă şi inexistentă doar pentru el. Era posibil orice.

Nu-şi dădu seama ce îi declanşase declicul. Începu să-şi amintească imagini din altă lume şi imagini ale unui drum interstelar care părea că nu se mai sfârşeşte, întâi fulgurant, apoi tot mai coerent şi continuu.

Nu-şi putea explica ce făcuse să-i dispară din minte aceste amintiri şi să fie înlocuite cu altele, cele ale vieții unei ființe banale de scriitor şi ziarist de pe Pământ.

Cu cât îşi amintea mai mult dintr-o viață anterioară, posibil, mai bună, tot ce era legat de viața lui ca pământean începea să i se şteargă din minte.

Cu cât procesul înainta mai mult, cei ce se făcuseră nevăzuți în jurul lui începură să apară din nou, unul câte unul, mirați. Se uitau împrejur la tevatura provocată peste tot sau la carambolul rutier. Neînțelegând nimic, ca nişte păpuşi teleghidate, se alăturau aglomerării de oameni ce se formase în spatele lui Paul Calan, compactă, amenințătoare.

Ca împinse cu mâna, masele de nori plumburii se dădură la o parte şi apăru soarele, parcă agățat între turlele primăriei, dar între el şi masa cetățenească se interpusese o prelată imensă, probabil susținută din spate, cu prăjini, de indivizi mai puternici.

Se uită mai bine şi văzu că arătarea nu era o bucată de pânză grea, ci o structură cărnoasă, organică, ce

plutea prin forțe proprii, apropiindu-se de el. Apoi, odată cu huiduma, coborî asupra lui întunericul şi nu mai văzu nimic.

În scurt timp, fu devorat de fantoma cărnoasă, care porni, la rândul ei, să se autoconsume, pe asfalt nemairămânând decât o grămăjoară de pulbere fină, minerală, care fu măturată de femeia de serviciu de la Primărie şi pusă într-o cutie de bazalt.

— Mă bucur că am ascultat de colegii mei din celelalte oraşe şi am cumpărat o umbră din asta, cu proprietăți psihotronice, puternic electronizată, spuse primarul, ieşind în față. Păcat că sunt umbre de unică folosință. Consumăm banii contribuabilului, dar merită. Dacă ar fi după mine, aş spăla trotuarul cu furtunul. Am fost invadați de tot felul de scriitori şi ziarişti obraznici, de pe tot felul de planete, care vor să ne dea nouă lecții. Îi vom stârpi.

Se trecu la o ceremonie oficială de comemorare a încă unui om de cultură eliminat din societate, apoi edilul-şef ținu un scurt discurs. Avu loc o slujbă de pomenire, se întocmi actul public de ştergere a scriitorului din computerul primăriei şi notabilitățile se retraseră, lăsând loc la microfon oricui dorea să-şi exprime părerea, să se plângă de ceva, să țină un discurs vitriolant la adresa autorităților sau să propună vreun amendament la noua constituție, care înfiera prezența condeierilor printre noi.

Garantat sută la sută

(sfaturi pentru bloggeri)

de Ana-Veronica Mircea

Un soi de motto:
A fost cândva, demult, un împărat...
Aşa încep poveştile mereu –
Şi cele vechi, pe care le-am uitat,
Şi cele noi, pe care le ţes eu.

Poveştile mai noi se scriu pe bloguri, şuntând edi-turile. Cele mai bănoase se numesc advertoriale şi se pot scrie după reţete.

Iată **reţeta cu împărat, vrăjitoare şi călătorii în timp** – cu două exemplificări:

— A fost odată...

— Măi băiatule, eu sunt vrăjitoare, nu o fetiţă pe care trebuie s-o adormi. Ai venit să-mi spui basme?

— Îți spun ce vreau, că de-aia te plătesc cu bani frumoşi! Da' nu-s basme, am început aşa fiindcă sună mai romantic... Şi eu am intenții romantice...

— Vrei să mă ceri de nevastă? râse baba cu ochi de buhă, arătându-şi proteza dentară.

— Nu, vreau să mă-nsor cu fata împăratului, răspunse tânărul, cu toată seriozitatea.

— A împăratului rromilor? Că altul nu ştiu să fie peaproape...

— Taci dracului, babo, şi-ascultă-mă! se enervă tânărul. Despre împăratul ăsta, e drept că nu tot atât de vestit ca Ginghis Han, am citit într-o carte veche; a trăit acum o mie cinci sute cincizeci şi şapte de ani, într-un castel dintr-un loc pe care-o să ți-l arăt pe hartă...

— Şi vrei să te-nsori cu mumia fiic...? nu reuşi baba să se-abțină, dar privirea lui de-a dreptul furioasă o făcu să-şi înghită finalul întrebării batjocoritoare.

— Împăratul ăla, reluă tânărul, e mare colecționar. A colecționat haine vechi, pinteni, bice, ochelari de cal, colți de mistreț, halbe de bere (c-aveau şi pe vremea aia) şi multe altele. Dar, dintre toate, e mort după lenjerii de pat. Numai că, vezi tu, le-a adunat pe cele mai bune şi mai frumoase din lumea lui, şi acum vrea altceva. Cu totul altceva.

— Şi ce legătură are asta cu fiică-sa?

— Are! Tu n-ai răbdare! trăia într-o țară a livezilor şi ducea o viață foarte sănătoasă, aşa că sucurile de

fructe nu-i lipseau niciodată de la micul dejun. Numai că, acum o mie cinci sute cincizeci şi şapte de ani, i-a murit storcătorul şi, după ce l-a-ngropat...

— I-a *murit* storcătorul, zici? Şi el l-a *îngropat*?!... Bă băiatule!

— Da, ce te miri? Şi nu-mi mai spune „băiatule", mă cheamă Andrei – şi ştiu ce vorbesc. Baba îl măsură cu ochii îngustați.

— Auzi, cred c-ai greşit când ai venit încoace, trebuia să te duci la balamuc...

— Babo, mă laşi să termin? Şpilul e că Storcătorul lui era un uriaş, ultimul uriaş de pe Pământ, care strivea fructele în mâini cât ai clipi, pricepi? Şi, după ce-a murit, nema storcătoare cu presare la rece! Şi, cred că-ți dai seama, pe vremea aia n-aveau pe-acolo nicio prăvălie cu produse electrocasnice... Aşa că împăratul a dat sfară-n țară că-i dă fata de soție (o frumusețe de fată!) şi jumătate din împărăție (o imensitate de împărăție!) celui care-i aduce, pentru patul nupțial, ceva frumos ca un vis, sau măcar ca un tablou pictat de-un penel de maestru! oferă o soluție de stoarcere a fructelor la fel de eficientă ca pumnul uriaşului.

— Da, şi?

— Şi eu am cumpărat două cuverturi de pat 3D, uite, astea, îi explică tânărul, scoțându-le din punga de plastic pe care-o ținea în brațe.

Întinse una pe masă şi alta pe patul babei.

— Vezi, 3D vine de la tridimensional...

— Hai, lasă, că ştiu şi io atâta lucru, îl întrerupse baba, uitându-se cu jind la cuvertura de pe masă. Storcătoare, uite-aşa, ca ăsta, îi explică tânărul, desfăcând cutia pe care-o ținea în brațe şi punând un storcător pe masă, sub nasul vrăjitoarei. Sunt aparate de ultimă generație, storcesc orice: rădăcinoase, legume, frunze, fructe, te ajută să prepari lapte de soia şi de migdale... Şi folosesc o tehnologie recent patentată de...

— Bine, bine, scuteşte-mă de detaliile tehnice, zise baba, lingându-se totuşi pe buze. Zi-mi ce vrei de la mine.

— Cum ce vreau?! Să mă trimiți, cu tot cu cele două cuverturi, zece storcătoare de fructe pe care le-am cumpărat, în trecut, la împăratul ăsta. Fiindcă sunt sigur c-o să fie încântat – garantat sută la sută! Ce zici, poți?

— Pot, răspunse vrăjitoarea. Garantat sută la sută. Dar numai cu una singură. Uite, cu asta cu lebede, de pe pat. Te gândeşti unde vrei s-ajungi, te-arunci în ea ca-n lac, cu capul înainte, şi soseşti la destinație cât ai clipi, cu cuvertură cu tot.

— Bine, zise tânărul, cred c-o singură cuvertură e de-ajuns. Pe-a doua poți s-o păstrezi ca amintire. Numai că, bagă bine la cap, ăia n-aveau curent electric...

— Parcă nu te interesau detaliile tehnice, râse Andrei. Nu-ți face griji, ştiu să construiesc centrale eoliene...

— Dar c-o să schimbi trecutul ştii? Cu această cuvertură a ta? Cu storcătoarele şi cu centralele tale? Şi că, dacă schimbi trecutul, creezi o lume paralelă? Şi că, odată ce-ai creat-o, acolo rămâi, în vecii vecilor, amin! Nu te mai întorci niciodată aici, în timpul şi în lumea în care te-ai născut!

— Şi de ce-aş vrea să mă-ntorc?! Nu ți-am spus că acolo o să fiu împărat?! Garantat sută la sută?! La ce bun să rămân aici, unde împărații nu mai sunt decât voievozi ai țiganilor sau poveşti de adormit copiii?

EPILOG

Din nefericire, vraja n-a reuşit. Tânărul şi-a spart capul şi a rupt în două patul babei.

Însă, după ce l-a luat salvarea, baba a adormit plângând (de ciudă) pe cuvertura pătată de sângele lui şi s-a trezit a doua zi dimineață, tânără şi frumoasă ca o zână. Aşa că tânărul nostru s-a consolat luând-o de nevastă.

Şi au trăit fericiți câteva sute de ani, reîntinerind în repetate rânduri cu ajutorul vechii cuverturi cu pete de sânge tot atât de vechi – până când le-au mâncat-o moliile, care-au întinerit, la rândul lor. Mai bine zi cât mă costă serviciile tale.

— Păi..., ezită baba. Păi, ştii ce? Lasă-mi storcătorul ăsta, că împăratului tău i-or fi ajungând şi numai nouă bucăți!

EPILOG

Nu se ştie ce s-a-ntâmplat cu tânărul Andrei, dar vrăjitoarea e convinsă că totul i-a mers după plac, căci, pentru prima oară de când face ea umbră pământului, a primit un mesaj din trecutul unei lumi paralele, adică de la Marele Mag Tadalim, sfetnicul de taină al Marelui Împărat Andrei Întâiul, care i-a explicat cum să-i trimită, pentru început, încă vreo trei duzini de storcătoare şi i-a promis că, în schimbul lor, o s-o aprovizioneze cu fructe exotice, numai bune pentru sucuri dătătoare de puteri magice, pe tot restul vieţii.

GARANTAT SUTĂ LA SUTĂ!

(Ăsta – sper că v-aţi prins! – e titlul advertorialului universal.)

V-aş fi putut oferi mai multe variante, dar cred că – garantat sută la sută! – aţi priceput cum se face.

Mai bine luaţi aminte cum puteţi prelua un personaj din advertorial (de exemplu din a doua versiune) ca să puneţi pe blog şi o povestioară, ca garanţie (sută la sută) că nu vă bârfesc cititorii invidioşi, susţinând că scrieţi doar pentru bani.

CĂLĂTOR PRIN TRUPURI

Sunt Marele Mag Tadalim, absolvent al Înaltei Academii de Magie Alb-Neagră şi sfetnic imperial de taină.

Nu vă spun cum arăt, fiindcă-s mai tot timpul călător prin trupuri. Nu mă simt om – şi mag – dacă nu trec măcar prin câte cinci pe zi!

Dimineața fug în crâng, uneori în trupul dagdului, aromatul arbore umblător dăruit de zei cu cincizeci de ochi ce ştiu să-şi vadă rădăcinile din țărâna silicoasă, iar alteori în trup de ziaolă, ca să savurez senzațiile ei de iederă zburătoare, sau în trunchi lucios şi înalt de gaong, ca să sorb lumina zorilor, căzută pieziş pe frunzele-i cântărețe.

Către prânz, mă strecor în trup de iepure marsupial. E palpitant să-l părăsesc c-o singură clipă înainte de a-l preschimba în leş colții de vulpe-vampir şi-nainte de a mi se preschimba propriul suflet în lumină lină, dizolvată, odată cu ultima suflare a iepurelui, în arşița zilei. Şi-l părăsesc întotdeauna la țanc ca să intru-n trupul vulpii, şi-apoi cu greu mă pot desprinde de dulceața sângelui sorbit cu lăcomie...

Dar suprema plăcere e sălăşluirea-n alt trup omenesc. Pesemne c-o să râdeți, dar cel mai tare m-atrage al bufonului imperial, zis Curcubeu. Poate fiindcă pipernicitul, mereu galben de gras, e oricând gata să se facă, la poruncă, verde de ciudă, albastru de inimă rea sau roşu de furie. Şi a amestecat oranjul, indigoul şi violetul – plus culori şi nuanțe intermediare – în vânătăile generoase pictate sub propriii ochi cu vopsea de neşters. Spune că-s semne de doliu – după simțul umo-

rului; căci, în loc să se mulțumească să râdă unii de prostia altora, oamenii-şi sparg nasurile, punându-şi vânătăi adevărate pe pomeții obrajilor.

Poate m-atrage bufonul şi fiindcă-i singurul pe care-l las să intre-n trupul meu în vreme ce-s într-al lui. Credeți-mă, chiar facem schimb de trupuri! Îl trimit pe el la sfat de taină cu împăratul, iar eu fac giumbuşlucuri în iatacul împărătesei.

Şi-mi place să cred că de-asta-i împăratul mereu prost sfătuit şi-mpărăteasa întotdeauna totalmente şi plenar mulțumită!

Pentru alte sfaturi, faceți rost de Antologia CSF de anul viitor!

Despre caznele ghinionistului domn Marcel

de Dan Ninoiu

La viața sa, domnul Marcel Rântaşu n-a fost niciodată un om norocos și nu ține minte să fi câștigat vreodată la vreun joc de noroc. Indiferent că vorbim despre pariurile sportive, despre tragerile Loto sau Noroc ori despre orice alte forme de pariuri, niciodată nu s-a aflat printre câștigători. Ba din contră, putea spune că inclusiv în momentele în care Universul părea că nu are nimic împotrivă-i și că toate planetele se aliniau în favoarea sa, dintr-odată se pomenea că un element surpriză, de ultim moment, intervenea și toate speranțele i se năruiau ca un castel de nisip atins de-un val; mai exact, de fiecare dată pierdea posibilitatea de a intra în categoria de premii la un singur meci, la un gol, la un cartonaș galben, la un corner, la un număr ori la o cifră. Iar atunci când reușea să ghicească surprizele majore și greu de anticipat în meciurile considerate cele mai sigure, unul sau mai multe meciuri nu se mai disputau,

iar biletul său nu putea fi declarat câștigător. E drept că nu se întâmpla foarte des, la fel de drept este că sumele investite în biletul de pronosticuri sportive – întotdeauna modice, căci se considera un tip echilibrat și nu îi plăcea să cheltuiască prea mult pentru micile, dar desele plăceri ale vieții – îi erau returnate, însă niciodată nu reușise să se numere printre fericiții câștigători ai vreunui concurs, extrageri ori al unui bilet de pariuri.

Ca orice parior sau jucător curent la Loterie, Marcel Rântașu respecta cu sfințenie câteva elemente de comportament zilnic, repetitiv, elemente pe care nici în ruptul capului nu accepta să fie denumite de cineva drept superstiții. Și asta pentru că el nu avea niciodată superstiții, însă îi plăcea ca decursul unei zile să fie în mare parte același, cu mici modificări, până când va găsi formula ideală. Iar pentru Marcel, formula ideală era reprezentată de multitudinea de gesturi, acțiuni, plimbări, mersul la toaletă, prânzul la ore fixe ori consumul aceluiași fel de mâncare, care, însumate, trebuiau să conducă spre Graalul oricărui jucător – câștigarea *Potului cel Mare*.

Cunoscându-i ambiția sinonimă cu încăpățânarea, evlavioasa doamnă Elvira Rântașu încercase să-l atragă spre căile Domnului, spre biserică, ba la liturghia de duminică, ba la marile praznice ortodoxe, sub pretextul că atâta vreme cât se va arăta smerit și va gândi curat

față de cele sfinte, acestea aveau să-și întoarcă privirea spre el, la rândul lor, și-l vor răsplăti însutit pentru gândurile și faptele sale cele bune. Mai mult de nevoie decât din plăcere, Marcel își rupea din timp pentru a o însoți fie la biserica din cartierul lor, fie pe la Mitropolie, însă doar atunci când se țineau slujbe importante, ori pe la Catedrală, în rarele momente când capii bisericii locale scoteau de la păstrare moaștele sfântului ocrotitor al orașului. Ba mai mult decât atât, a însoțit-o pe aceasta și la un pelerinaj ecumenic prin părțile Hațegului, pe la mormântul lui Arsenie Boca, având astfel oportunitatea să-și înalțe ruga spre Domnul dintr-un loc pe care îl considera ca fiind o scurtătură a relației enoriaș-divinitate, însă pe deplin însuflețit de speranța că, după atâtea jertfe personale, pronia cerească își va întoarce fața norocoasă spre el și-l va transforma în marele câștigător al vreunui premiu colosal.

Dacă la început participase cu însuflețire la îndatoririle religioase pe care i le trasase cucernica doamnă Elvira, considerând că habotnicia afișată nu putea fi decât o investiție masivă într-un viitor mai bun – așa cum i-l promisese soția – ei bine, Marcel Rântașu continua să aibă propria sa viziune despre acel viitor, iar în timp această viziune s-a dovedit a fi diferită de ceea ce i se promisese. Cu siguranță că pentru habotnicia sa avea să aibă un loc mai bun pe lumea cealaltă, însă pe lumea aceasta Marcel aștepta o recompensă cu mai

multe zerouri, care să vină și să compenseze timpul pe care-l alocase tuturor slujbelor, liturghiilor, pelerinajelor la care participase, precum și tuturor rugăciunilor pe care le rostise pe de rost, timp și atenție pe care le percepea ca fiind un fel de împrumut din partea sa pentru atenția ulterioară pe care urma să i-o acorde divinitatea. Mai mult decât atât, apucase să-și personalizeze rugăciunile, toate încheindu-se după un anumit model: *„Dă-mi, Doamne, norocul pe care-l merit,* se ruga în fiecare seară, *și de care am atâta nevoie, și nu-i voi uita pe cei nenorociți de soartă, așa cum nu voi uita nici așezămintele Tale, spre care mă voi îndrepta cu cele de cuviință!"*, asta pentru ca nu care cumva Divinitatea să-l confunde în momentul în care va socoti de cuviință să împartă fiecărui muritor răsplata pe care-o merită.

Și investiția personală a lui Marcel Rântașu în cele sfinte părea că merge pe un făgaș prielnic, iar osârdia cu care proslăvea numele Domnului, lăudându-I Lucrarea și făcându-I cunoscut Cuvântul, începea să dea roade: reușise, pentru prima dată în viața lui, să obțină un prim câștig în urma unui bilet de pariuri sportive jucat în ziua Bunei-Vestiri. Nu câștigase o sumă excepțională, dar orișicât, era un început, un declic; chiar dacă era vorba de o sumă asemănătoare salariului său pe două luni, pentru Marcel această reușită era simbolul primei victorii personale asupra ghinionului. A fost impulsul care-i dădea încredere, de care-și lega speran-

țele unui viitor strălucitor, pe care și-l dorea sub luminile reflectoarelor; dar pentru acest viitor știa că trudise din greu, îndurând în ultimul an privațiuni cât pentru două vieți de păcate.

Ajunsese să-și pună tot mai des întrebările existențiale și pe care el le considera legitime: înainte de a juca se încuraja cu un clasic *„Eu de ce nu aș putea?"*, în timp ce, dacă pierdea, deși fusese foarte aproape de câștig, se lamenta cu *„De ce nu m-ai vrut pe mine, Doamne?"*. Această primă reușită îl făcuse să tragă speranță, cu toată ființa lui, că șirul ghinioanelor s-a întrerupt și că, într-un final, va ajunge să dea Lovitura aceea Mare.

Concluzia a fost că ziua de Bunăvestire îi adusese domnului Marcel Rântașu câteva senzații noi, pe care nu le mai experimentase niciodată până atunci: satisfacția și foamea de câștig.

Însă blajinul domn Marcel se imagina deja câștigând Potul cel Mare. Acel bilet câștigător pe care îl aștepți o viață și pe care trebuie să fii pregătit să-l întâmpini. Se imagina pe prima pagină a ziarelor mondene: el, tipul insignifiant și nebăgat în seamă de nimeni la serviciu, desconsiderat de cei pe care-i credea prieteni, zâmbea fericit din spatele unor teancuri impunătoare de hârtii imprimate cu figura lui Eminescu şi cu însemnele B.N.R. Ale lui! Apoi blițurile aparatelor foto, interviuri, presă. Se plasase în centrul atenției naționale, recunos-

cându-i-se implicit binefacerile incontestabile ale trecerii sale de neșters pe Pământ.

Ce va face apoi? Nu se hotărâse, însă cel mai probabil urma să-și dea demisia, reproșându-i viitorului fost șef al său, de la obraz, toate mizeriile pe care fusese nevoit să le înghită din partea sa pentru un salariu mult sub pregătirea sa profesională. Ori sub meritele sale. Oribilul șef trebuia să înțeleagă că subalternul neimportant Marcel Rântașu, cu o delicatețe și distincție proprie doar marilor caractere, i-a suportat stoic fanfaronadele repetate despre ultimul model de Mercedes pe care și-l achiziționa; din complezență mișca dezaprobator din cap de fiecare dată când îi înjura pe cei de la service că îi cer pe o anumită piesă o sumă echivalentă cu salariul său pe șase luni, deși știa că tirada despoticului se încheia ireversibil cu concluzia *"fă-le viramentul, dă-i dracului de milogi și de săraci!"*. Asculta cu răbdare poveștile pescărești ale samavolnicului despre farmecul personal de loverboy, despre cum nu-i rezistă niciuna dintre vedetele care apăreau pe la emisiunile de noapte ale diverselor posturi de televiziune, despre generozitatea sa în cluburile de fițe de pe Litoral; asta deși avea o mare problemă cu achitarea la timp a salariilor propriilor angajați. Se gândea cum avea să-și creeze el propria afacere și își jură că, atunci când va avea firma lui, în acel loc angajatul va fi cel care se va afla în centrul preocupărilor conducerii; de fapt, toți

angajații ar urma să fie o mare familie, vor lucra cu elan și entuziasm spre binele comun, al tuturor. Vor face minim două team-building-uri anuale – din banii firmei, desigur – ocazie extrem de potrivită pentru a se cunoaşte între ei, între familii, să socializeze și să lege prietenii durabile. În mod cert, domnul Marcel nu va avea acea atitudine de şef anacronic, deseori pus pe critică, ci dimpotrivă, va fi un manager open-minded, un lider, și va încerca să fructifice la maxim apanajul de mediator al funcției de conducere. El va oferi cele mai bune salarii de pe piață, va oferi chiar și patru prime anuale, și oricine va ajunge să lucreze în compania lui Marcel Râmtașu va fi invidiat de tot orașul, pentru că Everestul companiilor din oraș oferea joburi doar oamenilor cu adevărat valoroși.

Ah, da! ca să fie sigur că demisia îi va fi acceptată, îi va spune îngâmfatului, fanfaronului, toate aceste lucruri de față cu toată lumea, ca să le simtă până în stomac și să vadă și mațe-fripte ăsta, măcar o singură dată în viață, cum este să aibă de-a face cu un bărbat adevărat.

☆ ☆ ☆

Într-o bună zi, chiar la începutul anului următor, a primit și răsplata divină mult-așteptată: norocul își întorsese în întregime fața spre el, iar Marcel află că bile-

tul jucat într-o doară, în grabă, fără să urmeze un ceremonial comportamental anume, la o agenție obscură de lângă un centru comercial, pentru extragerea de Anul Nou a Loteriei Naționale fusese declarat câștigător; iar premiul cel mare – o sumă cu șapte cifre – îi revenea în totalitate deținătorului acelui bilet. Adică lui!

Dorința i se îndeplinise! Divinitatea îi răsplătise râvna și preacucernicia, și așa se face că Marcel devenise deținătorul potului cel mare al extragerii extraordinare a Revelionului.

În zilele următoare, numele său apărea scris cu majuscule în principalele ziare mondene, ca fiind fericitul câştigător al unei fabuloase sume de bani, cu multe zerouri în coadă. Când a ajuns la casieria Loteriei ca să-și ridice premiul, vederea grămezii de teancuri îi tăie pe moment respirația, și, cuprins de o emoție puternică, leșină. Au trebuit să-l stropească vreme îndelungată cu apă rece ca gheața până să-şi revină, însă a continuat să se frece zdravăn la ochi, de mai multe ori, astfel încât cei din jurul său au crezut că a rămas cu tic nervos în urma nefericitului leșin. Abia atunci când s-a regăsit față în față cu preşedintele Regiei Autonome, care-i scutura cu tărie mâinile și îi zâmbea jovial, a început să-și mai revină cât de cât din emoția puternică produsă de fulgerătoarea celebritate.

Așezat apoi în fața maldărului de bani, a trebuit să accepte realitatea, să se lase fotografiat, admirat, adu-

lat. Ba chiar au început să-i placă blițurile aparatelor foto, interviuri, prezența presei. Ajunsese acolo, își trăia visul cu ochii: acesta era Edenul la care tânjise, aceasta era hrana după care îi era atât de foame.

☆ ☆ ☆

Au trecut trei luni de la fericita întâmplare, iar Marcel Rântaşu a devenit între timp un prosper om de afaceri. Îşi dăduse demisia imediat după confirmarea câştigului, însă doar după ce-i trăsese un perdaf pe cinste şefului, o mustrare atât de dură încât i se dusese buhul prin tot orașul, dar și devenise persona non grata pentru compania pe care luase hotărârea s-o părăsească. Între timp și-a fondat propria companie, a angajat câțiva oameni foarte buni cu clauze salariale așa cum doar în Occident se mai puteau întâlni, oameni cu referințe foarte bune și în care își pusese toată încrederea, dar care în răstimpul avut nu au reușit să aducă acea plus-valoare pe care-o aștepta de la ei. Totodată, prin firma pe care o controla în totalitate, a făcut și o achiziție importantă: un teren ultracentral. Dorit de mulți dezvoltatori imobiliari, acesta fusese achiziționat în final de Marcel Rântașu, iar proiectul imobiliar pe care intenționa să-l dezvolte acolo avea să-i aducă, în doi-trei ani, o sumă colosală în cont.

Pe plan personal îi mergea excepțional: o cunoscuse pe Suzy, secretara domnului Popescu, o blondă cu picioare superbe, cu un decolteu ce lua mințile oricărui bărbat și o fată de toată isprava, cu diplomă în economie, și care începuse să-l sfătuiască să facă investiții ceva mai palpabile și care își păstrează valoarea, cum ar fi aurul, bijuteriile, blănuri scumpe și rare, mașini sport cu mulți cai-putere și, ca o recompensă, câte o vacanță lunară în paradisuri exotice.

În ceea ce o privește pe evlavioasa doamnă Rântaşu, care nu mai corespundea noilor cerințe ale omului de afaceri Marcel Rântașu, ei bine, cu aceasta se afla de aproape o lună în divorț. Judecătorul, om amabil și foarte volubil, îl asigurase cu câteva seri în urmă, la o petrecere privată a unei cunoştințe comune, că fosta doamnă Rântașu avea toate şansele să ajungă în stradă, cu icoanele sale cu tot, iar câştigul fabulos de la Extragerea extraordinară a Revelionului nu putea intra nicidecum în categoria bunurilor comune. Doar că ar fi fost mai bine ca, pentru o perioadă scurtă, până la finalizarea partajului, să transfere acțiunile companiei sale pe numele unei alte persoane, de încredere și foarte apropiată... cum ar fi Suzy.

Așa se face că dintr-un funcționar mărunt și invizibil, dintr-un ins scund și puțin dolofan, care trecea neobservat pe stradă, în mai puțin de trei luni Marcel Rântașu devenise extrem de vizibil, un cetățean dis-

tins, demn model de urmat în societate. Ca o ofrandă, mulți copii născuți în acel trimestru au fost botezați, invariabil, cu numele de Marcel ori Marcela.

În orașul său natal, devenit brusc prea mic pentru ambițiile sale, era privit ca un sfânt, tot mai multă lume apreciindu-l pentru norocul său. În acest context, știrea rostogolită pe principalele canale de știri cum că asupra Loteriei planau suspiciuni despre fraudele comise la unele din extragerile din ultimul an a trecut neobservată, înecată în elixirul dulce al gloriei.

☆ ☆ ☆

În biroul ce începuse să miroasă uşor a pucioasă arsă, o creatură neagră şi păroasă, cu nişte cornițe mici şi o coadă ce şi-o mişca fără vlagă ici-colo, râdea detaşat, împreună cu un bătrânel simplu, destul de curățel, îmbrăcat într-o togă albă și având o barbă ce-i ajungea până aproape de brâu.

— Ce ți-am spus eu ție, Doamne? îl întrebă creatura pe bătrânel, turnându-şi un deget de tărie într-un pahar, peste care așeză tacticos două cuburi de gheață.

— Ești profet, *Ucigă-te toaca*! îi răspunse zâmbitor bătrânelul, sorbind condescendent puțină ambrozie dintr-un pocal auriu. Ai avut dreptate cu privire la acest caz, așadar, ai câștigat micul nostru pariu. Con-

form înțelegerii, dă-mi voie să ți-l las ție pe ins, mă lipsesc bucuros de unul ca el.

— Nu ştiu cum să-ți spun, reluă primul, dar sper să te fi convins că toți sunt la fel.

— Nu te lăcomi, *Necuratule*, că doar n-ai vrea să mă laşi singur, fără drept-credincioşi, fără venituri, fără rugăciuni, fără slavă... că nu o să ajung să predic prin pustiu, aiurea.

— Nu, nu, haide, fii liniştit... Ție îți las toți popii şi toate babele evlavioase, ipocrite și închipuite. Bună treabă, he-he! Dar acuma, revenind la oile noastre nerătăcite de turmă, spune Doamne, îmi aprobi și mie creditul ăla pentru lemne? Am făcut cererile de săptămâna trecută...

— Ți-e frig, *Drum spre pierzanie ce ești*? Că deja a dat colțul ierbii și în două-trei săptămâni trebuie să mergem la Înviere, la fi-miu.

— Doamne, taman ce mi-am terminat stocul, și se anunță o nouă tranșă de păcătoși, din ăia care cred că le știu pe toate și spun că Iadul nu există și că Big-bangul a început pe Pământ; și doar n-ai vrea să-i perpelesc la foc mititel. Vreau să încing cazanele cum trebuie, să știe și ei că la noi nu-i de glumă.

— Of, *Diavole*, cum seci tu fierea-n om. Ai puțină răbdare, că ți-l aprob imediat.

Luă o pauză scurtă, cât să-i semneze creaturii blănoase aprobările pentru cererile pe care le avea de câteva zile pe birou.

— Apropo, *Arză-te-ar focul*, diseară sper că te găsesc pe-acasă, da?

— Vrei să vedem meciul? Perfect, mă găseşti, dar ai face bine să vii cu berea cât mai rece, că la mine se va face cam cald.

Apoi, în drum spre ieşire, se întoarse puţin şi întrebă peste umăr:

— Să nu uit.. cum rămâne cu omul ăla al tău? Doreşti să-mi bag coada prin anumite cercuri?

— Da, *Satano*, te-aş ruga chiar. Vreau să uit de el, pentru mine nu mai există.

☆ ☆ ☆

Comunicat din partea Regiei Autonome a Loteriei Naţionale, coroborat cu anunţul Parchetului General, din data de 13 aprilie a.c.: *„În urma fraudării Extragerii extraordinare a Revelionului, desfăşurată în data de 01.01. a.c., se anulează în totalitate rezultatele concursului respectiv. Drept urmare, sub sancţiunea perceperii de penalităţi, câştigătorii respectivei extrageri sunt obligaţi ca în termen de 30 de zile să returneze statului toate câştigurile primite. Persoanelor care au cumpărat bilete la acea extragere li se vor returna în totalitate sumele jucate."*

Raport către C.C.S.P.S.I.F.

de Dodo Niță

„Distinşi confraţi!

După cum îşi amintesc, poate, unii dintre dumneavoastră, totul a început acum aproape un deceniu, în această onorată adunare, printr-un raport prezentat de regretatul nostru coleg, dr. Faustovici care, în paranteză fie spus, a şi murit doi ani mai târziu, având diagnosticat un cancer la esofag.

Nu voi cita decât concluzia acelui raport şi anume că toate maladiile, de la gravele boli cardiovasculare, până la banalul guturai, au ca punct de plecare, prin sensibilizarea organismului şi deci prin predispunerea lui la boală, sau prin agravarea simptomelor pe parcurs, tutunul!

În urma acelui raport, printr-un consens unanim, consiliul nostru a decis iniţierea unei campanii hotărâte pentru eradicarea necruţătorului flagel, cum era numit în acea vreme tabagismul, uitând, sau omiţând cu bună ştiinţă, precedentul lui Deceneus.

(*) Consiliul Consultativ al Societății pentru Protecția Sănătății prin Interzicerea Fumatului. (n.a.)

Campania a debutat cu o publicitate acerbă, cunoscută fiind influența sa vizibilă asupra caracterelor umane.

Pe pachetele de țigări au fost imprimate avertismente contra pericolului fumatului, în locurile publice au fost lipite afişe anti-tabac, pe prima pagină a ziarelor şi revistelor de mare tiraj, la radio şi televiziune, în orele de maximă audiență, au fost publicate, respectiv transmise, reportaje, interviuri, anchete, caricaturi şi emisiuni satirice etc.

Din filmele artistice realizate până la acea dată au fost decupate secvențele în care actorii fumau, s-au lansat noi filme, piese de teatru, şlagăre, toate cu subiect antitabagic.

Pe plan administrativ, a fost desființată Centrala Industrializării Tutunului, s-au sistat importurile de țigări, au fost reconvertite fabricile de țigarete, plantațiile de tutun, de stat şi particulare, au fost arse, iar terenul agricol astfel eliberat afectat altor culturi. S-a creat un sistem de denunțare colectivă a cultivatorilor de tutun clandestini, care au fost drastic pedepsiți prin acordarea unor amenzi severe şi prin confiscarea terenurilor în cauză.

Pe plan social, s-a ajuns până la diferențierea publică a nefumătorilor de fumători activi şi pasivi (rudele şi prietenii celor dintâi), prin arborarea de insigne „nef", creându-se astfel premisele unui, dacă îmi este

permis să mă exprim astfel, „apartheid tabagic"; culmea paroxismului a fost atinsă atunci când grupuri de „nefişti", exaltaţi de lozincile anti-fumători scandate non-stop de întreaga mass-media, au atacat şi molestat câţiva dintre puţinii fumători care mai îndrăzneau să îşi afişeze în mod public viciul.

Astăzi, după aproape zece ani de campanie susţinută, se pune întrebarea: care sunt rezultatele?

Bune, susţine recensământul fumătorilor organizat anul trecut, cel puţin partea sa oficială, dată publicităţii: din milioanele de persoane în vârstă de peste 16 ani recensate, 50% nu fumează; mai mult, numărul persoanelor care abia încep să fumeze a scăzut cu 20%, în timp ce numărul fumătorilor activi care s-au lăsat de fumat a crescut cu 35%.

Din păcate, statisticile neoficiale, difuzate doar în cercul nostru, al specialiştilor, arată că numărul persoanelor care încep să fumeze a scăzut cu numai 10%, iar numărul celor care s-au lăsat de fumat a crescut cu doar 15%.

Şi, pentru că, într-un moment de răscruce cum e acesta, e cazul să vorbim deschis, distinşi confraţi, trebuie să arăt aici că statisticile clandestine, însă bazate tot pe informaţiile culese de comisiile de recensământ, spun că două treimi din populaţia de peste 12 ani a ţării este fumătoare!

Nu citesc stupoare pe fețele dumneavoastră, respectați colegi, şi asta pentru că în cei zece ani care au trecut de la debutul campaniei ne-am obişnuit cu capacitatea de adaptabilitate a fumătorilor:

– aducerea prin fraudă a pachetelor de țigări din străinătate şi desfacerea lor prin bursa neagră, la prețuri exorbitante, mergând până la o jumătate din salariul mediu lunar pe pachet;

– desfacerea, la aceeaşi bursă neagră, a unei cantități incomensurabile de pipe – apanajul păturilor sociale aşa-numit sărace – şi a unor amestecuri de fumat sau de mestecat pur şi simplu explozive – din mătase de porumb sau frunze de nuc, de exemplu, care au adus la sporirea cu 500% a cazurilor de cancer la buze şi la limbă, în perioada analizată;

– scăderea vârstei medii la care se fumează prima țigară la nouă ani, înregistrându-se cazuri de copii care au fost surprinşi fumând în grupurile sanitare ale grădinițelor încă de la vârsta de trei ani;

– cunoscut fiind faptul că un fumător fumează mai mult în compania altor fumători, apariția aşa-ziselor „trenuri de fum", în vagoanele cărora se strângeau sute de fumători învederați, care călătoreau sute sau mii de kilometri doar în scopul de a-şi satisface viciul.

Când, în urma eforturilor conjugate ale feroviarilor şi tefiştilor s-a eradicat această practică atentând la sănătatea călătorilor „nef", fumătorii s-au strâns în clu-

buri secrete, respectând cele mai draconice legi ale clandestinității şi în care se reuneau periodic, mulți împreună cu întreaga familie, şi fumau în comun, trecând de la unul la altul țigara sau pipa, crescând procentual în acest fel şi numărul îmbolnăvirilor de boli contagioase.

Ergo, stimați confrați, campania antitabagică s-a dovedit cel mai catastrofal eşec al societății noastre, întrecând chiar şi pe cel al prohibiției ligii puritanilor.

Concluzia care se impune de la sine este unică şi implacabilă (şi vă mărturisesc cinstit că de-abia aştept să termin ca să mă retrag în cabinet şi să fumez o țigară): tabagismul nu poate fi combătut. Mulțumesc."

Iadul și Raiul

de Dan Norea

Eram pe un pat de spital, cu un tub înfipt în nas, conectat la aparate prin câteva fire și electrozi. Și, dintr-odată, nu mai eram acolo, albul din jur devenise azuriu, iar eu pluteam pe un platou cu o iarbă tunsă foarte scurt. Ultimele vise fuseseră ciudate, un film cu secvențe petrecute de-a lungul vieții. De unele amintiri chiar uitasem, sau credeam că uitasem.

Lângă mine aștepta, răbdătoare, o ființă greu de definit. Imaginați-vă o figură angelică, de madonă, coborâtă parcă dintr-un tablou de Rafael, doar că pe cap avea două cornițe. Corpul, în schimb, amintea mai degrabă de David al lui Michelangelo, un corp armonios căruia i se iveau, dintre omoplați, două aripi ca de lebădă. Un înger cu cornițe sau un diavol cu aripi. M-am oprit la termenul de înger, nu-i puteam spune diavol unei arătări atât de fermecătoare. Combinația de cornițe și aripi mi se părea atât de normală, încât simțeam că fără cornițe sau fără aripi era incomplet. Așa că m-am

pipăit. Aveam și eu, se pare că era dotarea standard. Am privit în jos. De fapt nu pluteam, ci stăteam vertical, dar aripile erau cele care dădeau senzația de plutire. Aripile și faptul că mă simțeam ușor, foarte ușor, ca în tinerețe, când aveam 65 kilograme, nu 120 ca mine, cel de pe patul de spital.

— Cred că am murit! am tras eu în gând singura concluzie logică. Deși nu vorbisem cu voce tare, îngerul mi-a răspuns.

— Așa e, ai murit. Cam stupid, ai fi putut să mai trăiești câțiva ani. Dar un brancardier idiot primise ordin să te mute în alt salon. Și primul lucru pe care l-a făcut a fost să te deconecteze de la aparate.

Puseul meu de indignare a trecut repede, prea era totul nou în jur. Curios, ca orice ființă umană (dar oare mai eram o ființă umană?), m-am uitat să văd dacă îngerul avea sex și, dacă da, care era acela. Era o chestiune importantă, se știe că la asediul orașului Constantinopole, conducătorii religioși dezbăteau această problemă, sexul îngerilor, în loc să contribuie la apărare.

Îngerul râse fără zgomot. Mai târziu mi-am dat seama că îmi vorbea direct în minte, așa că absența zgomotelor era de la sine înțeleasă.

— Nu, nu am sex, nici ca gen gramatical, nici ca organ genital. Rostul sexului este reproducerea. E adevărat, statistic vorbind, oamenii folosesc organele genitale mai mult pentru plăcere decât pentru înmulțire.

Dar îngerii nu se reproduc și, din păcate, nu simt nicio plăcere. În compensație, nu simt nici suferință.

Dacă dracii, considerați îngeri decăzuți, nu au sex, de unde a apărut termenul „drăcoaică"? Mi-am amintit o epigramă, scrisă cu mulți ani în urmă.

Drăcoaica
Cine poate să-mi ateste,
Fie soți, fie burlaci:
Oare dracii au neveste
Sau nevestele au draci?

Am renunțat să aprofundez problema (dacă nu aveți sex, atunci cum ați apărut pe lume?), alte chestiuni mi s-au părut mai presante.

— Și acum unde sunt? În Rai, în Iad sau în așteptarea Judecății?

Îngerul îmi râse iar în minte.

— La care Rai te referi? La cel iudaic, creștin, musulman, la Nirvana budistă? Nu, Raiul acela nu are cum exista, niciun om nu e atât de lipsit de păcate încât să ajungă acolo necondiționat. Raiul este momeala promisă pământenilor, pentru a păcătui mai puțin. Dar cine poate stabili unde este linia între păcate mici și păcate mari?

Discuția mi-a amintit o altă epigramă.

La Poarta Raiului
— Ce ne facem? zice-un sfânt
Micşorăm baremul ori
Ne sosesc de pe Pământ
Numai tipi plictisitori?

Am revenit cu întrebările.

— Biserica spune ceva despre iertarea păcatelor, înainte de a-ți da duhul?!

— Preoții trag spuza pe turta lor. Catolicii, mai pragmatici, au creat chiar un mecanism pentru scutirea de păcate – indulgențele. Slujitorii bisericii ar trebui să fie mai umili. Nu-i nimic, și ei ajung aici, ca toată lumea.

— Dacă Raiul nu există, înseamnă că aici e Iadul? mă cutremură eventualul răspuns.

— Nu e vorba de acel Iad din mintea ta. Știi că religia creștină îi trimite în Iad pe toți cei de alte credințe? Dacă Iadul creștin ar exista, ar fi supraaglomerat, ca și pământul de altfel, de miliardele de chinezi și indieni necreștini. Nu, hai să-ți explic. Nu e necesară nicio Judecată. Ții minte filmul cu amintiri din ultimele tale clipe? Există un mecanism automat în ADN-ul fiecărui muritor care face ca, în clipa morții, memoria întregii vieți să fie descărcată (mai nou, se spune download) într-o bază de date. Ei bine, de acolo sunt selectate faptele care au produs suferință altor persoane. Suma acestor suferințe stabilește în mod automat durata pedepsei.

— Pedeapsă? Ce pedeapsă? Unde are loc, când are loc, cum are loc?

— Să le luăm pe rând. Unde? Aici. Privește în jur!

M-am uitat atent. Până în zare, de jur-împrejur, erau un fel de căsuțe, aliniate în străzi paralele și perpendiculare. Parcă era Barcelona, privită de pe Tibidabo.

— În fiecare căsuță este cazat un suflet, imediat după ce își părăsește trupul muritor. Ei bine, acesta va fi rolul tău. Vei ține la zi un registru electronic al Iadului și, la fiecare deces, conduci sufletul la căsuța alocată. Te-am ales pe tine pentru că ai fost informatician, dar mai ales pentru că ești unul dintre cei mai ordonați oameni pe care i-am întâlnit, enervant de meticulos. Oamenii au multe defecte utile, tot așa cum au și calități care te scot din minți.

— Vrei să spui că voi avea un job? Adică am scăpat de orice pedeapsă? întrebai eu, brusc înseninat.

— Nu, dar vei lucra în ture. În Iad, timpul nu se poate măsura, în momentul morții are loc o ieşire din timp. Însă, ca să-ți faci o idee, gândește-te la perioade a câte o sută de ani. În timpul liber, intri în căsuța ta și suporți pedepsele cuvenite. Totuși, e bine să știi că munca în folosul Iadului îți va reduce durata pedepsei.

— Ca la închisoare! trăsei eu concluzia. Dacă scriu o carte, îmi reduceți pedeapsa? întrebai în glumă. După care redevenii serios. Și pedeapsa care e? Religia spune ceva de foc, smoală, pucioasă...

— Basme pentru speriat creștinii. Pedepsele depind de păcate, fiecare suflet va suporta același gen de suferințe pe care le-a provocat altora în timpul vieții. Și, pentru a evita obișnuința, sunt aplicate alternativ, doar un om nu are un singur păcat. Un criminal este înjunghiat în mod repetat, trecând prin toate fricile și durerile celor uciși de el. O nevastă care își cicălea până la exasperare soțul de dimineața până seara... Un sergent care își chinuia soldații... O asistentă care se ocupa de bolnavi numai dacă primea șpagă... Un șef care își teroriza subalternii... Toți vor primi ceea ce au oferit altora în timpul vieții.

— Aha, deci așa arată justiția divină!

— Justiție pe dracu, Doamne iartă-mă! Ăsta e un termen inventat de pământeni, pentru a simula că împart dreptatea. Aici nu e vorba de justiție sau dreptate, ci de purificare. De altfel, între justiție și dreptate nu e o legătură prea strânsă nici pe pământ. Legile penale se schimbă după interesul politicienilor la putere. Dovadă, prohibiția din America. Dovadă homosexualii, care ba sunt condamnați, ba sunt apărați în mod exagerat. Singurul criteriu care ar trebui luat în considerare este suferința provocată semenilor. Bine, aici avem și noi dezbaterile noastre, legate de suferințele provocate animalelor, insectelor și chiar plantelor. Dar nu intru în amănunte.

— Durata limitată a pedepsei și noțiunea de purificare te trimit mai degrabă cu gândul la Purgatoriu. Am citit ceva în Divina Comedie.

— Da, cu diferența că în acel Purgatoriu, dacă ar exista, ar ajunge numai cei cu păcate mai ușoare. Aici ajung toți.

— Spuneai ceva de durata pedepsei. Ce se întâmplă după?

— Abia atunci sufletul ajunge în Rai. Care nu e un loc de huzur și de odihnă veșnică, ci unul de tranzit. În funcție de situația de pe pământ, sufletul este refolosit, va intra în corpul unui nou-născut. În noua viață, nu va mai provoca niciodată suferințe de genul celor pedepsite aici.

— Asta e un fel de reîncarnare. Înseamnă că după mai multe etape, omul se purifică total, ajunge un sfânt.

— Da' de unde! Perfecțiunea nu există, pe lume sunt atât de multe moduri de a provoca suferință... Însă ai un pic de dreptate, Maica Tereza era pe pământ în a opta viață.

— Stai puțin, țin minte că teoria reîncarnării are un mare defect. Se nasc tot timpul mai mulți oameni decât mor. Acum o sută de mii de ani, erau pe pământ câteva zeci de mii de homo sapiens. Acum sunt miliarde. De unde scoți suflete noi?

— De la animale. De aici și comportamentul animalic al unor suflete – boi, porci, șacali... Mai ai întrebări?

— Da. Tu și toți cei de aici, sunteți îngeri sau diavoli?

— Păi nu e nicio diferență. Diavolii sunt și ei tot niște îngeri, doar că au atribuții diferite. Nu aici, ci pe pământ. Ei au rolul, atribuit de Dumnezeu, de a-i ispiti pe oameni. Cei mai slabi cedează. În activitatea de ispitire, diavolii au rolul de procurori, iar îngerii păzitori cel de avocați.

Am rămas mut, sub avalanșa asta de informații.

— Dacă nu mai ai întrebări, hai să te conduc la căsuța ta.

Îngerul mă luă de mână și am zburat amândoi către căsuța ce mi-era rezervată. Privită din afară, părea mică, dar după ce am intrat, am constatat că era mai mare decât aveam nevoie. N-am pășit bine pe ușă că am și primit un pumn în nas. Pe perete rula filmul unei bătăi cu un coleg, prin clasa a V-a.

...

Când am intrat în tură, m-am prezentat pe platoul unde aterizasem inițial. Lângă mine apăru un suflet, cu o figură nedumerită.

— Cred că am murit!

Stenografie

de Cezar Pârlog

Când i-am văzut pe muzicanții ăia, niște țigani adevărați, îmbrăcați în costume aproape populare, cu tot cu instrumentele lor, așezați la câteva mese de la terasa restaurantului din centru, mi-am spus, cu o voce puternică, chiar dacă pe dinăuntru: *Oaaaa, ce tare!* Și, extaziat maximal, am zis că-i cazul să întreb dacă n-au cumva vreun CD de vânzare. Ca să-mi iau și eu. Deși știam că n-am la mine nicio lețcaie. Ieșisem la un jogging, m-am întâlnit cu Ane, care și ea cam la fel, cică să se miște, că s-a cam împlinit după Paște, nu zic că nu-i așa, eu îmi făceam încălzirea, și-a amintit că le-a uitat pe antreu când s-a încălțat și a intrat într-o dugheană ca să-și ia țigările de după. Nu „după" chestia aia intimă și în cuplu, cum a bănuit una care îmi citea notițele, trăgând cu coada ochiului peste umărul meu, în rapidul de Făurei, ci după alergare, spun ca să fiu clar! Și în momentul în care am completat treaba asta cu roșu, i-am dat involuntar și-un cot, doar a icnit surd, a citit cursiv și

a confirmat neîntârziat: Corect! Nici n-avea altă variantă, consider că am fost destul de explicit şi de convingător. Iar eu am continuat să meditez, introspectând subiectul: *Ce preocupare şi la asta, domnule, să exploatezi orice întâlnire absolut întâmplătoare a două realităţi depărtate pe un plan care îi convine! Nţ, nţ!* Dar să revin. Şi acolo Ane a dat peste o prietenă care ajunsese să aibă un chioşc cu de toate mărunţişurile şi, ca femeile, rămăsese cu ea, un pic, la o pove. „Cât te încălzeşti tu.", cică. Iar eu am consimţit şi chiar îmi vedeam cuminte de pregătirea oaselor şi a muşchilor proprii. Numai că în timp ce înjuram în barbă mica oboseală şi încercam în mod decent să-mi revin, am descoperit ţiganii ăia. Când am intrat în dugheană să-i cer nişte bani, poate totuşi or avea vreun CD-u, *Poftim, nesimţire!*, tocmai vorbeau despre mine, nu ştiu cum dracu' de nu s-au întrerupt, că doar n-am intrat pe furiş, ca un tâlhar; ziceau că eu cu nevastă-mea am ales să n-avem copii şi erau la capitolul blamări biunivoce la adresa acestei decizii de familie. Normal că nu mi-a picat tocmai bine, dar am răspuns politicos, arătându-le efectul benefic: „Ia uitaţi aici, belitelor: niciun fir de păr alb şi arăt şi mai tânăr cu cinşpe ani", şi chiar meritau asta. Mno, Ane nu e măritată, de copii nu poate fi vorba, că doar nu e fecioara Maria, se vopseşte cu negru de două ori pe lună, că-i creşte repede şi alb sută la sută, deci se poate şi mai rău. Am mai zis şi că „Dacă eventualul

copil ajunge o bovină, nu-şi ia nici capacitatea şi face numai prostii, cum te-ai simți, ca părinte?!" Mda, ştiu, treaba asta a venit dinspre un obraz destul de gros, recunosc, dar n-am putut să mă abțin. Gestionara n-a scos niciun ban ca să-mi dea, deşi imposibil să nu fi vândut azi măcar de cincizeci de lei, şi asta, sigur, doar din răzbunare, iar Ane îmi putea fi chezaşul şi putea garanta pentru mine. *Însă ăştia-s oamenii, ce să le faci?! În sfârşit!* Dar tot Ane m-a salvat şi a scos dintr-un buzunar un card în formă de inimă, *Eh, femeile astea romantice!*, sau doar aşa mi s-a părut mie, pentru că desenul ăla cu inima era în contrast puternic cu restul de plastic care era transparent şi mi l-a dat mie. Fisa mi-a căzut destul de repede, și-am zis „Frate, dar la țigani nu pot plăti cu cardul!" După asta a început să se caute prin buzunar, a găsit ce-mi trebuia, o bancnotă cu Vlaicu, mi-a dat-o, iar ailaltă abia acum, după ce a văzut că treaba-i rezolvată şi a scăpat, a scos şi ea de formă, de sub tejghea, un teanc de hârtii de-o sută. Deja nu a mai contat, şi am plecat în viteză cu ăia cincizeci. Dar oamenii nu mai erau la terasă. *Or fi înăuntru!* Pe uşa restaurantului tocmai ieşea cineva, nu m-am gândit prea mult, ca să nu-mi amintesc că-s un timid şi am intrat. În stânga, spre fundul sălii, la câteva mese erau nişte muzicanți, tot în costume populare; doar că nu erau cei care trebuie! În sala din dreapta, nici atât! Mă oftic de mor! *Dar ce să-i faci, doar nu erau să mă aştepte pe mine,*

să vin eu cu banii de la mama dracului. Şi pentru ce? Pentru un CD amărât... Măcar de luam vreo treizeci! Sau poate i-au dat afară, obrazul subțire cu cheltuială se ține, localul pare cu ştaif, deşi până la urmă oamenii cred că achitau fără probleme, ba poate trăgeau şi-o cântare de se umplea taverna cu melomani rurali. Ori au plecat ei pentru ceva mai bun, pentru că n-au găsit în meniu ceva cu care or fi fost obişnuiți, sau nu le-a plăcut cărarea pe stânga a ospătarului. Cert este că, ieşit pe undeva prin holul de la intrare, am dat peste o scară de lemn care ducea la etajul superior, o oportunitate cu balustradă, una pe care am urcat neîntârziat. Îngustă, scârțâitoare şi din lemn verde. Verde deschis, spre culoarea oului de rață. Ajuns la capătul ei, deja am îndrăznit prea mult, inexplicabil de mult şi, speriat de asta, voiam să renunț, cine ştie pe unde mai ajung, sperii pe vreunul şi negreşit, ăla îmi trage vreun glonț în cap. Prea târziu. De pe-o uşă tocmai iese cineva. N-am mai avut timp să mă ascund şi nici unde. Dar omul n-a avut nicio treabă cu mine. Şi chiar dacă aproape că n-a avut loc să treacă, culoarul era îngust, s-a rezolvat. Iar eu sunt deja în camera de unde a plecat. De fapt, e un antreu. Trec în următoarea; *Uau, dar cum arată! Trebuie că aici au fost camerele pentru cazare ale restaurantului, care pare să fi fost pe timpuri un fel de han cu dichis.* Înăuntru, două supergagici care n-au părut deloc surprinse, probabil că devenisem, brusc, invizibil, treaba e că vorbeau între ele şi păreau grăbite să ajungă undeva, la o

chestie super. Pereții camerelor erau puternic ornamentați, obositor, chiar sufocant, Peleşul e mic copil! Doar că ăştia de aici erau în stare mai proastă, prin unele părți s-a dat cu vopsea, operațiunea nu s-a terminat, diferența de nuanțe sărea în ochi, la fel peste elementele de butaforie din ghips, peste care s-a întins un bronz argintiu; contrastul era şi mai mare, iar în alte locuri butaforia s-a desprins şi atârna amenințător. Arăta ca un decor al unei piese de teatru din Renaşterea târzie de pe la noi, peste care a curs apa din tavan de la o gaură în acoperiş. Pe toate corpurile de mobilier, obiecte înghesuite, soldăței de lemn, mai mari şi mai mici, bibelouri ieftine, unele ciobite, am văzut şi două paruri din beteală, din cele pe care şi le puneau pe cap miresele antice. Pereții erau sufocați de carpete cu motive clasice, lei şi fecioare înşfăcate pe cai de flăcăi plini de muşchi. Pe patul dublu, sub hainele aruncate în devălmăşie ale ălora, o cuvertură în culori stridente, portocaliu, verde, mov. Foarte aglomerat şi mult prea extenuant pentru creier şi cristalinul ochilor. Surprinzător de târziu pentru timpurile astea efemere, am scos telefonul ca să imortalizez kitschul, alea tocmai ieşiseră. Au revenit rapid vorbind întruna. Posibil să-mi fi surprins mişcarea indiscretă, dar nu au părut inoportunate de asta. Din ce am înțeles, se grăbeau să ajungă undeva. Au început să se dezbrace, cred că trebuiau să se schimbe. Eu încă eram acolo, la fel de invizibil. Când

cea pe care o aveam în marginea câmpului vizual a rămas în țâțele goale, jenat şi plin de politețe, m-am întors cu spatele; deşi ea nu se ferea, nici nu mi-a cerut asta şi nici nu mi-a zis nimic. Ceea ce dovedeşte că eu până şi în vis sunt un băiat fin, manierat şi plin de politețuri. Bine, că duduia vecină cu locul meu din mărfar a citit cu totul ce am elucubrat, asta n-ar mai fi trebuit să zic, se subînțelege; dar chiar aşa a fost până la ultimul cuvânt. *Indiscretă maximal!* Şi dacă a mai şi exploatat o întâlnire întâmplătoare a două dintre realitățile depărtate, pe un plan comun, poate reciproc convenabil, eu chiar că nu m-am înscris la cuvânt, pentru că nu am mai avut replică. La care, văzându-mă albit uşor la față şi cu risc de Covid în buzunarul interior al cordului personal, a dat-o la pace şi m-a întrebat dacă vreau să-mi pună la dispoziție niscaiva poze pentru ilustrarea acestui articol, pentru a fi publicat cu succes într-un periodic de prestigiu. N-am răspuns, ştiam că presa scrisă-i în moarte clinică, încă analizam atent conturul unei posibile replici, cântărind-o cu demnitate, *Duduia chiar era o damă bine!* Şi, involuntar, doar din morga mea inflexibilă, cu aceeaşi voce interioară, am silit-o să continue: „Vezi ce bine e să ai vecine în trenul de Buzău? Stau cu pieptul dezvelit imaginar, sprijinit de scriitori, şi mai pun şi amprenta unui fluid al deviației de la idei la convingere." *Mda, eu ce să mai zic?!...*

Păstorul

de Constantin D. Pavel

L-am întâlnit într-o după-amiază frumoasă de vară, pe poteca ce urca spre Trei Brazi dinspre cabana Poiana Secuilor. *L-am întâlnit* e mult spus, practic am dat peste el când m-am întors către potecă, după ce mă oprisem să filmez cu telefonul o turmă de oi care alerga bezmetică, jos, pe un versant al văii, fugărită de ceva. Cu ochii-n telefon, nu îl observasem și m-a surprins, ba chiar pot spune că m-a speriat un pic prezența lui, așa, deodată, lângă mine. Nevăzut, neauzit, ieșise parcă din neant.

— Mă scuzați! i-am zis, trăgându-mă un pas înapoi.

— Oile, a dat el din cap către turma de jos și mi-a zâmbit cald. Întotdeauna fug de necunoscut.

Avea un glas blând, care curgea ca mierea și l-am îndrăgit de cum l-am auzit. Abia atunci i-am remarcat ținuta simplă. O pereche de pantaloni cândva deschiși la culoare, o cămașă de in zdrențuită, pe cap o pălărie de pai hărtănită și picioare goale, cu tălpile bătucite de

mersul îndelung pe pământul gol. În mâna dreaptă ținea un toiag lustruit de vreme, cu o măciulie noduroasă în vârf. Avea niște ochi adânci, verzi ca brazii dimprejur, o gură cărnoasă și o bărbie fermă. Să tot fi avut vreo treizeci și ceva de ani. Părul îi cădea în valuri până pe umeri, iar mustața și barba păreau nerase de vreo săptămână. Era un bărbat frumos și mi-a tresărit un pic inima când mi-am dat seama de asta.

— Daa, da... – am rostit, făcând semn cu mâna spre vale. Cine știe de ce-or fugi, dar n-am văzut în viața mea oi care să alerge atât de repede și am zis să imortalizez momentul.

I-am zâmbit. Mi-a zâmbit și el înapoi.

— S-a rătăcit una...

— Aaaa – am realizat eu abia atunci – sunteți păstorul?

— ...și au fugit după mine. Nu le aleargă nimeni. Doar că ele nu știu, deocamdată, cum să mă urmeze și se reped așa înainte, grămadă.

Am rămas un pic confuză după explicația lui cam filosofică. Turma se găsea tocmai în vale și până acolo să tot fi fost vreo trei sute de metri, dacă nu mai mult. Iar el, dacă era chiar ciobanul care le avea în grijă, ar fi trebuit să...

Am dat din cap cu îndoială și am clipit des, încruntându-mă involuntar spre el.

— Dar...

— Știi deja răspunsul, Ana. Așa că, nu-ți risipi timpul chestionând știutul. Întreabă doar neștiutul, pentru a primi cunoașterea de care ai nevoie.

Am împietrit acolo și în jurul meu s-a făcut deodată frig, deși soarele ardea puternic pe cerul senin al după-amiezii. Simțeam răspunsul, dar nu-mi venea să-l cred. Păstor, turmă, oi, ochi verzi, chip frumos, toiag și un vocabular care nu se potrivea nicicum cu un personaj obișnuit de la stână. Zâmbetul din ochii lui pătrunzători, a căror privire părea că străbate prin lentilele negre ale ochelarilor mei de soare, m-a liniștit cât să pot îngăima:

— Dar, de... ce... eu?

— Pentru că te-ai rătăcit, evident. Și pentru că ai strigat după ajutor.

— Eu? Când?! am făcut, fără să-mi aduc aminte momentul respectiv.

Nu mi-a răspuns. Doar mi-a oferit un zâmbet larg, cu un șirag de dinți perfect.

— Oh, scuze. Iar pun întrebări al căror răspuns îl cunosc deja... – am mormăit. Dar nu credeam că chiar se va... pardon, Vă veți materializa așa... Adică, oh, Iisuse Hristoase!!

Și iar m-a luat un val de emoție, tăindu-mi respirația și înmuindu-mi picioarele.

— Dar când te-ai rugat, ai crezut! nu m-a lăsat el să mă pierd cu totul.

— Am cerut... un semn, doar un semn ca să știu ce să fac. Oh, Doamne! Nu mi se întâmplă asta! Cum Dumnezeului se...?!

— Ana. Sunt aici. Turma e acolo.

Am scuturat puternic din cap, ametită, simțind cum îmi pierd stăpânirea de sine cu totul. Vreme de trei ani mă pregătisem pentru misiune, trei ani afurisiți încheiați, pentru ca o simplă noapte de nebunie să îmi dea apoi toate planurile peste cap. Nu, nu puteam lăsa să se întâmple asta! Dar nici mamei mele nu-i puteam face așa ceva! Venisem la munte tocmai pentru a mă regăsi, pentru a putea reflecta în liniște și a lua cea mai bună decizie posibilă. Cu o seară în urmă mă rugasem la icoana făcătoare de minuni din Mânăstirea Sfânta Ana, e drept, Îl rugasem pe Iisus să mă salveze, căci în acel moment chiar mă simțisem aidoma unei oi rătăcite... Și acum, iată-L!

— Și ce să fac? am ridicat încet ochii spre El. Copilul sau Marte?

— Răspunsul...

— Da, știu! l-am întrerupt nervoasă. Răspunsul e în mine! Oh, Doamne! Cine m-a pus să-i promit mamei? Cine?!

Mă înscrisesem într-o doară, cu patru ani în urmă, pe lista celor care doreau să plece în prima misiune privată pe Marte. Eram studentă în ultimul an la Politehnica din Bucureşti şi când am ieşit într-o seară cu

colegii la o bere şi am citit ştirea pe net, ne-am înscris cu toţii; am completat formularele alea online fără să credem vreodată că așa ceva se va și materializa. Apoi, vreme de un an, am trecut toate probele preliminare și când, în sfârșit, am fost admisă, mi s-a părut că tot Universul va fi al meu. Aveam să fiu primul român care avea să pună piciorul pe planeta Marte!

Bucuria împărtășită de mama, singurul membru al familiei pe care îl aveam, s-a estompat odată cu trecerea lunilor, mai ales când în presă au început să apară tot mai multe informații potrivit cărora primii oameni care plecau spre Marte aveau să facă un drum numai dus, cu mult prea mici șanse de întoarcere. Mă crescuse ca pe ochii din cap, toată viața fusesem doar noi două și ne descurcasem de minune, făcuse din mine o învingătoare și era atât de mândră de reușita mea. Dar mi-a spus, m-a rugat, m-a implorat apoi, să n-o las singură. Să plec, dar să n-o las singură. Și fiindcă atunci mi s-a părut o posibilă rezolvare, i-am promis!

Anii intenși de pregătire a misiunii mă ținuseră departe de realizarea făgăduielii, dar pentru că urma să primim un an întreg de libertate înainte de lansare, hotărâsem să rămân însărcinată în acea perioadă. Și să îi las mamei copilul în grijă, să îi las mamei o versiune a mea care să îi ostoiască dorul... Și pierderea... Realizasem, după aceea, că jurământul pe care i-l făcusem fusese doar o toană, ca să nu o necăjesc; doar n-aveam

să-mi periclitez misiunea, să ratez șansa vieții pentru a n-o supăra pe mama? Și-apoi, cum să fac un copil și eu să plec pe Marte, la numai trei luni după naștere? Adică, cine m-ar mai fi primit pe mine în echipă în această situație?...

Dar se întâmplase. O noapte, ochi albaștri, alcool, celebritate, muzică, dans, alcool. Mama fusese cea care își dăduse seama, într-o dimineață, la vreo două săptămâni după. Am negat, căci ne protejasem. Însă nu suficient...

— Dacă mi-l iei și pleci și tu, plec și eu! decretase mama, tranșant, când încercasem să o fac să înțeleagă că e nevoie să avortez.

Și-acum, fiindcă mă aflam deja în a cincea săptămână de sarcină și trebuia să iau o decizie, venisem pentru câteva zile la Cabana Secuilor, să mă adun și să descopăr răspunsul la dilema mea existențială.

— Ce să fac?

M-am uitat la chipul Lui frumos și am așteptat răspunsul. De undeva, de departe, a răsunat un cântat de cocoș. Soarele a părut că se înfoaie în jurul capului Său, după ce și-a dat jos pălăria veche de pai.

— Inima ta ce spune? m-a întrebat și a părut că se înalță, că se face mai mare, acolo, în fața mea.

— Nu știu!! I-am strigat. Dacă știam, nu mai erai aici, nu-i așa?!

— Ai ascultat-o?

Cocoșul a cântat a doua oară, mai aproape. Mi-a distras un pic atenția și ochii mi-au fugit spre valea unde văzusem oile alergând. Nu mai erau acolo.

— Oh, Doamne! am gemut. Știu ce zice, I-am răspuns, dar... dar, nu pot, nu-mi vine s-o ascult! Ce să fac? Ce? Spune-mi Tu ce să fac!?

A venit chiar lângă mine, cu un zâmbet blajin pe chip, a întins mâna dreaptă și mi-a dat jos ochelarii cu lentile negre. Lumina puternică a soarelui atârna ca o cunună de raze în jurul capului Său. Am simțit că mi se taie respirația și atunci cocoșul a cântat a treia oară.

Lumina orbitoare l-a cuprins deodată, puternică, albă, pură, atât de intensă încât m-a făcut să închid ochii. I-am simțit căldura pe chip, I-am perceput atingerea pe obraz și, făcând un efort de voință, am întredeschis pleoapele, să-L văd în toată splendoarea Lui. Razele soarelui mă băteau drept în ochi, de după sticla ferestrei camerei cabanei de la Poiana Secuilor. Un cocoș din curte a cântat pentru a patra oară...

Și-n timp ce mă dezmeticeam, ca de dincolo de vis, o voce clară, blândă, mi-a murmurat în urechi:

— Marte va rămâne acolo, Ana, nu pleacă nicăieri...

Interferențe

de Viorel Pîrligras

Vergică locuia împreună cu bunica sa. Rămăseseră singurii dintr-o familie altădată numeroasă. Bătrâna avea 97 de ani şi era aproape senilă, aşadar nu prea responsabilă de faptele ei, drept pentru care Vergică dormea iepureşte, cu uşa de la camera sa deschisă, ca s-o audă dacă încearcă noaptea să plece la cumpărături sau să gătească ceva în bucătăria în care uitase de vreo două ori aragazul deschis. Din fericire, bătrâna dormea cam tot timpul, iar dacă ziua nu îl deranja, era foarte activă noaptea. „Dă-i somnifere seara!" găsise soluția prietenul său Bebe, când se întâlniseră la o vodcă, dar Vergică nu a fost încântat de idee, considera că îi dădea şi aşa prea multe pastile pentru bolile pe care le avea bătrâna. Aceasta îl trezea uneori la ore imposibile cu poveşti ciudate şi chiar dacă, cu timpul, se obişnuise cu ele, tot îl puneau în mare încurcătură. Într-o noapte părea sincer alarmată că banditii vor veni s-o caute acasă şi că nu ştie ce să facă. Altădată între-

base de sora ei, sau de tatăl ei, sau de soțul ei și părea sincer derutată să audă că aceștia muriseră cu mulți ani în urmă. Cel mai mult, Vergică se speriase când bătrâna afirma că nu recunoaște locuința în care stătea de-o viață și dorea foarte mult să plece la adevărata ei casă. „Păi da, are dreptate, râsese Bebe, la cimitir, acolo e casa ei!" Vergică protestase vehement. „Ce vrei, mă, îi replicase calm Bebe, sorbindu-și vodca, la vârsta ei la ce te poți aștepta?"

Într-o dimineață, când Vergică îi pregătise micul dejun specific – lapte cald îndulcit cu miere – bătrâna îl surprinsese din nou. De data asta afirma că nu îl cunoaște și că degeaba îi tot spune el că îi e nepot, că ea n-a avut niciodată urmași, iar Vergică se chinuise în zadar să îi arate fotografii vechi cu toate neamurile, ea nu recunoscuse nimic. „Du-o, mă, la azil, sugerase Bebe, baba e complet senilă, cât mai ai de gând să te chinuiești așa?" Vergică se supărase iar. Ce credea Bebe, că ăia de la azil o vor îngriji mai bine decât el? Pentru ei, bunica va fi doar o străină ca toate celelalte pe care le au acolo. Iar când bătrâna va avea momentele ei de revenire, nu se va speria când se va trezi printre străini? „Păi, deja se crede printre străini, dacă nu te recunoaște, se distrase Bebe, ce mai contează?" Vergică încheiase discuția și plătise consumația. Judecând după nota de plată, și de data asta Bebe se întinsese cam mult la tării.

Într-o noapte, pe la ora 3, bătrâna îl trezise speriată şi îl îndemnase să se ducă repede şi să facă provizii alimentare, că începuse războiul, iar ruşii intraseră în țară. Buimac, Vergică se întrebă de unde ar fi putut afla bătrâna vestea asta, apoi se dumirise că ea prinsese războiul şi venirea ruşilor care dăduseră țara pe mâna comuniştilor. Aşa că o sfătui pe bătrână să se calmeze, că memoria îi face feste, iar evenimentul de care zice ea s-a petrecut cu aproape 80 de ani în urmă. Bunica nu păru convinsă şi susținu că invazia s-a petrecut în prezent, iar preşedintele american, ăla blond şi ciufut, a aprobat tacit conflictul, aşa că neliniştea o făcu să stea trează tot restul nopții, în ciuda ceaiului cald, calmant, pe care i-l făcu nepotul. Evident, ca în toate cazurile, după o repriză de somn uită toate aceste ştiri alarmante.

În zilele următoare, Vergică ținu să-i povestească şi lui Bebe, la bodega în care se întâlneau ei.

— Le încurcă rău, analiză el, fapte din secolul trecut cu fantoma unui preşedinte american care nici măcar nu mai e preşedinte.

— Băi Gică, râsese Bebe, poate că baba, în visurile ei, trăieşte în realități paralele în care Trump e şi acum la putere. Şi e normal ca, la trezire, să fie puternic afectată. Nu ți s-a întâmplat niciodată să visezi ceva care ți s-a părut atât de real încât să nu te împaci cu realitatea trezirii?

— Ba da, cred că tuturor ni s-a întâmplat măcar o dată, dar e ciudat, că ea n-a ştiut de Trump nici înainte, când era preşedinte. Vreau să spun că e ruptă de realitatea înconjurătoare de foarte mulți ani.

— Păi de asta e ruptă, că trăieşte realitatea „adevărată" în universurile paralele pe care le visează. Pfuai, ce idee genială am!

— Ce idee?

— La mine, geniul porneşte de la 200 în sus!

— Ce 200? IQ? se miră Vergică.

— Nu, mă, 200 de vodcă, argumentă Bebe, apoi se întoarse către chelneriță. Drăguță, încă o vodcă!

— Mică? întrebă ea.

Bebe se întunecă la față.

— Eu sunt adult, drăguță, la mine vodca e întotdeauna mare!

Fata râse şi îi aduse porția. Bebe sorbi cu satisfacție din lichidul incolor şi exclamă:

— Vezi tu, Gică, niciun medic nu a sesizat faptul că un important procent de bătrâni începe să trăiască, oniric, în universuri paralele. Ei spun că Alzheimerul, demența şi alte diagnostice sunt boli degenerative, când de fapt denumesc fenomene de tranziție spre alte universuri. Creierul simte când organismul îmbătrâneşte şi caută singur căi de evadare spre alte realități. Şi, cine ştie, poate chiar reuşeşte, la ora decesului, să transfere conştiința acolo, în altă dimensiune. Ceea ce,

sincer să fiu, mi-ar conveni şi mie, la momentul final. Bine, cu condiția ca mintea mea să găsească un univers cu vodcă, specifică el.

Într-una din nopțile următoare, strigătele bătrânei îl treziră violent pe Vergică din somnul nocturn. Mirosea a ars, iar el se temu că bătrâna ar fi reuşit un incendiu pe la aragaz, în încercarea de a găti nu ştiu ce. Bucătăria era în regulă, dar surtucul pe care îl purta bunica scotea fum, ca şi cum fusese expus unei flăcări puternice. Vergică i-l scoase repede şi îl aruncă într-un lighean cu apă. Apoi o verifică pe bătrână şi constată uşurat că nu suferise vătămări. Ea, care tocmai se ridicase din pat, afirma că oraşul a fost supus unui bombardament şi că dormitorul ar fi luat foc. Îi trebui mult timp lui Vergică s-o liniştească şi să-i explice că a fost doar un coşmar şi că nu s-a întâmplat nimic.

— Şi totuşi, întrebase şi se întrebase el la întâlnirea cu Bebe, de ce surtucul suferise o ardere?

— Mai dai o vodcă? întrebase maliții Bebe.

— Dau, mă, las-o încolo, că nu asta e problema!

Bebe gustă cu satisfacție din noua porție.

— Cred că creierul bătrânei nu a găsit universul optim.

— Aşa, şi? întrebase Vergică.

— Păi asta e, că acum încearcă să revină cu arme şi bagaje înapoi...

Vergică izbucnise în râs.

— Băi, de unde naiba le scoți? Ai o imaginație bolnavă.

— Eu?! ripostase Bebe. Baba ta are! Nu vezi că începe să care şi universul de acolo la noi?

Următoarele zile au trecut fără incidente deosebite. Bătrâna dormea mai puțin şi părea de multe ori mult mai lucidă decât de obicei. Vergică o luă ca pe un semn bun. De puțin timp îi făcea zilnic câte un ceai simandicos de ginkgo biloba, adus din străinătate. Farmacista îl asigurase că are efecte puternice şi că merita, chiar dacă prețul era cam pipărat. Aşa că fu derutat când bătrâna îl trezi într-o dimineață, înainte de a se lumina de ziuă.

— Gata! S-a terminat! îi zise ea.

— Ce să se termine? întrebă buimac Vergică.

— Totul, răspunse bătrâna. Războiul a intrat în faza finală.

Şi, cu câteva clipe înainte ca întreg universul din jur s-o ia razna, Vergică mai zări, pe fereastră, cum la orizont pâlpâiră intermitent niște scântei orbitoare, apoi înfloriră spectaculos câteva ciuperci sinistre.

Origini

de Florin Purluca

Piața centrală era plină, arăta ca un furnicar. Corpurile animalelor sacrificate pentru vânzare atârnau în cângi, unul după altul, ca o procesiune într-un ritual macabru. Se răsuceau și se învârteau, lovindu-se unele de altele. Putoarea morții, a sângelui picurat pe pământ, care după ore în șir începuse să se acrească de la statul prea mult în soare, era purtată într-o parte și în alta de vânt. Damful făcea calul să necheze și pe luptător, care stătea încordat și cocoțat pe spinarea animalului, să se chircească în așa fel încât să poată să-l țină în frâu. Pentru toți cei care-l întâlniseră, soldatul necunoscut fusese o prezență stranie. Nu doar prin faptul că metalul cămășii din zale era de un negru neobișnuit de intens, de-ai fi putut s-o asemeni cu un caparason, ci mai mult prin felul în care își purta sabia. Nu atârnată la brâu, nu prinsă la spate, la nivelul șoldului, nici măcar de-a curmezișul spatelui, ci de-a lungul șirei spinării, într-o teacă din piele maro bătută cu ținte ar-

gintate și prinsă cu un set de chingi tari, duble, care, privite de la distanță, semănau cu un X. Se vedea limpede că era un bărbat clădit temeinic, trecut bine de patruzeci de ani, dar nu mai mult de cincizeci. Foarte înalt, chiar și pentru Bordona, care era o așezare vestită pentru luptătorii ei de seamă.

Când trecu pragul orașului, fu întâmpinat de obișnuita reticență a bordonienilor la vederea unui străin. Asta pentru că bărbatul semăna cu un soldat și nimeni nu-i avea la suflet pe cei din Garda Imperială. Însă nu puteai fi sigur dacă el era unul. Poate mai curând un soi de bandit. Totuși, unul ceva mai cizelat. Calul lui era negru, puternic și înalt, și oricine l-ar fi pus pe stăpânul lui cu botul pe labe s-ar fi ales cu o mică avere din vânzarea lui. Însă ceva din privirea rece a străinului acela lăsa de înțeles că mulți se încumetaseră, dar niciunul nu izbutise să-și ducă îndrăzneala până la capăt.

Amurgise. Oamenii umblau grăbiți, căutând să-și vadă sfârșite târguielile întârziate. Soarele jelea ziua pe cerul întunecat și el merse încet, ghidându-și calul cu grijă printre trecătorii ocazionali. Se uită cu atenție după fiecare, cu o privire căutătoare, ca și cum voia să descopere ceva anume pe chipurile lor. Înaintă calculat, fără să rupă ritmul, neînduplecat de nimeni și de nimic. Toți se feriră din calea lui. Prea serios, înconjurat de o aură care nu le promitea deloc miere și lapte.

Își opri armăsarul în fața unui han. Lupul Sur avea, după cum bine spunea și numele, țintuit cam la o prăjină distanță de tocul ușii, în bârnele de lemn de brad înnegrit de ploaie și de vânt, un cap de lup împăiat. O adevărată bestie. Chiar dacă era evident că dinții adevărați ai lupului fuseseră scoși și înlocuiți cu unii din piatră șlefuită, mai groși și mai lungi, vopsiți cu boială albă, crăpăcioasă, care căpătase de-a lungul timpului o tentă gălbuie, tot era o piesă demnă de luat în seamă.

Își priponi calul și intră. Rumoarea se topi când trecu printre mușterii. Se așeză la singura masă liberă și așteptă ca hangiul să vină la el.

— Ce vrei? rosti bărbatul chel, gras și scund, care duhnea a untură încinsă de la o poștă.

— Niște vin. Alb, dacă se poate. Și un blid cu mâncare. Ce ai mai de soi, vorbi el pe un ton calm, cumsecade.

Hangiul îi luă comanda și banul de argint primit în schimbul ei. Plecă mulțumit, cu pași mărunți dar repezi, ca s-o onoreze cât mai curând. De la o masă din apropiere se auziră șușoteli. Un fel de glume. Vinul e vin, indiferent de culoare. Cuvintele îi sunară ca o batjocură. Doar muierile se dau în vânt să-și aleagă băuturile după culoare. Soldatul se prefăcu surd, deși era mai mult decât evident că era orice, numai asta nu. Își aștepta în tăcere vinul, rezemat cu spatele de speteaza scaunului, cu brațele încrucișate pe tăblia mesei și cu

mânerul sabiei ridicându-i-se o palmă deasupra capului. Carafa îi fu adusă numaidecât și el își gustă vinul mânat de sete. Hangiul stătu locului cât timp soldatul bău, nerăbdător și încă mirosind a untură arsă, aproape cerșindu-i aprobarea. Banii de argint erau rar aruncați pe tejghele și mușteriii care făceau asta erau potențiale surse de profit rapid, dacă erau tratați cu atenție și smerenie.

— E bun, spuse soldatul și-și înclină capul cu discreție. Culoarea lui e ca un vis frumos. Îți mulțumesc.

În sala mare ardeau multe opaițe, lucru care făcu tentaculele de lumină să alunece și să se joace pe pereții din lut. Atmosfera părea magică, cu o liniște deranjată doar de vocile acelea joase și tăinuitoare, dar el știu că nu era așa. Văzuse prea multe asemenea scene, în prea multe crâșme, din prea multe ținuturi. Se aștepta mereu la lucruri neplăcute, nesăbuite, așa cum se pricep doar bețivanii să pună la cale, dar își văzu de ale lui. Sau cel puțin asta lăsă de înțeles celor din jur. Gura i se bucură de aroma vinului, nasul de parfumul eliberat de blidul plin cu tocană, abia adus, aburind, în timp ce ascultă atent, pregătit să deslușească atât de cunoscutul sunet al metalului hârșâit pe pielea tecii. Iar ochii... Ochii îi umblau neastâmpărați, ca să prindă scânteiele lamelor rebele în bătaia pâlpâitoare a tentaculelor de lumină unduitoare. Evident, dacă aveau să apară. Și el s-ar fi bucurat să nu fie așa. Era sătul de în-

căierări. Deseori stătea locului, gânditor, uneori așteptând o cană cu vin la o cârciumă, alteori dinaintea unui foc, concentrat în noaptea infinită și mată, numărând, ori cel puțin încercând să numere în minte toate dățile în care-și trăsese sabia afară din teacă. Cel mai mult izbutise să ajungă până la o sută. Asta se întâmplase de vreo două ori – sau poate trei? – în liniștea unor nopți de toamnă târzie, lungi și tăcute ca niște șerpi negri. Niciodată nu trecuse de numărul acela mistic. Nu pentru că nu luase parte la mai multe încăierări, ci pentru că de fiecare dată fie adormea, fie memoria începea să-i joace feste, amestecând scenariile din capul lui. Știa, auzise multe de la tot soiul de vraci, dar asta nu însemna că înțelegea pe deplin. Timpul se dilată și percepția soldatului de rând poate să facă cinci minute pe câmpul de luptă să pară un ceas întreg. Așa se întâmplă și cu numărul bătăliilor, spuneau tot ei, vracii. După un anumit cumul de amintiri, psihismul reacționa defensiv și crea un soi de scut mental protector. O mie de lupte însângerate pot sparge normalitatea unei minți, precum sabia o vază din sticlă. Așa că mintea nu făcea altceva decât să te înșele, ca un șnapan ordinar, să-ți livreze falsa impresie că încă nu e momentul colapsului. Că încă mai poți duce povara pe umeri. Desigur, el nu credea că ajunsese la un număr atât de impresionant de lupte – o mie, ca prin legende. Asta era o virtute demnă eroilor, luptătorilor mitici atinși de gloria

eternă, iar el era departe de a fi unul. Însă, cu puțină lipsă de modestie, îndrăznise să creadă că trecuse de mult timp de granița a două sute de încăierări. Evident, nu luase în calcul doar bătăliile sângeroase. Adevăratele carnagii, în care soldații căzuseră cu miile. Socotise toate răfuielile lui. De la primele înfruntări din fragedă copilărie, până la Marele Război din Câmpiile Negre, care fusese, după opiniile multor cronicari ai vremii, unul dintre cele mai crude războaie din istoria cunoscută a Imperiului. Și, în mod cert, motivul pentru care plecase la drum. Necazuri care nu avuseseră nicio legătură cu câmpul de luptă. Necazuri care-i chinuiseră sufletul atât de amarnic, încât...

Mai multe voci se ridicară haotic deasupra rumorii obișnuite și el fugi din furtuna memoriilor. Se uită cu băgare de seamă în jur și-i văzu pe cei câțiva bețivi care se încăieraseră deja la câteva mese distanță. Mai luă o gură din vinul bun și un dumicat din tocana aburindă. Hangiul trecu grăbit pe lângă masa lui, înjură și urlă, cerând beților să-și ducă sfada trivială dincolo de ușa hanului. El își puse halba pe masă și se șterse cu ștergarul alb pe care hangiul i-l adusese la câteva minute după ce-i adusese și blidul cu mâncare, și se întoarse la gândurile lui.

Desigur că tot ceea ce i se întâmplase încă din copilărie, câte o chelfăneală mai serioasă sau un schimb de replici mai dure, nu fuseseră întocmai bătălii glorioase.

Însă fiecare moment din viața lui, în care el biruise sau pierduse, îl transformase în soldatul de temut și neînfricat de acum. Fiecare palmă, fiecare rană, fiecare scuipat disprețuitor, fiecare înjurătură. Fiecare suflet drag pierdut. Luptele sunt tot lupte, indiferent dacă se duc în inimă, în urma unei iubiri pierdute, sau dacă ești trecut prin foc și sabie pe câmpul de luptă. Pentru că atât timp cât există o miză cât de mică, există și o posibilitate de a câștiga sau de a pierde ceva, în urma căreia, puțin câte puțin, omul urmează cărarea propriului destin și astfel i se clădește sinele, așa cum lucrează un olar priceput dând formă ulcelelor lui.

Recunoscuse de fiecare dată când avea ocazia, era un ateu convins. Ideea că viața lui era condusă de o forță supremă, de un păpușar invizibil, nu-i plăcuse niciodată, defel. Îi plăcuse să creadă că soarta-i era fundamentul propriei voințe, voință călită și susținută de greutatea sabiei. Uneori își imaginase că drumul omului prin viață, până spre moarte, era ca o călătorie printr-o pădure nesfârșită de lăstăriș. Totul consta în cât de dispus erai să ții drumul, deși știai destul de bine că lupta era nesfârșită până la ultimul strop de viață. Desigur, conta cât de tare loveai cu lama în nenorocitele alea de tulpini. Unii înțelepți spuseseră că răsplata vine prin fala odelor rămase dovadă vie vitejilor care aveau să vină. Alții, cei atinși de misticism, spuseseră că adevărata comoară urma să fie primită

dincolo de Poarta Neagră a lui Cromnus. Însă oamenii simțiseră dintotdeauna nevoia să găsească resemnare față de sentimentul de inutilitate avut în fața timpului. Inventaseră tot soiul de legende și mituri, care aveau să-l mistifice, în cele din urmă, pe cel mai slab și mai murdar suflet de viețuitoare care-i fusese dat Pământului să cunoască, de către Zeii Destinului – omul.

Era ateu, o spusese oricui și oricând, însă nicidecum orb la minunile lumii. Fusese martor de atâtea ori la lucruri pe care nu și le putuse explica, iar vrăjitorii trebuie că-și trăgeau forțele magice dintr-o sursă care trecea dincolo de lumea știută. Însă el se mulțumise să ia lucrurile ca atare și-și văzuse de ale lui.

— Atât timp cât nu mă privesc, vrăjile, zeii, descântecele și farmecele nu au decât să existe cât or vrea, pentru cel care e dispus să le admire sau să se sperie de ele. Eu sunt ateu, îi spusese el mai demult unui tămăduitor.

Vraciul se uitase la el și-i zâmbise. Un zâmbet viclean și strâmb, care lăsase la iveală dinți lați și îngălbeniți de la ierburile mestecate și pipele fumate în exces. Un zâmbet ascuns după șuvițe de păr murdare, împletite și împodobite cu figurine sacre, sculptate din lemn sau din piatră, printre oase mărunte de pasăre sau tot felul de alte orătănii.

— Ateu până când lama sabiei ajunge dinaintea beregății, îi spusese vraciul și continuase să rânjească.

Ateu până când bolile încep să roadă oasele. Ateu până când îți pierzi odraslele sau nevasta.

El nu-i mai spusese nimic. Trecuse prin prea multe, avea răni prea adânc săpate în carne sau în suflet, ca să se teamă de vorbele atent alese ale unui vrăjitor smintit. Prea mult sânge vărsat ca să se mai teamă de bătrânețe sau de moarte.

— Uită-te la mine, pușlama ordinară. Nu căuta să mă înfrunți cu nepăsarea asta, ca o oaie.

Vocea veni precum un vânt iute și el se uită la bărbatul care stătea dinaintea lui, privindu-l furios, cu pumnii încleștați. Îl analiză din cap până-n picioare, fără să se ridice de la masă. Sub sprâncenele dezordonate, maroniul irișilor se roti în turbioane mici, de dimensiunea unor sâmburi de caise. Un firicel de sânge i se prelinse bețivului pe pielea aspră, dinspre tâmpla dreaptă către bărbie, în lungul obrazului ras neglijent. Necunoscutul înțelese imediat că furia bărbatului acela nu venise din suflet, ci din vinul prea gustos și prea mult. Fusese o vreme când pentru o așa insultă ar fi retezat o sută de capete la rând, nu doar unul. Însă vremea deciziilor aspre apusese demult pentru el. În sufletul lui venise toamna și impulsurile violente, irațională, rezistaseră în mintea lui tot atât cât rezistau frunzele uscate pe ramura unui copac. Așa că mai luă un dumicat din mâncarea delicioasă și-i spuse bețivului, pe un ton moale, aproape supus:

— Îmi pare rău dacă te-am jignit. Nu vreau să deranjez pe nimeni. Cu atât mai mult să stârnesc o ceartă. Lasă-mă, te rog, să-mi termin mâncarea și băutura. Le-am plătit deja, altfel aș fi plecat chiar acum.

Pentru o fracțiune de secundă, bețivul rămase în cumpănă, indecis. Aruncase cu noroi în străin, folosise tonul cel mai disprețuitor pe care se pricepuse el să-l folosească. Cu toate astea, nu trezise niciun sentiment de ură în inima lui. Nu-l cunoscuse pe undeva, printr-o cârciumă, și nici nu avea de gând să-l asculte, să-i afle povestea. Simțise doar o furie nebună, o nevoie de a se răzbuna, după ce fusese înjosit de prietenii lui de pahar. Pentru că, până la urmă, pentru ce mai erau buni și trubadurii ăștia fără rost, dacă nu pentru a încasa câte una pe coajă din când în când? Nu toți sunt făcuți să fie eroi, își zise bețivul, nepăsător. Așa că decizia de a-și trage afară pumnalul ascuns la spate i se păru cea mai bună soluție. Avea să arate el lumii că până la urmă nu era chiar un terchea-berchea și toți urmau să se teamă de furia lui, după isprava aceea. Chiar în timp ce-și trase cuțitul din teacă, lama licări în lumina opaițelor. Se gândi că avea să fie generos cu amărâtul acela. Un umăr rănit nu putea fi chiar un capăt de lume. Ar fi putut să fie mult mai rău pentru necunoscut, ar fi putut să-i taie gâtul și atunci...

Durerea veni ca un fulger, țipă în mintea lui ca un vultur și i se înfipse în cot cu o furie fără margini. Be-

țivul urlă cât îl ținură plămânii și abia atunci izbuti să realizeze adevărul crud și implacabil, printre lacrimi și pusee de suferință. Străinul era deja în picioare, cu sabia lui uriașă trasă afară din teacă, cu lama plină de sânge. Pe toți zeii! urlă în mintea-i zguduită de suferință. Plină de *sângele meu!* Se trase un pas mai în spate, nesigur de ce ar fi trebuit să facă. Deveni îngrozit de ideea că din momentul acela nefast devenise beteag. Cu un ochi la străin și cu altul la mâna pierdută, care zăcea pe jos, pe dușumea, într-o baltă de sânge roșu aprins, cu degetele încă încleștate pe plăselele cuțitului, simți lacrimile. Și sângele care tot curgea din rana proaspătă, pe care nu izbutea să-l oprească, indiferent cât de tare ar fi strâns de ciotul dureros.

— Nemernicule! urlă înspăimântat ca de moarte. Nemernicule! Nemernicule! repetă, lipsit de orice inspirație. Mi-ai retezat mâna!

Străinul îl fixă cu o privire rece. Pe chip i se citea o nepăsare crudă, întipărită după ani și ani de momente similare, care lăsa de înțeles că episodul acela nu însemna pentru el nimic altceva decât o altă încăierare de doi bani. Pe care o va uita peste noapte.

— Acolo unde-ți stă mâna ar fi putut să-ți stea capul, îi spuse străinul. Decât să pierzi vremea cu scenarii inutile despre răzbunare, mai bine fugi degrabă și caută o sobă, dacă nu vrei să mori din cauza sângelui pierdut.

Străinul își luă privirea de la beteag, care oricum nu mai era cine știe ce amenințare, și se uită la tovarășii lui de băutură. Se rugă în sinea lui să fie lași, de la primul până la ultimul. Și nu pentru că s-ar fi temut vreo clipă de moarte sau de luptă, ci pentru că se săturase să tot lase în urma lui suferință și sânge. Dar știu, ca de fiecare dată când trecuse prin astfel de scenarii, că zeii se răzbunau pe el pentru că-i lua în râs. Pentru că nu credea în puterea lor. Și ei loveau cum puteau mai tare și mai aspru, însă niciodată fatal. Pentru că, în ce fel poate un zeu să-și verse furia peste traiul unui muritor de rând altfel decât dându-i ani de viață și sănătate de fier, în vreme ce tot ce îi e drag și toți cei apropiați cad în jurul lui ca muștele în bătaia măturii?

Doi bețivi își scoaseră săbiile și unul mai solid ridică în aer, deasupra capului, o arătare de topor numai bună de-un călău. Urlară și suduiră, năpustindu-se cu toții asupra străinului. Erau trei la număr și mersul lor viteaz, dar legănat din cauza vinului, îi făcu să se izbească unul de altul. Se împiedicară de scaunele și de colțurile de mese care zăceau între ei și țintă, transformând sala hanului într-o cursă cu obstacole. Străinul izbi cu piciorul scaunul pe care stătuse până atunci. Lemnul sări de-a dura pe podea și ajunse în fața unui atacator. Bărbatul încercă zadarnic să-l ocolească, să pună un pas forțat peste obstacolul neprevăzut. Talpa i se prinse însă în picioarele scaunului și lemnul pârâi. După aceea,

aplecat pe o parte, își scăpă sabia. Chiar în ultimul moment se agăță de un fârtat, trase cu putere și se duseră unul peste altul, de-a dura, printre alte scaune, pe sub blatul unei mese, înjurând și hodorogind, cu mâinile și picioarele încurcate în piesele de mobilier. Bărbatul cu toporul rămase pe loc, ca înghețat, în picioare. Se feri la timp de încercarea celorlalți doi de a se agăța de mâna lui, ca să-i ridice, și simți șocul loviturii din plin. Fu ca și cum ar fi lovit cu putere cu lama toporului într-o stâncă. La început îi vibrară degetele, apoi brațele pe de-a-ntregul, și imediat după asta veni durerea în încheieturile încordate, încolăcindu-i-se pe sub piele ca un șarpe. Priza degetelor pierdu considerabil din putere și toporul căzu în gol, bubuind din cauza greutății, în clipa în care atinse podeaua. Lovitura fusese aplicată cam la o palmă de degetele lui și ideea că străinul ratase cu bună știință îi încolți în minte pe loc. Apoi aruncă o privire spre prietenul beteag, căzut în genunchi, la numai câțiva pași de el, și doar gândul că ar fi putut să i se alăture îi făcu sângele prin vene rece ca un vifor. Se trase în spate un pas, apoi altul, cu mâinile ridicate în semn de supunere și renunțare. Privi resemnat cum străinul se retrase, la rândul lui, încet-încet, un pas după altul, tot mai aproape de ușă.

O pală de aer rece inundă încăperea când acesta ieși afară. Și tot ce se mai auzi după aceea fu ropotul copitelor unui cal izbind cu putere pământul tare și bătucit.

Fix aşa!

de George Sauciuc

Un apus oarecare, din orice zi. Noaptea se pregătește să îmbrățișeze orașul. O familie servește cina, când alarma începe să urle în toată urbea. Lumea este panicată. Cerul ia foc. Norii se dispersează, un val de căldură învăluie totul. Nimeni nu a văzut asteroidul care a lovit pământul. Aproape toți oamenii au murit și supraviețuitorii s-au devorat între ei. După, au devorat animalele care nu au fugit din calea omului flămânzit și neobișnuit să se descurce în sălbăticie.

Între timp, au murit oamenii. După ce s-au devorat între ele, animalele au urmat același curs firesc.

A trecut timp. Mult timp. Pământul și-a revenit. Ruinele amintesc de om. Dintr-un desiș, un șoarece scoate botul și adulmecă...

O vizită neașteptată

de Daniel Timariu

Era ora 11 seara când cineva a sunat la ușă. Eu moțăiam, cu laptopul deschis în față, încercând să par atent la un film. Pierdeam timpul pe Facebook. Cine putea fi? Nu așteptam pe nimeni. Am coborât, totuși, nemulțumit de insistență și, curios din fire, mi-am spus că oricine ar fi, trebuie că avea un motiv foarte serios dacă suna la ora aia. Am aprins lumina din antreul casei, moment ce a coincis cu încetarea sunetului. Am bombănit ceva de ora înaintată, de oboseală, de somn și de munca de a doua zi doar așa, să nu creadă vizitatorul neașteptat că era și binevenit. Chiar dacă, să o spun pe-a dreaptă, orice întrerupere a monotoniei îmi stârnea furnicături de plăcere.

În lumina ușii, greu de văzut în prima clipă, erau două ființe umanoide cu capetele disproporționat de mari, mâini lungi, ușor cocoșate și foarte slabe. Erau practic cam de aceeași înălțime cu mine și le zic umanoizi și nu oameni pentru că primul lucru pe care l-am

văzut la ei au fost ochii uriași, de parcă erau desenați de un copil pe o piele bine bronzată.

Mi-au spus:

— Cerem adăpost.

— În baza convențiilor de la Geneva.

— Și ajutor, a completat cel mai mic dintre ei.

O mulțime de idei, care mai de care mai năstrușnice mi-au trecut atunci prin cap. Că avea loc o farsă, o glumă a colegilor actori, ceva spectacol, nebuni scăpați de la Jebel, deținuți (ce știam eu despre ei?), afgani sau alți refugiați, teroriști, jandarmi, mascați, mafioți și încă o duzină de alte versiuni. Abia spre final, deși sunt convins că realizasem asta din prima clipă, altfel nu le-aș fi spus umanoizi, am acceptat evidența. Aveam în față fie doi extratereștri, fie doi călători în timp, fie două experimente genetice. Oricare din variante îmi surâdea, așa că le-am făcut semn să intre. De emoție, cuvintele au refuzat să prindă formă.

☆ ☆ ☆

Așadar, aveam în fața mea doi extratereștri. Unul era cu jumătate de cap mai mic decât celălalt, care, la rândul lui, avea ochii mai mari decât primul. Alte deosebiri nu am văzut, asta deși îi fotografiasem mintal în cele mai mici detalii. Mi-am amintit de o poveste reală cu o revoltă dintr-o închisoare sud-americană. Unul

dintre gardieni a povestit ulterior că, din cauza spaimei, a stresului, a stării excepționale, reținuse dintr-o privire toate detaliile unei scene. Fusese obligat de condiții. Ceva primitiv se activase în el, la fel cum mi se întâmpla și mie acum, când eram pus față-n față cu două creaturi ce aducea a oameni, fără a fi.

— Bun, le-am spus când ne-am făcut toți trei comozi, ei pe canapea, eu pe fotoliu, de cine vă ascundeți?

Nu mi-au răspuns imediat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc dacă nu cumva aveam de-a face cu doi idioți, ci abia după ce au oftat, un gest cât se poate de omenesc.

— Așadar, nu sunteți telepați.

M-am aplecat spre măsuța dintre noi și i-am îndemnat să bea din paharele așezate în fața lor. Eu mi l-am reumplut pe al meu. Țuică bună, de Bihor, din prune amestecate cu pere, de o culoare ușor rozalie, naiba știe de la ce. Mergea perfect cu șunca pregătită chiar de mine și afumată în fostul garaj, acum, cu toată nebunia asta, reproiectat ca afumătoare și buncăr secret, dar despre asta, ceva mai încolo. Sau nicicând.

— Dară, le-am replicat eu, așteptând să înceapă cu poveștile.

Au oftat din nou și, cumva, mi s-a părut că se relaxează, deși de țuică nu s-au atins.

— Ne-ar fi fost mai ușor dacă erai telepat.

A trebuit să ridic un deget și să-l întrerup. Nu-mi făcea plăcere, dar ce să-i faci, mai bine tai nodul când

dai de el prima dată, nu după ce pierzi timpul enervându-te.

— Dragule, hai să ne tutuim, eu sunt Adrian, poți să-mi spui Adi. Tu? și am arătat spre cel mare.

Iarăși au rămas câteva secunde ca paralizați, mă gândesc că discutau întrei ei, luau decizii, îmi traduceau cuvintele. Aveam să aflu, nu peste foarte mult timp, că specia lor, cea mai comună formă de inteligență din univers, „maimuța" din care ne tragem și noi, are nevoie de ceva timp pentru a lua o decizie. Au o nevoie organică de a-și justifica acțiunile și de le găsi un loc în complicata lor lume birocratică. Nu pot decât spera că noi nu vom ajunge ca ei.

— E în regulă, mi-a spus cel mai mare dintre ei, eu sunt Laura.

O femeie, sau femelă? Am ridicat din umeri.

— Iar eu sunt Laur.

— Aha, am replicat, după ce mi-am plimbat de mai multe ori privirile de la unul la altul. Sunteți... frați?

Cu excepția faptului că Laura era ceva mai înaltă decât Laur, nimic nu-i deosebea.

— Suntem, mi-au răspuns amândoi în același timp, și nu suntem.

Nu știu prin ce salturi de logică specifică speciei noastre am vizualizat cum o femelă hienă își fugărește soțul, așa că a fost rândul meu să oftez și să-mi reumplu paharul.

— Luați de beți și voi, i-am îndemnat din nou.

Laura și-a dus mâna lungă și slabă spre stomac și a lovit-o cu latul palmei.

— Deși avem ADN-uri compatibile, există unele probleme cu asimilarea proteinelor, mâncarea voastră ar fi otravă pentru noi.

— Hai, măi! am exclamat eu.

Au dat din cap foarte serioși.

— Și alcoolul? E țuică, le-am spus eu cam tare și cam rar, de parcă vorbeam unor copii. Țuică, medicament, nu alta.

— Eh, a oftat Laura, alcoolul e bun, dar nu acum.

— Acum avem nevoie de ajutorul tău, a completat-o Laur, și pe mine mintea m-a dus la o scenă domestică în care o găină călărește un cocoș. Ce-ți e și cu imaginația asta.

— Bine, le-am făcut eu pe plac. Să discutăm.

☆ ☆ ☆

De băut am băut doar eu, ei au preferat să stea liniștiți pe canapea și să mă urmărească. Aveau ochii neverosimil de mari, o caracteristică ce-i distingea de orice ființă văzută de mine până atunci. Nu știu ce comparație aș putea face, ochii unei vaci? Da, e posibil, dar puși pe capul unui om, nu-l aveau mai mare, doar părea prin raportare la trupul subțire, mâinile lungi termi-

nate cu degete subțiri și nervoase. Știți voi, clasicul extraterestru, unul dintre stereotipuri.

— Așadar, am continuat eu după ce ne-am ocupat locurile și ne-am cercetat pe îndelete, ce fel de ajutor vă pot oferi?

Să nu credeți cumva că i-am mai întâlnit. Pe ei sau pe alții asemenea lor. Nu, era pentru prima dată, dar toate conspirațiile, filmele, cărțile și blogurile din lume mă pregătiseră pentru acest moment. Și m-am bucurat nespus de mult că primii extratereștri pe care-i primeam în casă erau cenușii și nu reptilieni sau, eu mai știu ce rasă verde și scundă, fosforescentă și energetică. În plus, erau îmbrăcați omenește, cu pantofi sport, blugi și cămăși în carouri. Șosetele erau de culoare roșie. Priviți din spate, mai ales dacă-și puneau pălărie, poate și o perucă, n-ai fi putut să-i deosebești de niște oarecare tineri ieșiți să bată crâșmele Timișoarei.

Înțelegeți așadar de ce, trecând peste politețurile de rigoare, invitația la mâncat, apoi cea mult mai cinstită la băut, primul meu imbold a fost să-i chestionez asupra proveniență lor. Ai cui sunteți voi? Ce faceți pe aici și de ce eu? Însă a trebuit să-mi înfrânez toate aceste impulsuri animalice și să mă concentrez asupra scopului și cererii lor: aveau nevoie de ajutor și ce ființă inteligentă aș fi fost eu dacă aș fi răspuns cererii lor cu întrebări care i-ar fi putut face să se simtă inconfortabil?... Bine, trec peste multe alte sentimente, unele co-

plesitoare prin intensitate, care mă sfâșiau pe interior. Ca un exercițiu, luați o pauză și faceți o listă cu întrebările pe care le-ați fi pus voi, dacă ați fi fost în pielea mea. Ei, ei? Se strâng multe, nu-i așa?

Totuși, dincolo de zâmbete, realizam, pe măsură ce trecea timpul, situația neobișnuită și, poate, singulară, în care mă găseam. Pe de o parte, eram și nu eram încântat de atenția acordată, frământat atât de sentimente de fericire, cât și de unele de vinovăție. Pentru că eu nu aveam nimic deosebit, nu mă remarcasem prin nimic. Aș putea spune chiar că eram mediocru, asta dacă scot din ecuație faptul că nici măcar o familie nu reușisem să am. La aproape 40 de ani, locuiam singur și încă primeam mâncare gătită ba de la mama, ba de la bunici.

Cum am spus: mediocru.

☆ ☆ ☆

— Ajutor? m-a îngânat Laura.

— Hm, a mormăit Laur.

— Doream doar un adăpost temporar.

— Un refugiu.

— Dar, dacă tot ai pomenit de ajutor..., a continuat Laura, după care a luat o pauză de parcă aștepta ceva de la mine, să o completez sau să-mi exprim acordul.

— Ah, am spus eu indecis, casa mea este și casa voastră.

Și am făcut un gest larg spre micul apartament, plin până la refuz de rafturi și turnulețe cu cărți.

Se pare că nu asta așteptau, pentru că i-am surprins oftând din nou.

— Tot uităm că specia ta nu e telepată.

Era a treia oară când îmi aduceau acest reproș.

— Am citit, nu mai știu unde, că avem această capacitate în stare latentă.

Și-au clătinat capetele lunguiețe.

— Nu, n-o aveți.

— Totuși, am insistat eu, s-au făcut experimente, există oameni care...

— Nu, nu există.

— Nimic concludent, a întărit și Laur. Sau, mai corect spus, intuiția nu e telepatie.

Spre deosebire de Laura, care avea un fel tăios de a vorbi și căreia îi suprapusesem figura aspră a mătușii de la Deta, o femeie la fel de neplăcută ca un vânt rece de toamnă, Laur vorbea melodios, cu o notă de veselie în ton care mă făcea să tresar. Nu aveam termeni de comparație. Rudele mele sunt toate ursuze și neplăcute, iar printre colegi bântuia ipocrizia, o boală cronică ce le afecta sufletul.

Am mai luat o gură de țuică, îndoită cu Schweppes Kinley, prefăcându-mă că le înțeleg spusele. De fapt, mă cuprindea încet-încet o stare de moleșeală. Era un pic prea cald, țuica se dovedise mai tare decât mă aștep-

tasem, iar cei doi mai mult tăceau decât vorbeau. Poate că nu sunt eu telepat, poate nici cine știe ce intuiție nu am, dar ăștia doi par țărani veniți la priveghi.

M-a bufnit râsul. Ei iar au oftat.

— Și ziceți că intuiția nu e telepatie.

Au ridicat din umeri. Laur, că Laura a preferat să se încrunte.

— Și nici telepatia intuiție.

— Sunt două lucruri diferite, a cântat Laur.

— E bine, e bine, atunci, bazându-mă pe intuiția mea voi spune că voi doi sunteți certați. Că, în timp ce eu stau aici și mă trotilez cu țuică de Bihor, voi purtați o discuție în contradictoriu. Probabil, m-am lansat eu cu și mai mare aplomb, e o ceartă conjugală care durează de mai mult timp. Poate de câteva zile?

— De aproape o lună, m-a completat Laur și trebuie să recunosc că mi-a devenit și mai simpatic.

— De aproape o lună, l-am îngânat eu. Și v-ați gândit voi așa, să apelați la un arbitru! Asta e, clar! Buuun, ia, hai să auzim! Să vedem dacă vă pot da o mână de ajutor.

Eram atât de încântat de vorbele mele, încât nici nu am sesizat că celor doi le înflorise un zâmbet în colțurile gurii.

☆ ☆ ☆

De multe ori m-am gândit la expresia „a da o mână de ajutor". Nu e cine știe ce mare filosofie. Pe vremea când forța brațelor era un atú important, a ajuta pe cineva se putea simplifica prin a-l ajuta fizic. Adusă în zilele noastre, expresia le-a cauzat suficiente probleme detectivilor de pe Solaria, ca să mă facă să mă îndoiesc de faptul că o mână de ajutor este mai presus de un sfat bun.

M-am aranjat și mai comod, încercând să nu-mi manifest încântarea prea evident. Adică, să mai reduc din zâmbetul care-mi schimonosea fața. De câte ori în viață poți avea șansa să ajuți o specie atât de misterioasă precum a cenușiilor?! Indivizi extratereștri aflați la granița dintre mitologic și patologic, asta ca să fac un joc de rime, cu alte cuvinte mai degrabă manifestări ale imaginației umane decât reprezentări materiale verificate științific.

— Dați-i drumul, le-am spus. Vă ascult.

Poate că, dacă nu aș fi un individ atât de mediocru și de plin de sine, mi-ar fi încolțit în minte mai devreme ideea că, totuși, dacă aveau nevoie de un consilier marital nu băteau la ușa unui scriitor de mâna a șaptea. Așa, însă, ei erau mulțumiți de oferta mea, iar eu, ei bine, eu exultam.

— Suntem căsătoriți de peste o sută de ani, și-a început povestea Laura.

— Ne-am întâlnit la petrecerea unchiului Florin, mai ții mine? a completat-o Laur.

Ea a zâmbit pentru prima dată.

— De parcă ar fi fost ieri. Eram îmbrăcată cu...

Poate că am adormit un pic, povestea, dincolo de unele excentricități, de timpii anormali de mari, de plantele și animalele aduse în discuție, era pur și simplu anostă. Căscam de-mi dădeau lacrimile, în timp ce sticla se golea tot mai mult. Pe ei, însă, nimic din toate acestea nu-i deranja. Devenisem ascultătorul perfect. Mormăiam din când în când, dădeam din cap, mă miram, exclamam: „Serios? Chiar așa? Dar ce frumos! Vreau să aud mai multe! Bravo! Superb!" Ei bine, aveam o lungă experiență în a mima interesul, experiență căpătată în discuțiile periodice cu mama, bunicile, mătușile, surorile mele pe tema căsătoriei mele. „Dacă ți-ai găsi și tu pe cineva", mi-a spus de mai multe ori tata, în corul de aprobări ale celorlalți bărbați din familie, „ne-ai scuti pe toți de o mare bătaie de cap".

— Ce părere ai?

Fusesem luat prin surprindere.

— Eu, spuse Laur și își întări vorba ducând unul din degetele sale lungi spre piept, îmi doresc copii.

Hopa, m-am gândit atunci, să vezi că Laura nu vrea.

— Și eu îmi doresc copii, a spus Laura pe un ton certăreț, făcându-mă să mă îndoiesc de proaspăt descoperita intuiție (care nu e telepatie).

— Dacă ați fi oameni, am precizat eu ușor nesigur, ar fi suficient. Ați trece la treabă, poate chiar aici, în ca-

mera mea de oaspeți, și ați continua-o așa până la reușită.

S-a lăsat iarăși acea liniște de la debutul discuției noastre în care, bănuiam eu, cei doi discutau feriți de auzul meu.

— Vrem să facem asta, a spus Laur, împotriva credinței noastre, doar pentru că familia insistă.

— Familia lui, a precizat Laura. Sunt foarte insistenți.

— Iar tu, a continuat el cu același ton care mă vrăjise de la început, ești perfect compatibil.

— Ceea ce nu e puțin lucru, a aprobat Laura.

— Așadar, dacă ești de acord...

— Iar noi îți mulțumim mult.

— Te-am ruga să ne asiști.

Cred că nu mai pricepem nimic. Să asist la ce? Totuși, pentru că eram bine trotilat și pentru că oricum nu mai puteam da înapoi, am spus în cel mai firesc mod:

— Desigur! Pentru asta sunt aici, nu?

☆ ☆ ☆

Voi trece peste detaliile sordide a ceea ce a urmat. Vă voi readuce aminte că, încă de la prima vedere, cei doi mi-au sugerat viziunea unei călugărițe și a bietului ei soț sacrificat întru gloria neamului călugăresc. Ei bine, intuiția mea a funcționat perfect, cu un pic de telepatie, comparații sugerate de cei doi cenușii, un fel de

tehnică simplă prin care se puteau induce emoții prin proiectarea unor imagini cât mai reprezentative direct în cortexul victimei. Laura a prins cu delicatețe capul lui Laur și l-a devorat încet-încet, în timp ce eu leșinam-înviam într-o suită care trebuie să fi durat întreaga noapte. La final, am întrebat-o:

— Bine, bine, nu am pretenția că am înțeles tot ce am văzut, dar unde sunt copiii? Unde sunt ouăle sau din ce ieșiți voi?

Vocea-mi era mult mai subțire decât mi-o aminteam eu, dar a funcționat. Laura s-a oprit o clipă din molfăială și s-a uitat cu mare tristețe spre mine.

— Peste trei săptămâni, Laur se va reîntrupa din larvele ieșite din tine.

— Ah, am reușit să șoptesc.

— Apoi copilul, a completat ea, deja neatentă.

S-a lăsat iar tăcerea, de data asta doar pentru a ne privi unul pe altul și apoi pe Laur, sau, în fine, ce mai rămăsese din el.

— Și eu? am pus întrebarea care mă frământa.

— Dragule, s-a răstit Laura la mine, vei fi telepat și vei trăi sute de ani. Bucură-te!

Iar pe mine m-a străbătut un fior. Dintr-o familie de ursuzi, treceam dintr-odată într-una cu nimic mai brează. Parcă văd că mă vor pune să mă însor. Sper că peste un secol!

900 de kilometri, 9 ani și 90 de case

de Pompilian Tofilescu

Lui C.G.

Distanța față de vechii prieteni o măsor în sute – în unele cazuri mii – de kilometri și în ani de când nu ne-am mai văzut.

Îmi amintesc, de exemplu, ultima întâlnire cu Ycalin, nu la multă vreme după începerea războiului. Parcursesem fiecare aproximativ jumătate din cei 900 de kilometri care ne despărțeau pentru a ne vedea. „Poate pentru ultima oară", a zis el. Atunci l-am urât pentru asta. Pentru că a cutezat să rostească cu voce tare ceea ce eu refuzam să cred. Mi-ar plăcea să pot să refuz să cred și acum. Au trecut nouă ani de atunci, războiul nu dă semne că se va opri vreodată și nu mai am destul curaj pentru a continua să refuz să cred.

Mă ridic de pe scaun, fac câțiva pași prin cameră ca să mă dezmorțesc și arunc o privire prin fereastra din spatele ecranul calculatorului, pe deasupra crenguțe-

lor de busuioc care cresc în ghiveciul de pe colțul biroului. Vecinul de peste drum îngrijește peluza. Are peste optzeci de ani – oare câtor războaie o fi supraviețuit? – și, cu toată nebunia care ne înconjoară, se comportă de parcă îngrijirea peluzei ar fi cel mai important lucru din lume. De parcă lista pregătirilor pentru sfârșitul lumii ar include obligativitatea de a nu se găsi nicio buruiană și niciun fir de păpădie pe peluza din fața casei sale.

Îmi privesc ceasul. Mai sunt un minut și 24 de secunde până când o să-i expire timpul alocat de autorități. Își strânge tacticos sculele de grădinărit, se uită lung în stânga și în dreapta, la strada pustie, admiră pentru câteva secunde peluza, apoi ridică ochii spre fereastra de la etaj, de sub cornișă, a casei de peste drum. Acolo sunt eu. Ne intersectăm pentru o fracțiune de secundă privirile, deși de acolo, de jos, nu mă poate vedea prin fereastră. Sunt sigur că știe că-l urmăresc și, cu exact cinci secunde înainte de a-i expira timpul, intră în casă.

Mă întorc la lucru, în fața calculatorului, lucrez de acasă de când a început războiul, fericit că am reușit să-mi păstrez slujba, sunt atât de mulți alții care și-au pierdut-o și au fost aruncați în sărăcie și lipsuri, trăind acum din mila (unii ar zice datoria) guvernului. Sunt, de asemenea, atât de mulți alții care au pierit în război, iar noi, cei rămași, a trebuit să facem sacrificiul de a munci din ce în ce mai mult. Am trecut de la opt ore,

la zece, iar acum la douăsprezece ore pe zi. Mai am aproape două ore până la următoarea pauză și încă trei până la sfârșitul programului.

Pauzele mi le-am programat în așa fel încât să se suprapună cu intervalele de timp în care vecinii au permisiunea de ieși din casă. Următoarea pauză este de fapt compusă din două mai mici: prima când femeia despre care înainte de război aflasem că stă în casa cu turn de la capătul străzii, urma să defileze, scundă, grasă, pe la vreo șaizeci și de ani, în pas săltăreț, cu pechinezul îmbrăcat într-o vestuță albă cu dungi portocalii, dinspre dreapta spre stânga, pe trotuarul din fața casei; a doua, zece minute mai târziu, când ea va trece înapoi, de data asta într-un pas mult mai lent, dinspre stânga spre dreapta, pe trotuarul de peste stradă.

Același ritual: mă ridic de pe scaun, mă întind, simt cum îmi trosnesc oasele, câțiva pași prin cameră, apoi privirea aruncată prin fereastră pe deasupra tufei de busuioc. Femeia nu privește în sus, ci doar totdeauna fix înainte, smucind din când în când lesa câinelui, de parcă restul lumii nu ar exista pentru ea.

Pe strada mea sunt nouăzeci de case, patruzeci și cinci pe fiecare parte, umbrite din loc în loc de stejari și arțari uriași. Casele sunt făcute din cărămidă roșie, unele cu un singur etaj, cu acoperișurile având cornișe rotunjite care le fac să semene cu căsuțele din poveștile cu zâne și spiriduși, altele înalte, cu două niveluri, stră-

pungând cerul cu creste ascuțite, în stil Tudor. Mă mutasem în cartier cu numai un an înaintea începerii războiului și nu apucasem să schimb mai mult de câteva saluturi grăbite decât cu șase sau șapte dintre familiile de pe strada mea.

Curios este că, cu excepția celor două surori tinere care locuiseră în casa cu verandă din stânga casei mele și care plecaseră să stea la țară, cu părinții, imediat după începerea războiului, acești șase sau șapte vecini erau aceiași pe care îi vedeam în fiecare zi, zi după zi, de aproape nouă ani, de la fereastra mea, ieșind și intrând înapoi în case la ore fixe, după programul creat de autorități.

Inamicul, uitasem și cine era acesta – rușii, chinezii, teroriștii arabi, extremiștii de stânga sau de dreapta, extratereștrii... –, era crud, nemilos, fără scrupule. Nu respecta niciuna din regulile războiului. Se părea că ținta lui era de ucide oameni nevinovați, cât mai mulți oameni nevinovați, fără excepție, tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, copii sau oameni în toată firea, femei sau bărbați. Dezvoltase o tehnologie, probabil bazată pe raze infraroșii, care detecta aglomerările, detecta căldura corpurilor umane și acolo ataca mai întâi, cu o viteză și precizie greu de explicat.

Arma pe care o folosea pentru a ucide era, la rândul ei, teribilă – așa o descriau, fără prea multe alte amănunte, comunicatele oficiale. Nu era nimic din ceea ce

istoria ne învățase despre conflictele armate, la început ne venise chiar greu să credem că trăiam cu adevărat un război, nu existau explozii, distrugeri, incendii, sânge, corpuri sfârtecate, ci doar anunțuri cu fatalități în creștere, imagini cu rândurile de morți îngrămădiți în spitale, morgi, crematorii, gropi comune. Și sunetul continuu, asurzitor al sirenelor vehiculelor oficiale: ambulanțe, pompieri, poliție și autospeciale ale armatei.

Mulți, prea mulți pieriseră la început, până când deștepții din armată și serviciile de spionaj înțeleseseră tehnologia inamicului, iar guvernul instituise ordinul de izolare și interzisese populației să mai iasă din case. Strictul necesar era livrat la ușa fiecăruia de către autospeciale ecranate împotriva razelor infraroșii. Asta salvase o mulțime de vieți, într-adevăr, însă după un an numărul sinuciderilor cauzate de depresii în rândul celor închiși în locuințe îl depășise pe cel al pierderilor de război. Apoi guvernul hotărâse să acorde fiecăruia treizeci de minute pe zi în care se putea ieși, la ore și pe trasee prestabilite, decise de algoritmi speciali, care mențineau densitatea de radiație infraroșie pe unitate de suprafață sub un anumit prag echivalent cu un risc al unui atac inamic aproape de zero. Acum rareori se mai auzea câte o sirenă, semn că vreun nenorocit se hotărâse să nesocotească ordinul de izolare și inamicul îi venise de hac. Atât lui, idiotului, cât și nevinovatului care se întâmplase să fie, respectând regulile, pe stradă,

în același timp și suficient de aproape, încât radiația infraroșie pe unitatea de suprafață să declanșeze senzorii inamicului. Însă atunci sunetul venea de departe, suficient de departe încât să ne dea o senzație de siguranță. Aproape că ne obișnuisem cu el. Numai că, cu doar câțiva ani în urmă, se întâmplase un incident care îmi tăiase, atât mie cât și – se părea – tuturor vecinilor mei, orice gând de a încălca ordinele autorităților. Un grup de adolescenți – frumoasă și periculoasă vârstă a nepăsării – se strânsese, nesocotind regulile, în parculețul din capătul dinspre apus al străzii mele, ca să joace baschet. Detaliile astea nu le-am știut până când nu am văzut buletinele de știri în aceeași seară. Am auzit însă sirenele autospecialelor, atât de strident și atât de aproape încât parcă mi-a sfâșiat intestinele, apoi, scoțând cât mai mult capul prin fereastra deschisă – și asta o încălcare a regulamentelor, însă mică, suficient de mică încât să scape neobservată și nepedepsită – am văzut mașinile cu lumini multicolore are poliției, pompierilor, salvării și armatei înconjurând parculețul. La știri am văzut și fețele celor șase adolescenți care fuseseră uciși de inamic, senine, încă zâmbitoare, reflectând acea nepăsare stupidă a vârstei.

Reușesc să mă smulg din reverie și să mă concentrez din nou pe muncă. Ce bine că – cel puțin așa cred – camera laptopului nu-mi poate citi gândurile. Trebuie activată pentru a permite companiei să verifice că sunt

aici, în fața ecranului, lucrând, însă nu poate detecta dacă mintea mea este cu adevărat conectată la schema de pe ecran. Cel puțin așa cred.

Două ore și patruzeci și cinci de minute mai târziu deconectez contul, închid computerul și ies afară. Acum e timpul rezervat mie, am treizeci de minute în care pot să trăiesc o relativă senzație de libertate. Folosesc jumătate din timp să tai iarba din fața casei, deși trecut de 8 seara e vară și încă lumină afară, iar din fericire peluza mea este mult mai mică decât a vecinului din față, încă cinci minute să smulg buruienile din rondurile de flori din curte și în ultimele zece minute dau o tură de la un capăt la celălalt al străzii. Merg cât pot de încet, mă opresc în fața fiecăreia dintre celelalte optzeci și nouă de case de pe strada mea și, holbându-mă către ferestrele fiecăreia, înclin ușor capul ca într-un salut. Deși nu-i văd, știu că majoritatea vecinilor mă privesc dindărătul ferestrelor închise, ale perdelelor, jaluzelelor, obloanelor trase și îmi răspund la salut.

Mă grăbesc să intru în casă cu câteva secunde înainte de expirarea timpului, mănânc ceva fără poftă și adorm cu o carte pe piept, o carte ușoară, cu o acțiune stupidă, al cărei singur merit este că se întâmplă înainte de război.

Dimineața, prima pauză nu-i nici măcar oficial „pauză", pentru că de petrece imediat după ora opt care pentru mine înseamnă începerea programului de lucru

(deh, cum ziceam în studenție, orice lucru bine făcut începe cu o pauză!). Nu mă întind să-mi trosnească oasele, nu mă plimb prin cameră, ci doar mă ridic aruncându-mi privirea prin fereastră. Vecina care locuiește la trei case în dreapta mea, Eva, își face programul de alergare. Trecută de prima tinerețe, aproape de vârsta mea, însă într-o formă excelentă (nici nu vă zic ce burtă am făcut de când a început războiul), trece de câteva ori prin dreptul ferestrei. Mie îmi place să o urmăresc de la spate, să îi admir picioarele lungi, subțiri și fesele tari unduindu-se în ritmul alergării.

Apoi, la ora 10, urmează vecinul de peste drum, în stânga celui cu peluza, care repară, pentru a nu știu câta oară, treptele de la intrarea din față a casei. A fost primul pe care l-am cunoscut când m-am mutat în cartier. A văzut cum mă chinuiam să car mobila în casă și a venit să mă ajute.

La prânz, vecinul din dreapta iese cu un furtun de apă să ude peluza, rondul de flori din fața casei și nepoțelul în vârstă de doi ani, care chițăie alergând în jurul lui ca un titirez. Par că amândoi se distrează atât de bine, însă pe fața vecinului se citește suferința. Înainte de război a lucrat în construcții, iar acum este unul dintre cei care trăiesc din mila guvernului. Alții s-au obișnuit, chiar le place. Vecinul meu suferă. Copilul este mic, suficient de mic pentru ca radiația emisă de

căldura corpului său să nu facă nicio diferență pe detectoarele de infraroșu ale inamicului.

Nu știu de ce mi-am amintit ieri de Ycalin. N-am mai vorbit cu el de vreo trei ani, atunci mi-a zis că făcea cercetări, începuse să scormonească internetul în lung și-n lat pentru a găsi dovezi. Ce fel de dovezi? l-am întrebat. M-a privit de parcă eram căzut de pe Lună. Dovezi că războiul nu există. Ha! M-am întrebat dacă ar trebui să mă îngrijorez, dacă nu cumva izolarea îl afectase la partea superioară, însă n-am zis nimic. Până la urmă, era și aia o preocupare, până la urmă mai avusese el idei ciudate și înainte și-i trecuseră.

Și nu știu nici de ce am fost așa de pesimist ieri. Totuși, salutul vecinilor care mă privesc dindărătul ferestrelor închise, perdelelor, jaluzelelor și obloanelor trase, peluza impecabilă a vecinului de peste drum, vestuța albă cu dungi portocalii a pechinezului, chițăitul fericit al copilului, picioarele lungi, subțiri și fesele tari ale Evei, toate acestea încă îmi mai dau puterea să cred că războiul se va termina și că voi avea ocazia să parcurg din nou aproape jumătate din cei 900 de kilometri care ne despart și să-i zic lui Ycalin că nu a avut dreptate.

Mă uit la ceas. Mai sunt două minute până când vecinul de peste drum o să iasă să îngrijească peluza. Mă ridic și încep să mă plimb prin cameră, întinzându-mi spatele încordat. Aud un sunet stins, un bip abia perceptibil. O notificație pe telefonul personal.

E Ycalin, pe aplicația de mesagerie (Ce coincidență!):
„Ieși afară acum! Totul este doar o iluzie..."
„Ce ai, ești nebun?" îi răspund.
„IEȘI AFARĂ ACUM!!"
Apoi:
„Nu am timp să-ți explic... o să vină în curând.
IEȘI AFARĂ!!! ACUM!!!"
Apoi statusul i se schimbă în offline.

Mă reped ca un nebun pe scări spre parter și prin ușa de la intrare, afară. Peste drum, nici urmă de vecin. Iar peluza...

Peluza!!! Iarba e înaltă de vreo câteva palme, plină de buruieni, păpădii, pălămidă, flori sălbatice. Casa din dreapta are ușa spartă, smulsă din țâțâni și câteva dintre ferestre sparte și ele. Fac câțiva pași ca un năuc în stânga și în dreapta. Toate casele, cu una sau două excepții, arată de parcă n-au mai fost locuite de luni sau poate ani de zile. Ce naiba se întâmplă?! Realizez că pauza este aproape de terminare și alerg ca un disperat înapoi în casă, ca nu cumva să întârzii, ca nu cumva camera laptopului să detecteze – să raporteze – că am întârziat. Mă prăbușesc gâfâind pe scaunul ergonomic din fața ecranului.

Ce naiba se întâmplă? Cum adică totul este doar o iluzie? Este o iluzie ceea ce tocmai am văzut acum, ori o iluzie ceea ce văd zi de zi, de ani de zile, prin fereastră și în timpul plimbării de fiecare zi? O iluzie, adică

o hologramă ori doar imagini injectate subliminal prin ecranul calculatorului, în cele douăsprezece ore de stat zilnic în fața sa? Poate fi asta o explicație de ce mereu aceleași șase sau șapte persoane: mai ușor de construit și menținut iluzia, pe baza unor imagini bine definite în memorie, fără riscul de folosi personaje greșite care ar fi introdus suspiciuni? Și eu care am crezut că sistemul de monitorizare de pe laptopul companiei nu poate citi gândurile!

Să fi avut Ycalin într-adevăr dreptate („Războiul nu există"...)! Și totul – TOTUL! – să nu fi fost decât o fantasmagorie creată de autorități pentru... Pentru ce? Și unde sunt ceilalți, de ce am rămas doar foarte, foarte puțini? Suntem mai utili? Utili cui? Utili cum? Și ce se întâmplă cu cei care deși utili – eu – au aflat adevărul?

Simt că o iau razna. Poate că sunt doar obosit și îmi imaginez lucruri. Prea multe, prea lungi zilele de lucru, prea mult semănând una și alta, nouă ani de război, nouă ani departe de oameni. Poate că sunt doar bolnav.

Aud în depărtare o sirenă, pare a fi a unei ambulanțe, cumva sunetul mă bucură, mă liniștește, apoi devine din ce în ce mai puternic, sunt de fapt mai multe mașini cu lumini multicolore care se apropie, intră pe strada mea și o blochează la ambele capete.

Sunetul asurzitor al sirenelor e acum atât de strident și atât de aproape încât parcă îmi sfâșie intestinele, iar una din mașini oprește în fața casei mele.

Magdalina

de Allex Truşcă

— Plec, Maria. N-o să mă mai întorc.

Sper să mă creadă. Dacă nu acum, măcar când se vor mai fi așternut câțiva ani, când ea își va fi repetat de sute și mii de ori în cap povestea mea, iar eu nu voi mai fi fost decât un nume dăltuit stângaci pe o cruce de marmură, sub a cărui poză alb-negru strălucesc grosolan cuvintele „În veci nu te vom uita. Ridicată de soție și de fiu". Ori poate voi deveni un spirit hoinar, sau dracu știe unde or ajunge cei în situația mea. Poate acolo îl voi fi reîntâlnit pe Dinu, singurul meu prieten adevărat.

— Dar vorbește-odată, om al lui Dumnezeu, ce bălmăjești acolo? spune Maria, așezându-se picior peste picior, cu mâinile încrucișate ca pentru rugăciune.

Are întotdeauna ticul ăsta atunci când primește o veste proastă.

Măcar o să mă asculte. Trebuie să știe povestea mea.

Adevărata mea poveste.

☆ ☆ ☆

Repetasem în minte discuția, zeci de scenarii posibile, ca și cum am fi fost doi pensionari jucători de șah, care foloseau de un sfert de viață aceleași mutări de deschidere. Nici cele două pahare de tărie pe care le dădusem peste cap până să vină ea de la piață nu păreau să mă ajute prea mult. În ochii negri ai soției se adunaseră nori de furtună, însă, așa cum o știam eu, lacrimile i se revărsau în interior, ca de fiecare dată când o rănisem. Cred că n-am văzut-o decât o dată plângând, când Răducu, fiul nostru, fusese dus de la grădiniță direct la Urgență.

— Ești sigur că vrei să faci asta? mă fixează ea, fără să schițeze niciun gest, de parcă mă întreabă dacă mi-am făcut programare la dentist.

Este cel mai greu moment al vieții mele. De două zile, de când am revăzut-o alături de fiul meu, la mine în sufragerie, neschimbată la față în ultimii treizeci de ani, am în minte doar momentul ăsta. Gata cu minciunile, soția mea a suferit destul din cauza acelei... femei, dacă pot să-i spun așa. Merită, măcar acum, la sfârșit, un moment de sinceritate. N-am pretenția să-i obțin iertarea, n-aș merita-o nici dacă ar îngheța iadul. Iar eu știu că îl voi vedea curând.

Maria pare calmă ca adâncul mării, însă îmi este clar că încearcă să-și păstreze demnitatea, știe că e o cauză

pierdută. Probabil se aștepta de ani de zile la deznodământul ăsta. Maria a fost mereu o familistă convinsă, cu capul pe umeri, responsabilă și rațională. Și mi-o demonstra de fiecare dată când afla de aventurile mele.

— Da, sunt sigur. Dar nu e ceea ce crezi.

La cum o spusesem, dacă n-aș ști ce urmează, ar fi de râs – unul dintre milioanele de bărbați prinși cu mâța-n sac, ce încearcă aceeași justificare de rahat, lipsită de orice grăunte de inteligență. Însă povestea mea e diferită și, tocmai din acest motiv, mult mai greu de crezut. Colțul stâng al gurii, cel care avea un semn din naștere în forma literei K deasupra buzei, i se ridică într-un zâmbet sarcastic.

— Dacă zici tu... Cine-i norocoasa? Doamna de la serviciu, domnișoara de la cofetărie, aia divorțată de la frizerie? Mi-a scăpat vreuna?

Da. Ți-a scăpat, însă nu e vina ta. N-aveai de unde să știi. E singura. Singura care a contat.

Evident, nu-i spun asta, deși mă tem că gura o să mi-o ia pe dinainte. Am câștigat două minute de repaus, cât m-am chinuit să-mi aprind o țigară. Fumez doar când sunt foarte stresat sau panicat, iar cea care mi-a fost alături peste două decenii știe asta.

— Nu... nu poți să-nțelegi. N-o fac pentru mine... Nu, nu știam că se va ajunge aici...

Nu pot să-i înfrunt privirea, mi-ar pieri orice urmă de hotărâre și aș pleca mișelește, fără să-i spun adio,

lăsând-o cu o mulțime de întrebări. Știu că s-ar învinovăți, așa cum a învățat-o mă-sa, că e vina femeilor dacă nu-și țin bărbatul acasă. Nu merită asta, n-a greșit cu nimic. La 47 de ani mai are timp să-și refacă viața. A pierdut deja prea mult și încă e o femeie după care bărbații întorc capul pe stradă. Păcat că eu am fost blestemat.

— Ce tot îndrugi acolo, omule? Ce-ți veni? Doamne-ferește!

Își face de trei ori semnul crucii și ciocănește de tot atâtea ori cu pumnul în tăblia de lemn, în timp ce furtuna din priviri i se domolește și o venă i se umflă la tâmplă. Respiră de parcă ar fi urcat zece etaje, iar mâinile își găsesc, în mod absolut convenabil, ocupație cu un nasture pe cale să se despartă de bluza de care încă e unit.

— Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus, Maria. Pe care le-am îngropat demult în mine și speram că n-or să mai iasă nicicând la iveală. Cât m-am înșelat... N-ai idee cât m-am înșelat, Maria.

Îmi place să-i repet numele, iar ea era mereu încântată să și-l audă; pe vremurile când vorbeam mai mult, îmi povestise de un fost iubit din adolescență care folosea mereu cuvinte banale de alint, de teamă să n-o strige cu numele unei alte femei.

Se foiește puțin, își aprinde o țigară. Un val de tuse o cuprinde, însă se străduiește se pară neafectată. E prea mândră să-și recunoască vulnerabilitatea.

— E o femeie de demult... Eram student pe atunci...

— Magdalina?

În cuvintele ei amestecă fiere, otravă, lacrimi, ură și suferință, iar mintea mea rămâne blocată câteva secunde, lungi cât un secol, când acele nume ajung la urechile mele. Cred c-a observat că m-am schimbat la față, tipic omului care-și imaginează că-l duce pe celălalt de nas și este prins cu minciuna. Tot ce pot să fac e să dau din cap, ca un școlar nevoit să admită că nu și-a făcut temele. În ochi i se aprind fulgere, dacă privirile ar ucide sunt sigur că acum m-ar fi transformat în scrum.

— Și ce? A apărut acum din senin și ți s-au aprins din nou călcâiele după ea?

Mi-amintesc vag o discuție cu nașul nostru care, cu creierii spălați bine de câteva sticle de vin, susținea că o femeie poate trece peste infidelitățile soțului cu o femeie oarecare, dar nu i-ar putea ierta în veci o aventură cu o fostă iubită.

De-ar fi atât de simplu.

— Vladimir... în noaptea nunții noastre, prima dată când am făcut dragoste, mi-ai spus așa. De ce crezi c-am izbucnit în plâns? Că doar nu de fericire... Dar n-aveam ce să fac, ne-ar fi aflat tot orașul de rușine. Știam că trebuie să duc crucea asta și mă gândeam că te-oi da pe brazdă. Dar i-ai rostit numele de multe ori în somn în anii ăștia. Și-l strigai pe un anume Dinu, îi cereai iertare. Cine-i omul ăsta, ce i-ai greșit?

Lacrimi mari încep să i se adune la colțul ochilor și să i se prelingă pe obraji. Aș vrea s-o iau de mână, dar știu că i-ar face mai mult rău. Nu vreau să prelungesc agonia amândurora. Magdalina nu-mi lasă altă soluție.

— Dinu? Așteaptă să i se facă dreptate... Îl voi întâlni curând. Trebuie s-o fac, pentru Răducu.

Numele copilului a transformat-o într-o felină gata să se năpustească asupra prăzii.

— Ce spui, omule? În ce te-ai băgat? Ai făcut ceva ilegal? Ai luat bani de la cămătari?

În ultimul timp nu mai fusesem așa darnic cu cadourile și anul ăsta nu am mai plecat în concediu, am încercat să fac economii. Nu voiam să afle că strângeam bani să-i iau lui Răducu o mașină nouă. Nu puteam să-l las la București cu jaful pe care i-l luasem de majorat. Ar fi trebuit să fie o surpriză și pentru el și pentru mă-sa. Acum nu mai are importanță, le rămâne lor ce-am strâns.

— De ce taci, Vladimir? Te-ai încurcat cu vreun interlop? Nu-mi amesteca băiatul în prostiile tale, că te omor eu, cu mâna mea!

Din fiecare literă a numelui meu ieșit de pe buzele ei răzbate furie, îngrijorare, dar și încrâncenarea cu care o leoaică e gata să-și apere puiul. Sunt convins că și ea ar face la fel în locul meu.

— Meriți să știi asta, Maria. E greu de crezut, dar îți jur pe Răducu, tot ce-ți voi spune e adevărat...

☆ ☆ ☆

Săptămâna aceea fusese una de coșmar pentru toți studenții Facultății de Mine din Petroșani. Uram din toți rărunchii săptămânile de muncă patriotică ce ne fuseseră impuse de tovarășii din Comitetul Central. Cei care avuseseră pile reușiseră să facă rost de scutiri medicale sau de chemări urgente acasă, dar eu nu mă numărasem printre norocoși. Mă obișnuisem oarecum cu asta, nu mă mai deranja să fiu considerat un student de categoria a doua, cum eram numiți noi, sărăntocii, dar reușisem să capăt oarece respect datorită faptului că eram unul dintre fruntașii grupei la învățătură. Sau tocilar, cum îmi ziseseră cu năduf alții, cu o minte mai înceată decât a mea. Culesul porumbului nu era una dintre activitățile preferate ale unui aspirant la diploma de inginer minier, așa că, după ce-mi vărsasem furia pe acei știuleți, abia așteptam să mă tolănesc în pat, să lenevesc câteva zile. Mă gândisem să le scriu o scrisoare alor mei, știind că se entuziasmau de fiecare dată când primeau una cu ștampila poștei din Petroșani; le aminteau mereu vecinilor ce băiat deștept aveau. Mai ales părinților de fete, se știa că un inginer era o partidă bună pentru orice tânără femeie, iar ei voiau să-mi găsească cea mai potrivită soție.

Am ajuns în căminul de băieți furișându-mă pe lângă portar, cu gândul la borcanul de magiun de prune pri-

mit în pachetul de la părinți. Aveam să-l împart cu Dinu, un tip cu un an mai mare decât mine, colegul de suferințe din timpul orelor de facultate și la fel ca și mine, însemnat cu atributul de student de categoria a doua. Glumeam din când în când la o bere ieftină, îndoită cu apă din belșug, că dacă ar exista cu adevărat conceptul de frați de cruce, cu siguranță pentru noi ar fi fost inventat. Și, într-adevăr, băietanul ăsta slab, cu părul creț de parcă ar fi avut o oaie în cap, cu ochii mici, de culoarea cerului plin de nori și cu nasul în vânt, care-i dădea un aer strengăresc, chiar mă vedea ca pe fratele pe care nu-l avusese. Singur la părinți, cu tatăl muncitor la sonde și mama spălătoreasă la nu știu ce întreprindere minieră, dorise să devină cineva. Din păcate, cum recunoscuse și el, bagajul de înțelepciune moștenit din familie nu prea îl avantaja. Compensa însă prin alte talente: era un negustor bun, făcea tot timpul rost de pachete de țigări Kent, de cutii de Ness, sau de câte o ciocolată de dincolo. Așa că tot timpul mâncam bine, tot timpul găsea alți colegi de cămin dispuși să dea o pungă de pulpe de pui, pachete de unt sau o bucată zdravănă de salam fără soia pe câteva țigări sau câteva linguriță de cafea ca afară. Iar eu eram cel deștept din cameră, cel care-i făcea temele sau îl ajuta la examenele cu profesorii imuni la farmecele unui cartuș de țigări. Așa că era cunoscut ca Dinu bișnițarul, iar eu eram prietenul lui.

Am deschis ușa camerei, cocoșat de efortul depus toată săptămâna, iar Dinu, răsfoind o revistă cu femei dezbrăcate, probabil luată de pe la sârbi, m-a întâmpinat zâmbind cu gura până la urechi.

— Frățieee, te-ai întors de la iobăgie?

Așa zicea el perioadelor de muncă patriotică. Îi spusesem de multe ori să aibă grijă să nu-l audă vreun informator al Securității, nu prea puteam avea încredere în ceilalți, iar urechile Tovarășului erau pretutindeni. I-am aruncat o privire mustrătoare, care i-a alungat expresia senină de pe față. Știam cum făcuse rost de scutirea medicală, îl costase trei pachete de Kent. Uneori, câteva bunătăți aduse de afară reușeau să compenseze lipsa originii de soi, iar el învățase să profite din plin. Se oferise, ce-i drept, să mă învoiască și pe mine, dar am vrut să fiu corect, așa cum mă învățaseră ai mei. În acel moment, cu mâinile zdrelite de la știuleții de porumb și cu spinarea făcută praf de la ridicatul coșurilor, aș fi vrut să-l fi ascultat. O săptămână de relaxare, fie ea și în cameră, să nu te vadă supraveghetorul, era mai bună decât sentimentul datoriei îndeplinite.

— Hai, Damaschine! Se cuvine să recompensăm un brav om al muncii, un cetățean care face cinste mândrei noastre republici socialiste. Ia uite ce-am aci pentru tine!

Se urcase pe un scaun ca un orator, maimuțărindu-se să adopte un aer patriotic mai ceva ca în filmele lui Sergiu Nicolaescu, și mi-a întins unul dintre cele două plicuri scoase din paginile revistei.

— Uite, Vladimire, recompensă pentru efortul depus. Așa că mâine te speli frumos, iei cămașa primită cadou de la mă-ta de ziua ta, îți împrumut eu una din perechile mele de blugi și mergem la spectacol, bă! Cică vin niște balerine de la București. „O reinterpretare fantezistă a baletului din Lacul Lebedelor", ce-o mai fi și aia. Important e că vin femei frumoase, cu machiaj și mirosind a parfum. Nu ca tovarășele noastre de facultate. Ți-am spus eu că fetele de la Facultatea de Mine sunt băieți de treabă, dar tu nu și nu. Poate avem noroc și sunt și mai puțin îmbrăcate. Mai vedem și noi o pulpă, un crac, ca-n revista asta.

Nu i-a fost greu să mă convingă. Salivaserăm amândoi la postere sau poze cu actrițe și cântărețe celebre de peste graniță, îmbrăcate provocator, cu decolteul la vedere, și ne întrebaserăm cum o fi să avem o aventură cu o asemenea femeie. Balerinele mi se păreau cel mai apropiat lucru de acea fantezie. Știam că Dinu avea să-și scoată tot arsenalul ca să fie remarcat de acele dansatoare. Ceasul Casio digital, câteva pachete de țigări dosite în buzunarele blugilor și a gecii de piele care cică semăna cu a lui Alain Delon, niște parfum primit în urma unui troc de la un profesor ce nu-l mai folosea, formau, în opinia noastră, un afrodisiac pentru orice femeie mai tânără decât mamele și mătușile noastre.

Am intrat în sala de spectacol, ne-am așezat la locurile noastre, așteptând ridicarea cortinei. Dinu a trântit

o tâmpenie, că spera să nu fie niște tovarășe grase pe scenă, fardate strident, iar teama asta mi se cuibărise și mie în suflet. Oricum, eu nu aveam ce să pierd, cel mult câteva iluzii spulberate. Mă întrebam dacă și ceilalți bărbați din sală aveau aceleași temeri. Recunoscusem vreo doi profesori, veniți cu nevestele, câțiva UTC-iști, vreo doi-trei ingineri minieri care ne mai vizitau pe la facultate și ne mai spuneau cum putem să trecem mai ușor examenele în schimbul unei cești de cafea și a unei țigări fumate pe balcon.

S-a ridicat cortina. Lumina ne-a orbit pentru câteva secunde, apoi am văzut clar. Era mai mult ca în fanteziile noastre. Șapte femei superbe, cu picioare lungi, părul de culoarea frunzelor uscate, se mișcau de parcă pluteau. Am rămas pierdut în fața unduirilor lor, a sânilor ghiciți prin materialul mulat și transparent, a picioarelor goale și lungi care aproape că nu atingeau solul, până când Dinu mi-a spus râzând să închid gura că în sală intraseră și muște. Stăteam și într-unul dintre primele rânduri, să mă fac bine de râs. Atunci am observat că una dintre ele se uita fix la mine și puteam să jur că mi-a făcut cu ochiul când privirile ni s-au întâlnit. Poate că Dinu avusese dreptate, cel puțin așa credeam în acel moment. Combinația de parfum, părul dat cu briantină, blugii și cămașa nouă, plus faptul că eram un tip simpatic, încrezător în viitor, nu lăsau indiferentă nicio femeie. Fie ea și balerină.

Scenele și actele s-au succedat, ca pozele de pe diapozitiv. Îmi aminteam că la început avuseseră niște costume albe, părul strâns la spate care le făcea ochii să pară alungiți ca la asiatice, pentru ca la sfârșit să le văd în niște rochii negre, cu părul despletit, ca niște furii ale naturii, cu buze de culoarea sângelui meu clocotit. Am rămas fascinat, pierdut în contemplarea irisurilor ei ca de gheață, iar faptul că îmi aruncase mai multe ocheade, chiar și un zâmbet, m-a făcut să sper la mai mult. Balerina mea.

Când spectacolul s-a terminat, nici n-am observat dispariția prietenului meu. Sala s-a golit, femeia de serviciu și-a început plimbarea cu mătura printre scaune, privindu-mă dezaprobator în timp ce bombănea cine știe ce. Vocea lui Dinu m-a trezit din visare. M-am întors și l-am văzut la ieșirea din sală, dând disperat din mâini ca un om gata să se înece. Fără să-mi dau seama ce mi se întâmplase, m-am grăbit către prietenul meu, care se uita la mine cu milă amestecată cu îngrijorare.

— Dă-o dracului, bă, Vladimire! Acum te-ai găsit să te ia somnul? Ți-am zis io că iobăgia face oamenii proști. Uită-te la părinții noștri. Noi trebuie să fim mai cu cap.

— Nu... nu mi-e somn, m-am bâlbâit.

— Bă, nu-mi spune mine că te simți rău tocmai acum. Am vorbit cu două sirene din astea, două dintre lebede...

Mă simțeam atât de pierdut, de dezorientat, tot ce reușeam să-mi amintesc din ultima jumătate de oră erau privirea acelei femei și buzele ei roșii, care dezvăluiau din când în când niște dinți albi cu strungăreață la mijloc.

— Vladimire, nu face vreo fază acum, când ne așteaptă fetele! Balerinele, prostule, nu te uita așa de parcă ai ieșit acum din peșteră! Cică le-a plăcut de noi și vor să bem un suc împreună. Hai, bolovanule, mergem la femei, nu la examen!

Înțelegeam cu greu cuvintele lui. Mă considerasem un tip destul de deștept, dar în acel moment eram ca un retardat. Inima începuse să-mi bată în ritm de tobe de război când am văzut-o la o masă, împreună cu o altă fată la fel de frumoasă. Oricum, pentru mine nu mai exista nimic pe lume.

Ne-am așezat lângă ele, iar Dinu, băiat dezghețat cum era, a dat drumul la colecția lui impresionantă de bancuri. Le știam aproape pe toate, dar era important că fetele se simțeau bine. Magdalina, așa o chema, se juca aparent neglijent cu o șuviță de păr și din când în când îmi atingea mâna, ca din greșeală. Nu m-am considerat vreodată un bărbat îndrăzneț, dar nici timid nu eram. Privirea îmi alerga ca la o partidă de tenis, când la buzele ce lăsau dâre roșii de ruj pe țigară sau pe șervețelul cu care și le ștergea, când la sânii rotunzi ghiciți pe sub materialul negru, cu sfârcurile întărite, când la

ochii mari, de un albastru decolorat ca marea în care simțeam că mă scufundam. Mi-am amintit, fără să vreau, de poveștile cu marinarii atrași pe fundul mării de farmecele sirenelor. Nu-mi mai păsa. Tânjeam să mă atragă în abis. Nu mai eram eu însumi.

Noroc cu Dinu, care mi-a tras un picior pe sub masă și șocul durerii m-a adus din nou la realitate. Fetele plecaseră până la baie, spunând că trebuie să-și împrospăteze machiajul.

— Frăție, ce dracu ai? Ți-e rău? N-ai auzit?! Fetele au fost de acord să vină la noi la cămin să ascultăm muzică, să bem ceva. Bă, și dacă ești pe moarte, n-ai putea să mori mâine sau mai spre dimineață?

Mi se părea ireal că asemenea femei, care ar fi sucit mințile și unui sobor de preoți, acceptaseră să petreacă seara cu doi studenți amărâți. M-am uitat la Dinu, nu mi-ar fi iertat ca fetele să se răzgândească din cauza mea. „Calul de dar nu se caută la dinți", mi-am spus. Nici eu n-aș fi vrut să pierd ocazia unei nopți cu Magdalina.

Am ajuns la căminul studențesc, Dinu s-a dus înainte, ca să-l cadorisească pe supraveghetor să întoarcă spatele la vizita nocturnă. Oricum, nu aveam voie cu vizitatori de sex feminin nici în timpul zilei, fără o cerere plină de explicații, ce să mai spunem la miezul nopții. Dar colegul meu de cameră a rezolvat totul mai repede decât ar spune un popă „Tatăl nostru", și am

trecut liniștiți pe lângă „punctul de observație", care în mod convenabil, rămăsese liber pentru câtevă clipe. Mă felicitasem în gând că avusesem inspirația să strâng borcanele de mâncare și să spăl vasele, să nu ne facem de râs în fața unor asemenea femei.

Am început să discutăm verzi și uscate, din ce în ce mai amețiți de coniacul păstrat de Dinu pentru ocazii speciale. Și ce ocazie mai specială decât asta putea găsi? După miezul nopții, prietenul meu și partenera lui, Rusalina parcă o chema, s-au retras într-un alt loc. Șmecherul de Dinu avea un pact cu un tip de pe etaj, să-și lase unul altuia cheia de la cameră când erau plecați din cămin. S-a potrivit perfect momentul. Și-am rămas doar eu cu Magdalina, întinși pe pat, pierdut de tot în ochii care îmi absorbeau sufletul. Vedeam ca printr-o perdea încețoșată cum se unduia și se apleca asupra mea, simțeam cum o unghie ascuțită desena apăsat simboluri deasupra inimii, în timp ce-mi șoptea cuvinte stranii la ureche. Apoi am adormit și dimineața am găsit un bilet. Îmi promisese un dans, numai pentru mine, undeva la munte, în una din nopțile următoare. Aflasem de la Dinu că și el primise aceeași invitație. Nici nu ne-a trecut prin gând să nu ne ducem, în creierele noastre înfierbântate nu mai era loc decât pentru acele femei. Și dacă ne-ar fi cerut să cutreierăm pământul pe jos pentru ele, n-am fi zăbovit mai mult de o clipă să ne strângem toate catrafusele și să ne luăm picioarele la spinare.

Am plecat către locul acela, am luat trenul, o dubă de mineri, am mers și pe jos, de parcă tot ce conta era să ajungem la acea întâlnire. Și-am ajuns. Acolo ne așteptau câteva corturi mici, un foc mare de tabără, în jurul căruia dănțuiau balerinele, șapte la număr, desculțe. În fața lor – vreo cinci tineri de vârsta noastră, hipnotizați de formele și de unduirile femeilor. Magdalina și Rusalina s-au desprins din rândul lor. Au plutit, puteam să jur asta, spre noi. În câteva clipe, eu și Dinu eram înlănțuiți în acea horă, ca niște păpuși trase de sfori, fără pic de voință, cu simțurile bete. Știam că urma să facem dragoste, știam că asta se va întâmpla la finele dansului ritualic la care participaserăm. Așteptam cu nerăbdare. La un moment dat, Magdalina și-a lăsat să cadă rochia de pe ea, iar celelalte au făcut întocmai. Se învârteau goale, cu părul în vânt, în lumina Lunii, pe care niciodată nu o văzusem atât de mare și de aproape. Nici noi, nici ceilalți bărbați n-am putut lupta cu armatele de hormoni și de pasiune stârnită în noi în acele momente. Ne-am alăturat lor.

Magdalina și-a încolăcit brațele în jurul meu, șoptindu-mi să ne lăsăm jos, chiar acolo. M-am așezat moale, pradă sărutărilor ei, sânii ei se lipiseră de mine și un miros, un amalgam de iasomie și fân proaspăt cosit îmi invadase simțurile. Pleoapele parcă erau bucăți de plumb, iar ceva rece ca gheața se plimba, lent și iscoditor, pe pieptul meu. Nu știam ce aveau de gând ele... Chiar

nu știam. Crede-mă, Maria! Și chiar dac-aș fi știut... Am auzit niște zgomote înfundate lângă mine, ca acelea când înjunghia tata porcul de Crăciun și am deschis ochii... Doamne-Dumnezeule și Maică Sfântă! Eram în aer, Maria... și îl vedeam în dreapta pe Dinu, încălecat de Rusalina, în stânga era un flăcău înalt și musculos cu o femeie cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului său. Și... și aveau cuțite în mâini, acele femei, iar din trupurile bărbaților curgea sânge. I-au ucis, Maria! Femeile alea blestemate! Dinu întinsese o mână disperată spre mine, iar eu mă holbam când la gaura care i se adâncise în piept, când la inima ce încă se încăpățâna să bată în pumnul Rusalinei. De ce m-a lăsat pe mine viu? Magdalina mi-a spus râzând că întotdeauna lasă unul, iar eu păream cel mai necopt. Și mi-a zis că mă va aștepta, că într-o zi o să-mi caut singur moartea în brațele ei, iar până atunci nici viața nu-mi va mai fi viață...

Am văzut cum blestemățiile alea pluteau în aer, iar bărbații pe care îi posedaseră cădeau ca niște manechine stricate în prăpastia căscată lângă noi, pe care, pesemne vrăjiți, nici măcar n-o observasem. Aș fi vrut să fiu lângă Dinu, să-l strâng în brațe și să-i închid ochii, că și-așa a murit fără lumânare... Mi s-a părut că încă se lupta să respire atunci când s-a prăbușit în gol, iar mâinile îi bălăbăneau prin aer. Am avut impresia chiar că m-a strigat, deși e împotriva oricărei rațiuni, morții nu mai au glas. Am plecat de acolo cu mintea îngropată

într-un moloz de gânduri învălmășite, încă nu credeam ce se întâmplase, încă nu credeam că șase bărbați în floarea vârstei își găsiseră loc de veci în acel hău.

Hoinăream de ore bune când m-a găsit șeful de post din comună, în timp ce se întorcea cu bicicleta dintr-un sat vecin. I-am spus într-un suflet ce mi s-a întâmplat, m-a luat cu el la secție și mă așteptam să-mi dea o coală și un pix să scriu declarația. Însă n-a făcut asta. S-a uitat cu milă la mine, bătându-mă pe umăr. „Ești bolnav de iele, mă băiatule! Vai și-amar de viața ta..." Apoi mi-a explicat că dacă dau declarație nimeni n-o să mă creadă, o să urmeze anchete de la București și risc să ajung în pușcărie că eu i-am omorât. Mi-a zis că mai bine nu vorbim despre asta nici eu, nici el, că mai are doi ani până la pensie și că spera că gineri-su va prelua acel post. Iar dacă se făceau valuri, de la centru numeau alt șef de post și nu avea de câștigat nici el, nici eu.

A avut dreptate milițianul Costescu, am făcut cum m-a învățat el. La școală am răspândit zvonul că Dinu a încercat să treacă Dunărea la sârbi și nimeni n-a mai auzit de el. Nimeni n-a mai cutezat să întrebe, ca să nu-l ia la rost vreun turnător la Securitate. Înțelegi, Maria? Săracul de el, n-are nici măcar mormânt, zace și acum în acea gură deschisă. Maică-sa speră că fiul ei a scăpat peste graniță, iar taică-su încă mai pune lumânări aprinse pe malul Dunării...

☆ ☆ ☆

Nu am mai plâns demult, cel puțin, nu cu lacrimi. Uitasem cum micile izvoare ți se înnoadă sub bărbie, cum cel din fața ta pare privit printr-o suprafață sticloasă, din ce în ce mai neclar, până se pierde printre gânduri și goluri. Când dai frâu liber lacrimilor, durerea ți se dizolvă printre stropi și devii mai ușor. Pe mine m-a ros pe interior, așa cum mi-au prezis Magdalina și milițianul. Dacă prietenul meu a rămas fără inimă într-o clipă, la mine a durat ani întregi.

La nici doi metri de mine, Maria și-a pierdut postura mândră, stă acum ușor adusă de spate, cu mâinile împreunate la piept. Habar n-am ce-i trece prin cap, nici nu îndrăznesc s-o întreb. Presimt că, după ce voi termina istorisirea, vor urma și întrebări. Voi fi cât de sincer voi putea, tot răul a fost deja făcut.

— De atunci, Maria, așa cum îți dai seama, viața mea n-a mai fost la fel. Adică m-am comportat în mijlocul oamenilor în așa fel încât să nu dau de bănuit. Îmi era teamă că la un moment dat cineva, un necunoscut, se va opri lângă mine și-mi va șopti că-mi știe secretul. Am terminat facultatea cu brio, am fost repartizat ca subinginer la o carieră din Petrila, apoi la Vulcan și, cu un an înainte să te cunosc, am ajuns la Motru. Am muncit din greu, am strâns avere, să ajung cineva. Îi datoram asta lui Dinu, trebuia să trăiesc pentru amândoi. Îmi

apărea uneori în vise, cerându-mi asta. În altele, îmi spunea că trebuia să fiu lângă el și-mi reproșa că l-am lăsat să putrezească acolo, neștiut de nimeni. Și în multe nopți, inclusiv cea a nunții noastre, îmi apărea Magdalina, goală, se lipea de mine, împungându-mă cu sânii, cu pielea rece ca de șarpe și-mi șoptea că sunt al ei pentru totdeauna. Alteori, visam că ea era mireasa mea, într-o rochie fluturând în vânt, iar ielele, Dinu și ceilalți flăcăi rămași fără inimă, cu ochii uscați în găvane, se prindeau într-o horă și dănțuiau în jurul nostru până intrau în pământ. Avea dreptate, femeie, viața mea nu mai era viață! De asta am făcut tot ce-am făcut până acum. Iartă-mă, Maria!

— Doamne Dumnezeule, ce spui tu, omule? se înclină femeia, cu ochii cât cepele. Asta-i de necrezut, Doamne iartă-mă!

În loc de răspuns, scot din buzunarul cămășii o poză alb-negru, din care doi puștani, unul îmbrăcat cu o geacă de piele cu două numere mai mare și cu ochelari de soare care-l făceau să semene cu o libelulă, altul într-o cămașă cadrilată și clasicii pantaloni de stofă, zâmbesc fericiți, fiecare cu mâna după gâtul celuilalt. Doi tineri care sperau ca lumea să li se întindă la picioare, neștiind ce urma să se întâmple la doar câteva luni de la acel moment imortalizat.

Nu știu ce aștept de la nevastă-mea. Compătimire? Nici măcar nu îndrăznesc să sper la asta. Ea ar trebui

compătimită că și-a sacrificat cei mai frumoși ani ai vieții cu mine. Eu n-am mai avut mare lucru de pierdut și nici de oferit. M-am agățat de ea, făcând-o părtașă fără să știe la blestemul meu. Am urât-o, fără niciun drept, că nu mă făcea fericit, când știam că acest lucru nu era posibil. M-am răzbunat pe ea, încurcându-mă cu alte femei, ca apoi, scârbit de ce-am făcut și plin de remușcări, să mă întorc la ea, ca un cățel care-și dă seama că a greșit. Meritam să mă părăsească, dar o învățase mă-sa că e rușine, e mare păcat pentru o femeie să-și lase casa. Că cică toți bărbații mai calcă strâmb, că măcar eu n-o bat, nu sunt bețiv și aduc tot salariul acasă. Halal învățături a primit de la hoașcă! Să mă creadă? La dracu', nici eu nu m-aș crede! Cum să poți accepta că de vină pentru toate căcaturile astea este o *ială*? O fi Maria superstițioasă și bisericoasă, dar nici chiar așa! Sau, dacă mă gândesc bine, acum câteva luni a văzut un interviu cu un preot, Dogaru parcă, ce vorbea despre un tânăr nefericit, găsit într-o baltă de sânge, chipurile ucis de un moroi. Nevastă-mea a fost destul de speriată atunci, toată scara blocului nu mai avea alt subiect de discuție în zilele alea...

La ce dracului se gândește, de nu spune nimic? Să plângă, să urle, să mă lovească cu pumnii, să arunce cu vaza după mine, numai să nu stea acolo, să se uite la mine ca la judecata de apoi.

— Vladule, tu m-ai iubit vreo clipă? De ce-mi spui astea tocmai acum?

Vladule, așa-mi spunea ea în vremurile noastre bune, când credea că noi puteam fi fericiți. Se făcuse mică pe scaunul ei, privind prin mine ca printr-o fereastră. Cu o mână își netezește absentă o șuviță din părul vopsit în urmă cu două săptămâni și coafat la salonul din centrul orașului acum două zile, pentru că soția unui inginer trebuie să fie mereu cochetă. Poartă bluza aceea neagră, preferata ei, și colierul cu perle pe care i-l oferisem cadou la un an de la nunta noastră. Țin minte că am râs când mi-a spus că perlele aduc ghinion pentru că au fost smulse din inima stridiilor, însă am văzut că le poartă des. Poate că în sinea ei are nevoie de o justificare pentru cum au decurs lucrurile între noi.

— Am încercat...

Este cel mai aproape de sinceritate răspuns care mi-a trecut prin cap, însă ea nu pare șocată de cele două cuvinte tăioase ca niște lame. Se ridică și se duce către fereastră, cu spatele la mine.

— De ce tocmai acum? continui eu. Poate c-ar fi trebuit să iau asta cu mine în mormânt, dar nu vreau să te chinui și nici nu vreau să mă cauți. Iar dacă n-aș fi văzut-o recent pe Magdalina, nu cred că s-ar fi ajuns aici... Maria, a venit aici, la noi în casă... Răducu a adus-o. Magda, iubita lui, e Magdalina din visele și din blestemul meu și...

N-am auzit-o niciodată țipând așa, cred că nici dacă un chirurg psihopat ar fi operat-o pe viu n-ar fi fost capabilă să transmită mai multă durere și spaimă ca acum. Se întoarce spre mine, cu fața schimonosită, palidă ca o lumânare.

— Mi-e rău, Vladimir... Nu Răducu meu, nu el! Doamne-Dumnezeule, apără și păzește-l! Tatăl nostru carele ești...

— Mai taci femeie, crezi că Dumnezeu își pierde timpul cu noi? Crezi că eu nu l-am strigat când am avut nevoie? Crezi că n-am umblat pe la maici și călugări să scap de coșmarurile care mă chinuiau? Toți îmi luau bani și-mi spuneau să mă rog. Degeaba. Dacă tu crezi că lumânările și pomelnicele te ajută împotriva unei ființe de pe lumea cealaltă, te înșeli amarnic. Au trecut treizeci de ani, iar ea n-a îmbătrânit nicio clipă. Nu-i chip să lupt cu asemenea blestem. Știu asta, otrava ei îmi curge prin vene...

Nu mă așteptam să se arunce așa în brațele mele, îi simt lacrimile spălându-mi cămașa. Habar n-am cum să reacționez, nu reușesc să înțeleg ce-i în sufletul ei acum. Cum să pui pe cineva să aleagă între doi oameni dragi?

— Vladimir, mie nu mi-a plăcut femeia aia când a intrat la noi în casă. De cum am văzut-o am știut că nu e pentru copilul meu. O mamă simte asta... Mi s-a părut că e ceva rău în ea încă de când m-am uitat la ea. Și flo-

rile mele... s-au uscat, Vladimir. Înțelegi? Îmi spusese demult țiganca aia că bărbatul îmi va pleca după una cu ochi în care stă moartea, iar eu am râs de ea ca o proastă. Abia acum încep să se lege toate...

A înnebunit, săraca. Ce iele, ce țigănci, ce dracului de flori? Ce-o să facă mai departe? E femeie puternică, dar cum o să se descurce cu asta? Ce-i va spune copilului, că eu n-am curaj să-i mai zic ceva?

— Vladule, toate florile mele s-au uscat când au plecat Răducu și cu *iala* ta. Le udasem în seara dinainte, știu ce era acolo... M-am speriat, l-am sunat să văd dac-a ajuns cu bine la București. Slavă Cerului, era bine.

Da, așa fac ielele. Iau viața din oameni, din plante, din animale. Toate se usucă și mor în preajma lor. Ia-uite cât s-a făcut ceasul, e rândul meu să mă duc.

Dacă în urmă cu mulți ani n-aș fi plecat cu Dinu la acel spectacol blestemat de balet, fratele meu de cruce ar fi trăit și acum, am fi fost doi burtoși băutori de bere care ar fi stat ore întregi la taclale atunci când ne-am fi vizitat, de câteva ori pe an, copiii noștri s-ar fi jucat împreună, nevestele noastre poate s-ar fi împrietenit. Iar eu aș fi iubit-o pe Maria, nu mi-ar fi fost deloc greu, este așa cum trebuie să fie o soție, în viziunea mea. Dacă nu-și băga Magdalina coada.

— Acum știi totul, Maria. Eu și Răducu suntem amândoi legați de aceeași femeie, dacă pot să-i spun așa ființei ăleia. Trebuie să plec. Mă duc la ea. Ori eu, ori fiul meu...

Credeam că adevărul eliberează și mă gândeam că o să mă simt mai bine. Însă fiecare clipă petrecută acum în fața femeii care mi-a fost alături aproape treizeci de ani îmi așterne niște haine invizibile de plumb în spinare. Nu pot s-o privesc în față, nu am curajul ăsta și știm amândoi că nu există altă soluție. Familia noastră dă la schimb o viață chinuită pentru o viață abia începută. Cumva, târgul mi se pare aproape corect. Plec.

Ajuns de partea cealaltă a ușii, încă aud hohotele nevestei mele, zbucium de văduvă care-și plânge soțul. Regretele rămân să-i țină companie, sper să aibă o viață mai bună după mine. Nu mă tem. Știu ce urmează, mă duc pe marginea prăpastiei unde s-a petrecut totul. Mă voi pierde iar în privirea ce absoarbe suflete a Magdalinei, buzele ei îmi vor șopti vorbe nedeslușite la ureche, se va lipi goală de mine, voi închide ochii. Va urma o împunsătură în piept, apoi voi avea parte de nunta din vis, cu Dinu și ceilalți flăcăi dănțuind lângă mine, până când trupurile noastre putrezite, ascunse de vrăjile ielelor, vor fi găsite de vreun cioban rătăcit.

Acum realizez că am așteptat momentul ăsta aproape treizeci de ani.

Veşti dintr-un univers pitic

de Dănuț Ungureanu

Mai e puțin și gângăniile blestemate vor detona ultimul bloc din oraș, îngropându-mă sub tone de moloz. Așa că nu-mi permit să fac literatură, deși, ce ironie, am visat mereu să fiu scriitor. Nu-mi ajung nici timpul, nici hârtia...

Totul a început în deceniul trei, cu MM, Mașina de Micșorat, inventată de Barnell și Vodička, cea mai grozavă realizare a lumii moderne, alături de teoria avansată a teleportării și hamburgerul regenerabil. Până să ne dezmeticim, intrase deja în producție, invadând toate domeniile. Eram îndrăgostiți de ea.

La început, am micșorat aproape toate mărfurile, ca să le transportăm și să le stocăm în cantități uriașe. Utilizând fenomenul reversibilității dimensionale, coroborat cu memoria materiei, obiectele erau readuse fără probleme la mărimea inițială, pentru a fi folosite. Închipuiți-vă! Magaziile erau deodată de mii de ori mai încăpătoare. Un singur avion ducea marfă cât încărcătura

a sute de flotile! Începea o eră de inimaginabile economii la materii prime, energie, timp.

Au urmat automobilele. Goana disperată după un loc de parcare rămăsese doar un vis urât. La destinație, șoferul își gara vehiculul în Mașina de Micșorat. Apoi îl lăsa într-o cutie publică sau îl lua pur și simplu în buzunar. Sigur, reclamații de pierderi au fost cu duiumul, până când oamenii nu și-au mai rătăcit Mercedesul pe fundul servietei, lângă brelocul cu chei (poșetele doamnelor s-au dovedit adevărate abisuri), nici nu și-au mai uitat Cadillacul în haina cealaltă.

Ce vremuri minunate! Vremuri în care omenirii i se părea că totul e posibil. Eram în fața unui alt început, lăsând în urmă coșmaruri precum poluarea ori distrugerea mediului.

Apoi, politicienii au trecut, ca de obicei, la cârmă. Parlamentarii au legiferat folosirea MM pe ființele vii. Întâi vacile, porcii, oile și găinile, în scop comercial, micile viețuitoare fiind ușor de cărat. Mai mult: o văcuță de trei centimetri se satură cu două fire de iarbă și îndată ce asimilează hrana e readusă la normal, ca să dea zece, doisprezece litri de lapte, fără ca după asta să fie înfometată (fenomenul a rămas o enigmă a viului, pe care n-am putut-o descifra). Spectrul foametei mondiale s-a risipit.

În fine, bănuiți ce-a urmat... Barnell și Vodička au dezvăluit ulterior că armata îi implicase de mult în cerce-

tări ultrasecrete ale posibilităților ca un singur cercetaș să presare pe teritoriul inamic câteva divizii de tancuri. Dar ce să faci cu tancurile fără soldați? Așa a fost făcut ultimul și cel mai important pas. Pasul fatal.

Primul voluntar, la începutul anilor patruzeci, a fost Iuri Babanin. Eroul umanității, supus procesului de micșorare-mărire, a petrecut sub lupele cercetătorilor trei ore, ronțăind firimituri de biscuiți, pe un degetar uriaș pentru el. Readus la dimensiuni normale, Babanin a rostit celebrele vorbe care s-au întipărit în memoria popoarelor: „Oameni, învățați, învățați, învățați să fiți mici..."

Au urmat vremuri agitate. Biserica, ecologiștii, numeroși oameni de știință au ridicat problemele eticii și intervenției în mecanismele subtile ale Mamei Natură. Dar presiunea populației a fost atât de mare că zăgazurile au cedat și, la mijlocul deceniului cinci, s-a trecut pe scară largă la micșorarea pasagerilor în transporturile publice. Oamenii erau procesați înaintea îmbarcării, în terminalul de plecare și-și reveneau în terminalul „Sosiri", așa încât nu riscau nimic. Totul era perfect organizat, totul mergea de minune.

Pe 28 august 2051 s-a produs Marea Explozie Solară. N-a fost mai mare ca altele, dar și-a meritat numele din moment ce a distrus total și ireversibil **toate** Mașinile de Micșorat din lume. S-a presupus și existența unui virus în softul complicat al Mașinii, care s-a propagat

pe întregul glob pământesc. Americanii au dat vina pe ruși, care-i bănuiau pe chinezi, iar britanicii i-au acuzat pe japonezi, care au pus totul în cârca nemților.

La ora catastrofei, Pământul număra zece miliarde de locuitori. S-a calculat că trei sute de milioane se aflau în acele momente într-un mijloc oarecare de transport public sau în terminale. Care va să zică, o mulțime de oameni care nu depășeau înălțimea de doi centimetri. O omenire pitică.

S-a dat alarma mondială. Savanții s-au mobilizat pentru a readuce lucrurile la normal. Au urmat eforturi uriașe, timp de săptămâni, luni. Zadarnic. Nu s-a mai putut face nimic. Pentru o monitorizare riguroasă, toți cei afectați au fost strânși în laboratoarele Institutului Mașinii, în ciuda protestelor vehemente ale rudelor, care ar fi vrut să-i ia acasă. Un jurnalist extrem de prost inspirat a comparat totul cu „un microlagăr de concentrare".

Aceiași politicieni au decis, după mii de încercări inutile de a reporni Mașinile, să-i „elibereze" în societate pe cei micșorați. Li s-au creat condiții, dar părea o luptă peste puterile omenești, ei fiind mai mult decât „persoane cu dizabilități", cum ni s-a recomandat ferm să le spunem *politically correct*.

Ei, dar lucrurile se mai așază și singure. După o vreme, și-au alcătuit propriile cercuri, propriile comunități. Tot mai sofisticate, tot mai exclusiviste. Prăpastia din-

tre „omeniri" se adâncea cu fiecare zi și, drept să spun, nici noi nu ne prea prăpădeam de dragul lor. Treptat, compătimirea s-a transformat în ciudă față de acești „concetățeni", care cu un pachet de unt hrăneau un cartier întreg. Ei nu mai știau ce-i grija zilei de mâine.

Încet, ideologii, oratorii și literații lor, căci aveau destui din ăștia, au răspândit prin mass-media, pe care n-am știut să le-o închidem la timp, filozofia supremației și a întâietății omului mic în fața animalului nefolositor și nociv care este „individul mare". Propaganda a creat o abundență de sintagme favorabile lor – defavorabile nouă. Ei erau „mici și isteți", „mici și sprinteni", „mici da' harnici", „oameni mici – suflete uriașe", „micile genii". Noi deveniserăm „brute uriașe", „hăndrălăi împuțiți" și – cel mai adesea „mari și proști". Nu-i de mirare că imediat, ca un făcut, s-au înmulțit „accidentele" micilor locuitori. Tot mai des câte unul era găsit chisăliță sub talpa unei „brute uriașe" neatente. Până la urmă, punțile s-au rupt definitiv și n-a mai fost cale de împăcare.

Credeți că s-au oprit aici?

Pe 22 aprilie 2059 s-a declanșat Marea Insurecție a Oamenilor Mici, la chemarea „micului și viteazului" William Wallace. Era evident că-și revendica descendența din legendarul erou scoțian, din moment ce el și soldații săi îmbrăcaseră kilturi confecționate dintr-o față de masă ecosez, furată de la „Cârnatul delicios –

local familial, bere, darts". La fel de evident se dovedea că strategia lor fusese pusă la punct în cele mai mici amănunte, de mult timp.

Degeaba i-am hăituit cu pompele de flit și i-am afumat prin canalizări. În zadar am asmuțit asupra lor batalioane de pisici flămânde. Pliciurile noastre de muște (armamentul convențional era inutil împotriva unui inamic atât de mic) n-au făcut față. Și balanța bătăliei s-a înclinat definitiv în favoarea lor, căci au știut să transforme dimensiunea redusă într-un atú hotărâtor. Noi eram prea mari, prea vizibili. Ținte perfecte.

Ne-au atacat în somn, ne-au întins capcane prin bucătării și băi, ne-au turnat propriile noastre tuburi de somnifere în propriile noastre cafele. În cele din urmă, trupele pe care le-am trimis n-au mai fost decât cete de prizonieri, prin grajduri și garsoniere. Au început să ne extermine sistematic, prin înfometare.

Din când în când, câte un disperat își pierde mințile și năvălește pe stradă, ca să-i calce-n picioare. Însă acolo nu găsește pe nimeni. Apoi e răpus și lăsat pradă furnicilor.

Ne-au învins și ne-au luat lumea, dar, dacă e s-o recunoaștem, fusese și lumea lor. Cel mai mult mă sâcâie că lucrurile s-au schimbat radical de când îi credeam niște gângănii neputincioase într-un univers al marilor oameni. Acum au în fața lor un Pământ de mii de ori mai întins, pe care-l vor explora și-l vor recuceri bucu-

roșii, bogății și resurse naturale de mii de ori mai mari ca ale noastre. Nu se vor teme de foamete, de criza locuințelor, de epuizarea combustibililor. La picioarele lor firave se întinde o minunată Lume Nouă. Și, mai știi? Poate într-o bună zi vor inventa din nou Mașina de Micșorat.

Atunci să te ții...

Cursa

de Boris Velimirovici

Imaginile transmise de la bordul navetei Sirius erau proiectate pe ecranul panoramic care ocupa în întregime peretele dinspre apus al Centrului de Control al Misiunii. Partea centrală a acestuia era dominată de un glob argintiu, colțul din stânga sus era acoperit de emisfera boreală a Lunii, iar în depărtare, ca o bilă de bowling alb-albastră afundată într-o catifea neagră, se ivea Terra.

— *Declanșăm etapa de apropiere finală,* zise colonelul Darius Zukov, comandantul navetei, cu naturalețea unui om obișnuit să dea ordine.

— *15 kilometri până la țintă,* interveni un alt membru al echipajului. *Toate sistemele în parametri.*

În scurt timp, conexiunea video cu vehiculul spațial începu să se deterioreze, iar în câteva secunde, proiecția de pe ecran se schimbă. Noua imagine înfățișa naveta filmată prin obiectivul unei camere aflate la mare depărtare.

Deși distorsionată și cu intermitențe, relatarea lui Zukov continuă:

— *Suntem... 10 kilometri... Totul pare... regulă...* (pauză lungă)... *Se întâmplă ceva... O, Doamne!...*

Un ușor tremur al vocii trădă torentul emoțional ce-l năpădi pe colonel.

— *... o lumină... de jur-împrejurul obiect... o deschizătură... pâlnii către care...*

Ultimele cuvinte recepționate de pe Sirius fuseseră succedate de un piuit strident ce anunță pierderea completă a comunicațiilor cu vehiculul. Naveta se mai zări câteva secunde pe ecranele Centrului de Control, apoi, pur și simplu, dispăru ca prin magie.

Computerele și senzorii ce monitorizau desfășurarea misiunii încetară să mai transmită orice fel de date.

☆ ☆ ☆

Vulturul 7 andocă la Stația Spațială Internațională 3. După o scurtă escală pentru reumplerea rezervoarelor de combustibil, comandantul Ivan Ivanovici Lebedev și cosmonauții Andrei Vladu și Dana Mosuri aveau să-și continue voiajul spre Sfera poziționată în punctul Lagrange 1 al sistemului Pământ-Lună. Sarcina lor era să restabilească legătura cu prima expediție, pierdută în urmă cu o săptămână.

— Ce simți când o privești? întrebă Dana, plutind în imponderabilitate alături de Andrei, care contempla, prin hubloul modulului Panorama, rotoghila argintie care tocmai se suprapusese concentric peste discul selenar.

— N-aș putea descrie cu exactitate, ceva între admirație și teamă.

— Oare ce-ar putea fi?

— Nu știu, dar cred că ar fi mai simplu să ne gândim la ce nu este.

— Și anume...

— În primul rând, nu e din Sistemul Solar. Un obiect așa mare nu putea scăpa neidentificat până acum.

— Deci nu e un vestigiu al unei supercivilizații antice pământene?

Andrei prinse ironia din glasul Danei, așa că nu se sinchisi să răspundă.

— Nu mi-am imaginat niciodată că așa va decurge Primul Contact, dar, dacă analizez mai bine, e cât se poate de logic.

— Adică?

— O civilizație extraterestră care ar căuta inteligență în univers ar impune niște standarde minime. Nu cred că și-ar bate capul cu specii ce n-au atins nivelul tehnologic care să le permită zborul spațial. Aceasta ar fi, în opinia mea, o primă dovadă a existenței unei culturi cu care merită să intri în contact.

— Vom afla curând, zise Ivan, levitând la câțiva metri sub ei, în dreptul ușii Panoramei. Haideți! E timpul să ne continuăm aventura.

☆ ☆ ☆

Vulturul își activă busterele de manevră și se îndepărtă lin de Stația Spațială, apoi își porni motorul principal, inițiind secvența de inserție pe traiectoria ce avea să-l ducă la Sferă. În ultimele două ore, din cele șase cât dura călătoria, obiectul le apăru, luminat de Soare, în toată splendoarea lui. Ivan era prins cu pilotarea, însă Andrei și Dana își lipiseră nasurile de hublouri, precum copiii de vitrina cofetăriei, sorbind din priviri primul mesager al unei societăți extraterestre. Artefactul, ce aducea cu o imensă picătură de apă, emana o atracție stranie, ademenitoare a cărei intensitate părea să crească odată cu apropierea de el. Dintr-un anumit motiv, care scăpa privitorilor, suprafața sa reflecta mai puțină lumină decât ar fi fost de așteptat. Ca și cum razele Soarelui ar fi fost absorbite de acesta.

— Distanța până la Sferă – 12 kilometri, transmise Ivan.

— Continuați apropierea, veni indicația de la Centrul de Control al Misiunii.

— 10 kilometri... Totul pare în regulă aici. La voi?... Băieți, ne recepționați? Alo, Pământul, aici păsărica, ne auziți?

Ivan se întoarse nedumerit către Andrei, aflat în stânga sa:

— Am senzația că vorbesc singur.

— Toate sistemele sunt în parametri nominali. Ar trebui să ne vadă și să ne audă.

— Vulturul către Centrul de Control, ne auziți? încercă din nou Ivan.

Sistemele de recepție rămaseră mute.

— Se repetă scenariul de acum o săptămână, zise Andrei. Ce facem? Ne întoarcem?

— Nu. Mergem mai departe.

— Protocolul...

— Mă piș pe protocoalele lor, îl întrerupse Dana pe Andrei, dacă aș fi în locul echipei lui Zukov, aș vrea să știu că cineva vine după mine.

— Așa e, confirmă Ivan. Stați liniștiți, îmi voi asuma, în calitate de comandant, întreaga responsabilitate a nerespectării ordinelor. Oricum, deoarece nu mai avem comunicare cu Centrul de Control, eu sunt la conducere, iar neîndeplinirea dispozițiilor mele s-ar putea interpreta ca insubordonare.

O scurtă perioadă, nu mai vorbiră. Fiecare dintre ei rumega situația și implicațiile ei.

— Sunt cu voi, zise, finalmente, cu inima îndoită Andrei. Deși să știți că asta înseamnă că renunțăm la aripi, ne vor consemna la sol pe veșnicie.

— Viețile unor colegi, ale unor oameni, spuse Dana, valorează mai mult decât o pereche de fâlfâitoare ju-

mulite. Și totuși, de un singur lucru îmi va părea rău, că nu voi vedea mecla morocănoasă a amiralului când își va da seama că vom încălca ordinele.

Râseră toți trei.

— Păi, dacă tot e ultima noastră ieșire pe orbită, barem să fie memorabilă.

Ivan își încheie fraza exact în clipa în care brațe invizibile apucară naveta, trăgând-o către Sferă.

— Să-mi bag... scăpă printre dinți comandantul, am pierdut frâiele Vulturului. Nu mai răspunde la comenzi.

Echipajul navetei întreprinse câteva acțiuni disperate de redobândire a controlului navigației, dar, în ciuda eforturilor, nu avu succes. Nu le rămase decât să se resemneze cu ideea că sunt la mila unei civilizații cu abilități tehnice net superioare celei umane. Nădăjduiau că ființele care atinseseră acest prag de dezvoltare tehnologică aparțin unei culturi cu principii etice sănătoase, bazate pe virtute, bunăvoință, empatie și raționalitate sau, cel puțin, că nu-i vor jupui de vii. Tăcură, așteptând cu sufletul la gură deznodământul.

Când mai aveau 300 de metri până la Sferă, observară, într-o fantă de jur-împrejurul acesteia, lată de 10 metri, un șir de orificii conice. Într-unul dintre ele, înspre cel care erau ghidați, identificară baliza de semnalizare a primei expediții. Ivan aprinse reflectoarele de la proră, cu intenția de a lumina interiorul pâlniei, dar,

probabil din cauza fenomenului de absorbție a luminii, nu izbutiră să vadă nimic.

Îndată ce pătrunseră în con, zăriră vehiculul lui Zukov, parcat în proximitatea unei ecluze care făcea legătura cu interiorul Sferei.

— Suntem așteptați, remarcă Ivan.

Alături de Sirius, naveta primei expediții, apăru o persoană îmbrăcată în scafandru, pe pieptul căreia se distingea emblema Agenției Spațiale Internaționale, o navă cosmică stilizată, înconjurată de douăsprezece stele dispuse în cerc în jurul ei.

— Luați-vă doar bagajele personale, le sugeră Ivan îndată ce Vulturul 7 încheie manevra de andocare, ne vom întoarce mai târziu după restul echipamentelor.

Cum coborâră, fură întâmpinați de un călduros:

— Bine ați venit!

— Bine v-am găsit, Laura! spuse Ivan.

— Uau! exclamă Andrei, sărind de pe ultima treaptă a scării navetei. Gravitație exact ca pe Pământ, am citit studiile, dar e altceva când o simți pe propria piele. Oare cum au făcut?

— Avem o sumedenie de taine de dezlegat.

— În rest, totu' bine? se interesă Dana.

— Așa ș-așa. Încă n-am reușit să stabilim comunicațiile cu Terra, sunt foarte multe interferențe, dar lucrăm la asta.

— I-ați cam speriat pe cei de la Centrul de Control al Misiunii.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, o liniști Andrei, oricum abia așteptam să ajung aici.

— Haideți! Înainte de toate, vom trece pe la 'nșpe Stele să vă montați capsulele de dormit și apoi mergem în Carie. Colonelul vă așteaptă.

— 'nșpe Stele? Carie? fu nedumerit Ivan.

— 'nșpe Stele e locul de odihnă, iar Caria e cea mai mare cavitate pe care am descoperit-o și acolo am amenajat un fel de sală de ședințe. Igor, inginerul nostru, le-a botezat și se pare că a prins.

Cei patru se deplasară printr-o rețea de culoare a căror structură era identică cu cea a exteriorului globului, numai că suprafața acestora avea efect invers celei de afară, respectiv radia o lumină alb-gălbuie, nu foarte puternică, dar plăcută. Astfel, vizibilitatea era una acceptabilă, nefiind nevoie să fie utilizate surse de iluminat suplimentare. Altul era însă aspectul ce-i atrase atenția Danei. Deși pereții erau oglinzi perfecte, corpurile lor nu se reflectau în ele.

— Zici că suntem vampiri, sesiză ea, apoi mângâie cu buricele degetelor peretele prin dreptul căruia treceau, lăsând un siaj ale cărui valuri se disipară molcom în urma lor.

— Cum vă orientați? fu curios Andrei. Pare destul de derutant.

— Am implementat un sistem de ghidare, luând ca reper principal sala de ședințe. De pildă, ca să ajungem la Carie de la hangar trebuie să folosim codul 2D-4S-3D, adică: al doilea coridor dreapta, al patrulea coridor stânga, al treilea coridor dreapta. Am încercat să schițăm câteva hărți, dar, având în vedere monotonia peisajului, ne-am dat seama că e mai simplu așa. Totuși, aveți grijă să nu vă rătăciți. N-avem timp de-a v-ați ascunselea. Ieri am pierdut mai bine de opt ore să dăm de Igor, care nu s-a prezentat la raportarea de la finalul zilei, după ce plecase să investigheze o alveolă de pe 4S-2S-7D-9S. Căutările sunt îngreunate din pricina interferențelor produse de Sferă, care fac ca sistemul de comunicare al costumelor să fie ineficient pe distanțe mai mari de câțiva metri. Așadar, vă recomand să vă notați codurile principale și să nu vă hazardați prin galerii neexplorate.

☆ ☆ ☆

După ce-și instalară capsulele personale, în locul indicat de Laura, membrii grupului se deplasară la Carie să-l întâlnească pe colonelul Darius Zukov, șeful misiunii.

— N-am făcut descoperiri spectaculoase, zise Darius, pretutindeni sunt aceleași culoare labirintice, cu aceeași

conformație, ce duc la alveole de diverse dimensiuni și forme neregulate. Până acum n-am putut determina materialul din care e fabricată Sfera, cu atât mai puțin vreun mecanism care să ne ofere indicii referitoare la originea ei. Iar fiindcă tot ce ține de acest tărâm este, momentan, o enigmă, vă rog să-mi raportați orice bizarerie, indiferent cât de insignifiantă ar părea.

Igor, agitându-se într-un colț al încăperii, clănțăni puternic din dinți, ca și când le-ar fi verificat soliditatea.

— Ap ap ap! Bu bu bu! Tț tț tț! Oz oz oz! vociferă dezarticulat, înainte de a se liniști din nou.

— Ce are? întrebă Ivan.

— Habar n-am, zise Darius, ridicând din umeri. De când l-am găsit nu spune nimic, doar uneori scoate astfel de sunete. S-ar putea să fie vreun efect posttraumatic, dar n-avem timp să ne ocupăm de el acum. Cât stă liniștit, îl vom ignora și îndată ce va fi posibil, îl vom transfera pe SSI 3. Până atunci trebuie să ne continuăm cercetările.

☆ ☆ ☆

Andrei fu primul care își dădu seama că ceva nu e în regulă. Se îndrepta către Vultur ca să aducă un seismograf. Când ajunse la câțiva pași de gura pâlniei ce dădea spre navetă, aceasta se strânse aidoma unei pupile, iar apoi dispăru ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Încercă să-și contacteze echipa, dar nu era nimeni în raza comunicatorului său. Se întoarse grăbit la alveola unde-i lăsase pe Ivan și pe Dana să despacheteze echipamentele deja descărcate.

— S-a închiiis! urlă Andrei, încercând să se facă auzit prin vizorul căștii.

— Nu mai zbiera, auzim foarte bine, zise Dana.

— Scu... scuze!

— Ce s-a închis? întrebă Ivan.

— Intrarea. Nu ne mai putem întoarce pe Vultur.

— Cum adică?! Am trecut prin ea acum un sfert de oră.

— Ivan, nu mai e, accentuă fiecare cuvânt Andrei.

— Bine, bine! Hai să vedem despre ce e vorba.

Ivan, secondat de Andrei, se duse țintă la hangar. Când ajunse, constată că, într-adevăr, sasul de la docul la care acostaseră lipsea. Ivan se apropie de porțiunea din perete unde se aflase trecerea. O pipăi. Ciocăni. Bătu cu pumnul. Pe urmă, se dădu trei pași în spate.

— Ce dracu' se petrece aici?

— Ți-am zis! şopti gâtuit Andrei.

— Dana! Dana, mă auzi?

— Suntem prea departe de ea. Hai să mergem să o luăm și să-l căutăm pe colonel. Poate știe ce se întâmplă.

Cei doi porniră către Dana aproape alergând. Ivan, ținându-și bilețelul cu codurile în fața ochilor, era atent să nu rateze vreo cotitură. Și-au găsit colega relativ re-

pede, chiar când termina de montat unul dintre spectometrele pe care le aduseseră cu ei. Apoi, toți trei merseră la Carie. Acolo dădură peste Laura, introducând date într-un computer, și de Igor, ghemuit în continuare în colțul său. Când Ivan și tovarășii săi își făcură apariția, Laura se întrerupse din activitate.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Îl căutăm pe Darius, zise Ivan, ne-a spus să-i raportăm orice chestiune potențial suspectă. E pe aici?

— E plecat până la N'șpe. Trebuie să sosească curând, mai e un sfert de oră până la raportul de la prânz.

În mai puțin de cinci minute, Colonelul reveni însoțit de Jose. Spre stupefacția celor din Carie, cei doi aveau vizetele costumelor spațiale deschise.

— E-n regulă, zise Darius, citindu-le nedumerirea de pe chipuri. Vă puteți scoate căștile. Avem aer proaspăt. Sfera pare să știe de ce avem nevoie.

Se adunară toți în jurul unei lăzi mari cu echipamente și-și desfăcură ezitant căștile.

— Cineva a închis ecluza, zise Ivan.

— Sfera a făcut-o. O supapă de la butelia de oxigen a capsulei de odihnă a lui Jose a cedat, am văzut alarma și m-am dus să văd ce se întâmplă. Era cât pe ce să se sufoce. Presupun că Sfera a intuit riscul și a decis să închidă sasul și să umple cu aer habitaclul.

☆ ☆ ☆

4S-2S-7D-9S-3D-12D-9S ducea la alveola în care îl găsiseră pe Igor atunci când se pierduse. Era o incintă ciudată. Nu prin formă, ci prin trăirile extatice încercate de cei care o vizitau. Trăiri de care unii membri ai expediției deveniseră realmente dependenți.

Colonelul Zukov sesiză că toți, cu excepția sa și a lui Andrei, căutau pretexte de a petrece cât mai mult timp în Parcul de Distracții, așa cum denumise Dana încăperea. Acest comportament, pe care-l tolerase inițial, începu să-l preocupe. Mai cu seamă când observă că Jose, Laura, Ivan și Dana își neglijau tot mai des sarcinile de serviciu, în detrimentul sesiunilor de divertisment. În consecință, Darius hotărî să le interzică accesul la acea secțiune, însă, la insistențele celor patru, dar și îngrijorat de o eventuală revoltă, se înduplecă să permită fiecăruia dintre ei să aibă dreptul la o oră pe zi, de unul singur, în incinta misterioasă.

— Nu cunoaștem în ce fel ne afectează Parcul de Distracții, le zise într-una dintre seri Andrei, când se adunaseră la cină. Cred că ar fi bine să fim prudenți, mai ales că încă n-am stabilit legătura cu Centrul de Control, iar la nevoie nimeni nu ne poate sări în ajutor. Pe de altă parte, efectele nocive ale unei expuneri prelungite sunt evidente, conchise, indicând cu o mișcare scurtă a bărbiei în direcția lui Igor.

— Nu există nicio dovadă, sări Jose, că starea lui Igor este cauzată de Parc. Știi ce? Poate e mai bine că

nu vrei să încerci, cu atitudinea asta prăpăstioasă s-ar putea să-i afectezi proprietățile. Dar nu te impacienta, mă voi duce eu în locul tău să continui investigațiile cu privire la efectele terapeutice ale Parcului asupra psihicului uman, adăugă Jose, frecându-și palmele satisfăcut.

— Ai fost azi-dimineață, interveni Ivan. E rândul meu!

— Ba al meu, se burzului Dana, eu n-am fost de ieri.

— Liniștiți-vă, nu mai merge nimeni, se răsti Darius. Cred că e timpul să faceți o pauză, îndeosebi tu, Jose. Ai cele mai multe ore petrecute în Parcul de Distracții. Oricum, am nevoie de sprijinul vostru, al tuturor, să explorez o nouă secțiune.

Jose îi aruncă o privire tăioasă colonelului, dar se abținu de la alte comentarii.

— Aș vrea, continuă Darius, să cotrobăim puțin prin sectorul de la capătul lui 3D-12S-34D-9S-4D. Am identificat acolo o cavitate de două ori mai mare decât Caria, de unde pornesc trei coridoare. Vreau să formăm echipe de câte doi, pentru a cartografia fiecare galerie.

— Îl lăsăm singur pe Igor? fu nedumerită Dana.

— Nu e prea plimbăreț de când l-am găsit, o liniști Laura. Abia am reușit să-l convingem să meargă până la toaletă, împunse cu arătătorul către cutia cilindrică de statura unui om, amplasată în colțul opus al Sălii de Ședințe.

— Păi, atunci, să-i dăm bice, fu de acord Jose, cu cât terminăm mai repede, cu atât voi ajunge mai devreme în Parc.

☆ ☆ ☆

După jumătate de oră de orbecăit prin Sferă, grupul ajunse la destinație. Era cea mai mare sală descoperită până atunci și, spre deosebire de toate celelalte, avea o formă perfect circulară.

— Așadar, zise colonelul, perechile sunt următoarele: Ivan cu Dana, Laura cu Andrei și Jose cu mine. Ne întâlnim aici peste fix o oră. Nu întârziați, nu vă asumați riscuri inutile.

Laura intră prima pe culoarul care le fusese repartizat, Andrei păși îndărătul ei, încercând să-și disimuleze încordarea fredonând o melodie.

— Ce-i aia?

— Ce? Unde? se precipită Andrei.

Laura zâmbi.

— Ce cânți acolo?

— A, e *Highway to Hell* de la AC/DC, răspunse răsuflând ușurat.

— Aha, dacă zici tu. Poate ar fi mai bine să nu o faci, dacă te aud extratereștrii, s-ar putea să-și facă o impresie greșită despre veleitățile muzicale ale pământenilor.

— Poate îi delectezi tu cu o mostră... Andrei se opri în mijlocul propoziției.

O scânteie, agitându-se ca un licurici prins în pânza unui păianjen, apăru în peretele-oglindă din stânga lor. Laura se apropie să vadă mai bine, dar luminița țâșni din perete și, dându-le câteva ocoluri, zumzăind ca o albină, se opri la cinci pași de ei. Laura porni către scânteie, dar aceasta se retrase, păstrând distanța.

— Cred că vrea să o urmăm. Hai, vino!

— Stai, colonelul a zis... încercă să-i reamintească Andrei, însă Laura îl ignoră, zbughind-o după licurici. Bărbatul se căzni să o prindă din urmă, doar că numărul mare de coridoare și schimbările dese de direcție ale femeii îl făcură s-o piardă.

— Laura! Laura! strigă panicat. Fir-ar să fie, ce mă fac acum. Of, Doamne! Unde naiba sunt? Trebuie să mă calmez. Totul va fi în regulă.

Inspiră de câteva ori, adânc, expirând zgomotos, apoi zise, ca și cum s-ar adresa unei persoane din preajmă:

— Cel mai bine e să aștept aici, sigur va veni cineva să mă caute.

☆ ☆ ☆

— Lămurește-mă și pe mine, de ce-i tot ții partea lui Andrei? își exprimă nemulțumirea Jose. Nu e din echipa noastră.

— Nu țin partea nimănui, i-o reteză Darius. Și dacă n-ai înțeles până acum, nu există ei și noi, toți suntem în același căcat.

— Atunci de ce nu m-ai lăsat să mă duc în Parc?

— Jose, nu suntem aici să ne distrăm. Misiunea noastră e alta.

— Ești nebun, despre ce vorbești?! Nici măcar nu știm dacă vom mai ieși vreodată de-aici. Cred că ar fi cazul s-o lași mai moale cu îndatoririle de serviciu. Cât crezi că-ți vor suporta colegii milităria? Nu uita, noi suntem civili, iar cei ce te-au pus șef nu te mai pot ajuta acum. În curând, lupta pentru supraviețuire se va înteți. Vei avea nevoie de aliați de încredere. Poate n-ai observat, chiar dacă avem oxigen, resursele de apă și hrană se împuținează.

Iritarea celor doi atinsese un nivel critic. Jose își strânse pumnii și se înroși la față, iar ochii lui Darius scăpărară diabolic.

— Tocmai de asta ar trebui să răsturnăm locul ăsta cu fundul în sus. E singura noastră șansă de a găsi o cale să ne salvăm.

— Nu vom descoperi nimic. Chiar nu pricepi? Am mușcat momeala și acum suntem prinși, precum șobolanii, într-o cursă extraterestră! Îți imaginezi că după ce ne-au înhățat, ne vor da drumul, așa, pur și simplu? Nu, ne vor diseca până la ultima moleculă, să fii sigur de asta!

— Și ce propui? nu-și mai putu stăpâni furia colonelul. Să stăm cu mâinile încrucișate, să ne așteptăm moartea ca niște cobai lobotomizați, în Parcul de Distracții?

Darius voia să treacă de Jose ca să-și continue drumul, dar acesta îi tăie calea.

— Dacă nu vrei să mă ajuți, du-te la punctul de întâlnire. Voi continua singur. Dă-te la o parte, îi ordonă, atingându-i umărul cu mâna.

Jose îi împinse brațul în lături și-l izbi cu capul în gură. Darius se prăbuși la podea, cu sângele țâșnindu-i pe nas. Își reveni numaidecât. Se săltă sprinten în picioare și se aruncă asupra agresorului. Se încleștară și, rostogolindu-se de-a lungul coridorului, începură să-și care pumni și picioare cu bestialitate.

☆ ☆ ☆

Ivan își notă ultimul reper în notesul său, apoi privi pe furiș către Dana. Era la fel de frumoasă ca în ziua în care o văzuse prima dată, pe când erau stagiari la Institutul de Cercetări Spațiale. Își punea a mia oară întrebarea de ce nu avusese niciodată curajul să o abordeze? Să-și dezvăluie adevăratele sentimente? Acum, însă, era prea târziu, deveniseră prieteni buni și nu voia să riște să distrugă, cu un gest nesăbuit, această relație platonică. Încă îi răsunau în minte cuvintele lui Vladi-

mir, amicul său din studenție: „Nu e bine, Vanja. Nu e bine deloc. Nu puteți fi prieteni, asta e cea mai sigură cale de a-ți distruge orice șansă de a i-o trage vreodată."

Dana se așeză, sprijinindu-și spatele de perete. Chiar și așa, în costum de cosmonaut, lui Ivan i se părea irezistibilă.

— Am obosit, n-ai vrea să ne tragem un pic sufletul înainte de a ne întoarce? întrebă fata.

— Desigur, acceptă Ivan, așezându-se alături de ea. Poate cu câțiva centimetri mai aproape decât intenționase. Când ochii lor se întâlniră, preț de o fracțiune de secundă, Ivan simți furnicături plăcute în tot corpul. Avea senzația că trupurile, inimile lor acceptaseră ceea ce mintea le refuza. O forță invizibilă îi atrăsese deodată într-un vârtej sentimental care spulbera, într-o clipă, orice stăvilar al raționalului pe care se străduiau să-l ridice în fața stihiei emoționale.

— Știi, încercă să iasă din încurcătură Ivan, întotdeauna am avut... o relație specială...

— Așa e, ne cunoaștem de ceva vreme, am trecut prin atâtea împreună...

— Da, dar... adică... altceva voiam să spun. Nu știu de ce niciodată n-am avut curajul să-ți dezvălui ce simt pentru tine.

Dana făcu ochii mari, luată parcă prin surprindere de destăinuirea lui.

— Vanja, am crezut că tu... că tu... nu mă...

Ivan îi puse arătătorul pe buze, îi prinse obrajii între palmele sale puternice și o sărută delicat pe gură. Fata se lăsă dezmierdată de mângâierile gingașe ale partenerului, iar în doar câteva clipe, cataramele scafandrelor cedară pasiunii.

☆ ☆ ☆

Unul dintre pereții-oglindă ai Cariei fu acoperit spontan de imaginea unui gigant gazos. Igor privea impasibil lumea de culoarea chihlimbarului, care ocupa două treimi din câmpul său vizual. Nu era niciuna dintre planetele Sistemului Solar.

Un punct incandescent se desprinse de pe cea mai apropiată dintre zecile de luni ce orbitau planeta și se îndreptă spre el. Ușor-ușor, scânteia se mări, iar Igor deslușì silueta stranie a unui vehicul spațial. Aducea cu o foaie de hârtie care-și schimba în permanență configurația, împăturindu-se și despăturindu-se precum un origami.

Nava origami se apropie în viteză și, preschimbându-se într-un cornet, se insinuă într-una dintre danele de acces ale Sferei. Pe perete apăru imaginea alveolei la care acostaseră vizitatorii. În scurt timp, prin sas pătrunseră patru creaturi asemănătoare unor burdufuri de acordeon așezate pe verticală. Cele șase membre utilizate la deplasare și la apucarea diverselor obiecte

pe care le aduseseră cu ei aveau aspectul unor fâșii de hârtie pliate aidoma unor armonici. Nou sosiții comunicau rar, iar atunci când o făceau, emiteau sunete de sonoritatea unui baian dezacordat. După ce-și instalaseră echipamentele, una dintre ființe porni spre nava origami. Cum ajunse lângă sas, acesta se închise brusc. Pentru câteva clipe, printre acordeoane se lăsă o liniște mormântală. Apoi simfonia cvartetului reîncepu, numai că acum era interpretată mai alert și cu două octave mai sus, trădând nervozitatea care le cuprinsese.

Proiecția dispăru, iar peretele reveni la starea de oglindă neoglinditoare. Igor se ridică și se apropie de acesta. Pregetă, preț de câteva respirații, la o întindere de brat de suprafața lucioasă, apoi trecu prin ea ca printr-o membrană permeabilă.

De partea cealaltă a oglinzii, Igor se metamorfoză într-o ființă acordeon.

Sufletul supraelastic

de Ovidiu Vitan

Cerul Bucureştiului fusese înfăşurat în nori timp de aproape o săptămână. Plapuma pufoasă, dar parcă murdară, împiedicase razele soarelui să încingă zidurile de beton, fluviile bulevardelor, tabla prea multelor maşini, scuarurile rezistând cu vitejie între clădiri dar începând să dea semne de oboseală, acoperişurile păzite sau, chestie de opinie, ocupate de o pădure de antene. Dar în dimineaţa aceasta norii se plecară, în cele din urmă, în faţa minunăţiei Soarelui, razele străpunseră victorioase ultimele fâşii de stropi opaci şi capitala parcă renăscu, pregătită pentru încă o zi superbă de primăvară.

De pe acoperişul hotelului Intercontinental, aglomerarea nesfârşită de acoperişuri închipuia o urzeală gri, brodată cu o bogăţie de detalii, dar cu rezoluţie tot mai slabă, până când, în depărtare, trecea pe nesimţite în brâul câmpiei de lângă oraş. Caporalul Iordache nu era pentru prima dată în Bucureşti, înainte de mobilizare

colaborase de mai multe ori cu publicații din capitală, însă de aici, de la aproape o sută de metri înălțime, vedea şi înțelegea parcă un alt oraş, ca un cartier prin care trecuse de nenumărate ori, dar acum, din păcate tocmai acum, constata uimit că în locuri pe care credea că le ştie bine se aflau străzi până atunci necunoscute.

— Nu îmi vine să cred că soarele răsare normal, ca în oricare altă zi. Mi se pare un lucru crud, spuse el încet. Apoi trase cu ochiul spre soldatul Miron, sosit de câteva zile în unitate, voinic, cu statura pătrățoasă decupând vizibil aerul din jur, cu fruntea minusculă, care îți dădea senzația că părul puternic şi negru o invada şi invazia încă nu se terminase, probabil într-o bună zi chica avea să-i astupe complet fruntea şi să-i ajungă la ochi. Dar omul se obişnuieşte cu multe în viață! Tânărul cu aer de tigru de sală de forță fuma, cu arma pusă pe jos, lângă el, şi binoclul la ochi, scanând peisajul încremenit. Cu frunte sau fără frunte, fusese ales să observe împrejurimile bazei militare şi fără îndoială căutătura de expert în viața de cartier îl califica pentru misiune.

„Îmi imaginam altfel dimineața asta, mă aşteptam la ceva... nu ştiu, ceva grandios şi groaznic", continuă Iordache în gând. „Mă uit la oraşul ăsta şi mă simt de parcă ne pregătim să ucidem un animal nevinovat!"

La înălțimea aceea, deasupra oraşului tăcut şi pustiu, singurul zgomot era şuieratul vântului, care caporalu-

lui îi lăsa impresia că simte cum zboară cu Pământ cu tot prin spațiu. Închise ochii şi îşi permise o scurtă deconectare. Sigur, îşi argumentă el în gând, pe de altă parte natura era depăşită. Am fost mereu sclavii ploii, ninsorii, cutremurelor, nopții, morții şi ai celorlalte feluri în care natura ne-a asuprit. Dar acum, că se întâmplase marea descoperire, avem ocazia unică în istorie să ne câştigăm definitiv independența față de natură; în fața acestei perspective, Bucureştiul era un preț colateral şi Iordache trebui să recunoască faptul că era dispus să-l plătească.

Caporalul, în mod normal, se odihnea după gardă, însă de data aceasta, după ce predă arma, preferă să se plimbe puțin. Era prea încordat, aştepta să se vadă odată îmbarcat, ca să lase în urmă lumea veche şi constrângerile ei care acum, în lumina marii descoperiri, păreau ridicole şi nedrepte. Deşi nu voia să admită, era şi el preocupat să nu moară *tocmai acum*. Ieri auzise nişte militari (şi îşi dădu seama acum că Miron era printre ei) spunând că Statul Major greşea. „Ar trebui să punem mitralierele preventiv pe absolut orice mişcă acolo jos! Nu îmi pasă că sunt Rămaşi, vânători de recompense sau nea Vasilache care s-a trezit din beție şi vine disperat că pierde ultimul transport! Nu vreau să risc nimic!" Şi nici măcar caporalul nu reuşea să găsească argumente convingătoare în favoarea genericului nea Vasilache: desigur, nu merita să fie împuşcat doar

pentru că era idiot, dar nici şapte miliarde de oameni nu meritau să piardă şansa vieții lor (la propriu!...) din cauza unui beţiv. Totuşi, ar fi putut Iordache să meargă *acolo* şi să trăiască cu gândul că a omorât oameni nevinovați numai ca să se salveze el? „Sincer, tocmai gândul că probabil pot, mă sperie!"

Hotelul era încărcat până la refuz cu oameni, majoritatea civili; în holul acestuia, în fața intrării şi în curtea unității militare improvizate care acoperea parcarea de lângă hotel, părculeţul din fața Teatrului Național şi o parte din Strada Batiştei nu erau decât militari. Unii se agitau, alții cărau cutii, mulți fumau surescitați aşteptând să poată intra definitiv în hotel. Exista o furie de a fi cât mai aproape de Lună, de a elimina orice şansă de a rămâne, din greşeală, aici, de a distruge orice etapă consumată în speranța de a nu mai fi nevoit să te întorci cumva din drum. Civilii, odată intrați în clădire, nu mai ieşiseră nici măcar la o țigară. Se auzea că nu puțini oameni dăduseră foc blocurilor şi chiar cartierelor în care locuiseră, ca o garanție că nu vor fi întorşi, din cine ştie ce motiv, acasă. Şi tocmai din cauza asta i se păru ciudat să vadă la poarta unității, agățată de porțiunea gardului din plasă de sârmă şi privind prin acesta, o civilă, o femeie obişnuită, poate spre vârsta a treia, îmbrăcată cu un halat portocaliu, cu pantaloni de casă şi adidaşi – nu părea în niciun caz o persoană pregătită să facă marele drum. Trecând pe lângă ea, se întrebă intrigat

de ce, când toată lumea era disperată să urce în hotel, ea stătea la poartă ca şi cum voia să se întoarcă acasă.

Află detalii de la nişte colegi care o aduseseră în chiar ultima misiune de recuperare: femeia nu voia să plece, încercase să se ascundă de ei şi zicea că nu pleacă nicăieri fără fiica ei, care însă era de negăsit şi nici femeia, bolnavă sau în stare de şoc, nu le spusese mai multe. Cum Statul Major deja stabilise că aceasta era ultima misiune, singura şansă, şi ea vagă, care îi rămânea fiicei era să o aducă vânătorii de recompense.

Iordache detesta vânătorii de recompense, care pentru bani erau dispuşi să piardă totul rămânând până în ultima clipă ca să caute persoane rămase pe Pământ împotriva ordinelor guvernului. Cu gândul la situaţia disperată a fiicei şi la mama care o aştepta împotriva raţiunii, caporalul se apropie de femeia sprijinită de gard. Aceasta stătea cu spatele la unitate, la soldaţi, la toată lumea, şi privea, încordată, dincolo de plasa de sârmă, către Piaţa Universităţii. „Nu vrea să vorbească cu nimeni", spuneau militarii. Oftă şi se sprijini de gard, în stânga ei, pentru a o vedea mai bine la faţă. Spre şaizeci de ani, privire încețoşată şi în acelaşi timp îngrijorată. Caporalul îşi dădu seama că era nevoie de o abordare diferită. Dădu o fugă la recepţia hotelului şi apoi se întoarse lângă mama disperată şi îi întinse o sticlă cu apă. Femeia se uită pentru prima dată la el, ba chiar pe chipul său îngrijorat, uscat ca un teren viran,

înflori floarea ştearsă a unui zâmbet, care însă dispăru imediat, spulberată de vijelia urcată prompt din adâncurile sufletului. Luă sticla, o deschise, o bău aproape pe nerăsuflate şi apoi o aşeză, cu grijă, pe caldarâm.

— Mai aveţi apă?

— Sigur că da! Iordache făcu din nou drumul până la recepţie şi se întoarse cu un bax de apă minerală şi o porţie de mâncare. Femeia bău încă o sticlă de apă, dar nu se atinse de altceva.

— Nu pot să mănânc, vorbi ea. Vocea îi răzbătea ca de undeva din altă lume, de sub munţi şi stânci şi steiuri de durere şi grijă şi supărare.

— Vă înţeleg. Să ştiţi însă că peste câteva ore plecăm *toţi*. Nu mai rămâne nimeni în Bucureşti.

— Fata mea rămâne în Bucureşti, aproape îl întrerupse femeia.

— Ştiţi unde e? Aş putea încerca să vorbesc cu superiorii mei, poate, cine ştie, fiind o situaţie deosebită, Statul Major îmi aprobă o misiune de...

Iordache se întrerupse, pentru că femeia renunţase să îl mai asculte după primele cuvinte şi îşi întorsese privirea către locul de unde îşi trăgea speranţa. Piaţa Universităţii, curăţată pentru a nu oferi adăpost niciunui posibil atacator, era complet nemişcată, încremenită, părăsită. Dintr-un motiv necunoscut, semafoarele încă mergeau, în gol, ca şi cum oraşul, intuind un pericol nedefinit, striga mut după ajutor. Se întrebă de ce

îl interesează, la urma urmelor, soarta femeii şi a fiicei acesteia. Nu era treaba lui. Erau sute de militari acolo, de ce tocmai el? Atunci când auzise prima dată că omenirea va părăsi Terra pentru un cămin nou, care le oferea ceea ce nimeni nu ar fi crezut vreodată posibil, Iordache chefuise cu prietenii şi se simțise recunoscător că această minune avea loc în timpul vieții lui. Dar entuziasmul inițial nu ținuse foarte mult. Țările mai mari voiau să ajungă primele. Cei bogați voiau să ajungă acolo înaintea celor săraci. Politicienii se simțeau îndrituiți să se instaleze înaintea oamenilor fără merite. Au izbucnit revolte, majoritatea țărilor şi-au mobilizat cetățenii şi doar printr-o minune nu izbucnise şi un război mondial. Un an mai târziu, soldatul Iordache salva câțiva colegi dintr-o ambuscadă a Rămaşilor şi era înaintat la gradul de caporal pentru fapta sa de vitejie. El ştia însă prea bine că în realitate fusese o faptă de frică. Nu era un om de acțiune! Înainte de mobilizare era un simplu corector la o revistă dintr-un oraş liniştit. Aşadar, ce putea face el pentru aceste femei?

Dar era, cu adevărat, pentru aceste femei? Sau era pentru el însuşi? Nu cumva femeia aceasta care sfida instinctul de conservare din rațiuni în fond misterioase îi primejduia lui însuşi evadarea dintr-o lume din care de-abia aştepta să plece definitiv? Dacă femeia urmărea să deschidă poarta unității unor Rămaşi care să distrugă hotelul înainte de plecare? Îi era milă de durerea

ei sau, de fapt, voia să fie sigur că femeia nu îl va împiedica să ajungă pe Lună?

— Doamnă, îi spuse Iordache cât putea de prevenitor, când timpul se va scurge, colegii mei vă vor duce în hotel indiferent dacă doriți sau nu. Știți foarte bine că sunt obligați să ia pe absolut toată lumea.

— Nu plec nicăieri fără fata mea! Mai bine rămân aici şi mor, nu-mi pasă. Cum aş putea să plec în Lună şi să îmi las fata aici?!

Pentru prima dată, femeia îşi luă ochii de la Piața Universității mai mult de câteva secunde şi Iordache se trezi că trăgea el însuşi cu ochiul ca nu cumva să apară tocmai atunci fiica femeii şi aceasta să nu o vadă.

— Știți ce zice la Biblie, domnule militar, că la început oamenii trăiau în Rai. Dar am stricat Raiul, aşa că Dumnezeu ne-a azvârlit pe Pământ. Însă am stricat şi Pământul, iar acum ne luăm tălpăşița şi de aici. Credeți că n-o să stricăm şi locul în care mergem acum? Credeți că acolo sus o să fim mai buni? Vecinul meu care îşi bate nevasta credeți că acolo n-o s-o mai bată? Ce căutăm în cer, când noi nu ne-am rezolvat nici pe departe belelele de pe Pământ?!... Dacă marea descoperire, asta de care zice la televizor, nu îmi poate aduce fata înapoi, nu face doi bani. E o descoperire doar pentru oameni fericiți! Dar sunt atâția oameni nefericiți pe care nu îi vede nimeni... Domnule, dacă vreți să mă ajutați, dați-mi voie să ies de aici, în clipa asta. Le ziceți că am fugit.

— Aş vrea să vă ajut, dar asta nu pot să fac.

— Nu plec fără fata mea! repetă femeia şi se întoarse către piață.

Iordache oftă şi intră în hotel, cu sufletul greu şi simțindu-se vinovat. În definitiv, peste numai câteva ore totul avea să ia sfârşit. Toată lumea îşi va lua zborul către Lună pentru a începe o viață nouă. Pe bătrânul Pământ vor mai rămâne extrem de puțini oameni, aşa-zişii Rămaşi, recent declarați terorişti pentru că se opuneau migrației omenirii, considerând marea descoperire din ceruri o minciună a masonilor şi illuminatilor, o conspirație menită să ucidă toată populația pentru ca Pământul să le rămână doar elitelor, care sigur se ascundeau pe undeva şi aşteptau exterminarea oamenilor simpli. Rămaşii reuşiseră să nu fie luați cu forța pe Lună, dar speranța lor de viață era extrem de redusă. Cel mai probabil, de ordinul orelor... Oare fiica femeii ştia asta? Sau avea să se întoarcă la timp – şi dacă da, cu ce intenții? Dacă făcea ea însăşi parte dintr-o bandă de Rămaşi?

Cufundat în gânduri în timp ce încerca, a douăzecea oară, să îşi sune părinții, aflați la Sibiu într-o sală de sport, dar nereuşind să ia legătura cu ei nici de data aceasta, fu adus la realitate de vocea lui Miron, care, discutând cu alți câțiva militari, trecea prin fața camerei în care era caporalul.

— Mai vine pe naiba, spunea soldatul fără frunte. Dacă n-a apărut până acum, înseamnă că nu vrea să vină.

— Poate au răpit-o Rămaşii, emise altul o ipoteză generoasă.

— Chiar şi aşa, eu nu mă risc s-o caut, mârâi din nou Miron.

— Ce vorbiți voi? Femeia aia nu e om, supralicită un altul. Ar trebui s-o împuşcăm de pe acum! Dacă e extraterestră şi vrea să preia Pământul după plecarea noastră? Dacă apare fi-sa şi când îi dăm drumul în unitate se transformă amândouă în monştri şi ne omoară pe toți şi pierdem marea descoperire dintr-o prostie?!

Iordache începea să fie îngrijorat de atmosfera din rândul militarilor, deşi, pe măsură ce se apropia plecarea, se surprindea găsindu-şi tot mai multe pretexte să nu intervină la o adică. Totuşi, din când în când mai arunca un ochi de la fereastra etajului 20, la femeia care încă se uita, nederanjată de nimeni, prin gardul de sârmă.

Începea să se înşereze. Pe caporal îl ajunsese oboseala. Se gândea la femeia pe care o cunoscuse în urmă cu o lună şi care în clipa asta aştepta şi ea drumul spre cer, spre libertate, pe stadionul Cotroceni, unde fusese repartizată. Deşi nu era lipsită de un oarecare farmec, Iordache nu îşi dădea seama dacă îşi doreşte să se instaleze în noul cămin cu ea sau fără ea sau cu altă femeie. Oare din cauza asta nici nu era la fel de entuziasmat ca Miron de noua viață din cer?...

Tresări; adormise de-a binelea, cu capul pe brațe, la geam. Privi din nou pe fereastră şi sări în picioare. În

lumina slabă de afară distinse speriat doi militari înarmați care stăteau în fața intrării către parcarea din subsol, acolo unde, incredibil, soldatul Miron tocmai o băga fără multă politețe pe femeia care îşi aştepta fiica. Lăsă totul naibii şi peste câteva minute năvălea belicos peste militari.

— Raportez că suntem în misiune ordonată de domnul căpitan! i se puse în cale un fruntaş care comanda grupul.

— Dați-vă dracului la o parte! Nebunul ăla dinăuntru e în stare să... nici nu ştiu ce e în stare să facă!

— Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să intervină, vorbi fruntaşul.

— Eu îți ordon acum să te dai la o parte!

Discuția în contradictoriu continuă preț de două minute şi Iordache căuta disperat o soluție, când...

Focul de armă care răsună din interiorul micii construcții îl năuci. Miron ieşi de acolo fără femeie şi, spre surprinderea de această dată a tuturor celor trei militari, până şi el era transfigurat.

— Permiteți să raportez – se repezi el să-l salute pe caporal cu un nod în gât şi Iordache jură că lui Miron îi sticleau ochii ca scăldați de lacrimi –, am soluționat situația!

Şi trânti violent pistolul-mitralieră de asfalt, pornind furios către hotel. Iordache ar fi sărit la el, voia să-l facă să piardă totul în ultima clipă, aşa cum şi el îi

făcuse femeii! Totuşi, faptul că Miron era cutremurat de fapta sa, îi dădea o neaşteptată dimensiune umană, care îl împiedica pe caporal să sară la el. Sau era, de fapt, realitatea contondentă că soldatul era de două ori mai mare ca el, în toate direcţiile?! Iordache însă nu mai avu timp de dileme morale: alarma finală începu să se vaiete asurzitor, ceea ce însemna că trebuia să intre în clădire în clipa aceea, pentru că într-un sfert de oră aveau să plece către Lună şi către marea descoperire. Clădirea cu 24 de etaje înghiţi ultimii militari aflaţi afară, inclusiv pe el, iar porţile se închiseră cu zgomot metalic definitiv. Nimic nu mai mişca în jur şi toate glumele, opiniile şi speculaţiile de până atunci ale miilor de civili şi militari din hotel încetaseră, parcă înghiţind toţi în sec. Se liniştise şi vântul. Seara rasteriza centrul oraşului cu tonuri de gri tot mai închise. Trecură cincisprezece minute în care hotelul, un dreptunghi gigant de lumină, se decupa pe fundalul întunecat al clădirilor din jur.

Lângă parcare rămăsese o groapă uriaşă din care ieşeau ţevi, conducte şi bucăţi de moloz. Nu mai fuseseră atât de puţini oameni pe lume de cel puţin câteva zeci de mii de ani. Restul omenirii se afla deja pe Lună, în clădirile, stadioanele şi buncărele burduşite până la refuz cu oameni şi teleportate acolo în acelaşi timp. Inclusiv Intercontinentalul fusese teleportat cu succes! Cu excepţiile prevăzute în plan, Terra fusese părăsită.

Curtea unității militare improvizate părea acum absurdă; înconjura o groapă. Nimic nu mai mişca în jur şi singurul semn că aici existase viață erau semafoarele care încă funcționau; dar chiar şi ele începuseră să clipească intermitent, în loc să semnalizeze propriu-zis, semn că ceva se întâmplase şi cu acestea.

Femeia apăru nevătămată de sub tavanul jos al micii construcții. Se uită câteva clipe, vizibil surprinsă, către locul în care hotelul nu mai era, după care ridică pistolul-mitralieră aruncat de Miron, îl atârnă de umăr şi porni neabătută spre poartă. O deschise cu cartela de acces şi începu să fugă, aşa cum putea, spre Piața Unirii. Avea un drum lung de făcut; ce bine i-ar fi prins să ştie să conducă!

La Unirii făcu la stânga, pe lângă Dâmbovița, dar nu mai putea fugi. Mergea gâfâind, însă mergea. Dincolo de Timpuri Noi, un TAB nervos ieşi dintre blocuri, undeva în spatele ei, şi o ajunse în câteva clipe. Femeia se întoarse să se uite la vehicul, dar nu se îngrijoră foarte tare şi continuă să păşească dârz. TAB-ul încetini, mergând pe lângă ea, ocupanții dinăuntru fiind pesemne intrigați de neaşteptata apariție, care, spre deosebire de alți civili pe care îi găsiseră, nu fugea de ei. Iar imaginea proverbială a bătrânei înarmate nu mai era deloc amuzantă, ci avea ceva nepotrivit şi urât care îi făcu să ezite.

— Încotro mergeți, doamnă? o luă cu binişorul un vânător, scoțând prudent capul din turelă. Femeia însă,

neimpresionată de prezența lor, nu le răspunse nimic, văzându-şi de drum.

— Mamaie, hai cu noi în Lună, să luăm şi noi o primă!

De-abia atunci femeia păru speriată, oprindu-se şi făcând ochii mari a disperare.

— Nu merg în Lună! Nu merg nicăieri fără fata mea!

— Ai şi o fată?! Luăm două prime, frate! Unde e fata?

Femeia ridică, ce-i drept cam stângace, pistolul-mitralieră şi îl îndreptă spre vânător, care se grăbi să intre la loc, deşi nu închise turela.

— Nu mi-e frică să mor, spuse femeia cu ură. Omorâți-mă, dar pe Lună nu merg! Şi nu merge nici ăla în care oi trage cu asta! smuci ea arma. Mi-a lăsat-o un soldat mai devreme. Şi el voia să mă ia în Lună cu forța, dar am aruncat cu un bax de apă în el şi i-am zis că nu plec fără fiica mea, şi atunci s-a oprit, mi s-a părut că se miră, m-a întrebat dacă îmi iubesc copilul aşa de mult încât renunț la paradis dacă nu e şi el acolo, şi i-am zis că da, şi atunci a zis că mama lui îl lăsa singur în casă noaptea când era mic şi nu-i păsa de el şi într-o seară un nebun a intrat peste el în casă, şi că i se rupe sufletul de mine şi că o să mă ajute, că se preface că mă împuşcă, să mă lase armata în pace, şi îmi lasă arma lui, şi cartela, ca după ce pleacă ei să pot să...

— Şefule, dă-o naibii, se auzi înăbuşit dinăuntrul vehiculului. Nu mai avem timp. Riscăm să pierdem Luna pentru o nebună!

Într-un rar acces de înțelepciune, își luară tălpășița către ultimul post de teleportare târzie din oraș. Femeia porni imediat la drum; în curând, expresul către absolut avea să părăsească ultima gară cosmică, iar efectele aici, jos, aveau să fie îngrozitoare. Oare avea timp să ajungă la fiica ei? Undeva, înainte de pasajul Mihai Bravu, aruncă pistolul-mitralieră, era prea greu; continuă să înainteze sforțându-se, deși îi venea deja foarte greu. Trebuia să ajungă la fata ei!

Marșa cu dureri pe calea Văcărești, în jos, către Berceni. Se uita din când în când la Lună, care nu trăda cu nimic faptul că acum era suprapopulată. Ajunsese deja la Apărătorii Patriei, se uită din nou către pata de cretă din cerul nopții, se împiedică și căzu grămadă pe jos, lovindu-se cu obrazul de o ladă din lemn, spartă. Acela fu momentul în care o învălui o umbră rece, parcă și mai întunecată decât negura nopții. Ceva parcă se interpusese între ea și Lună, ceva de dimensiuni gigantești și amenințătoare. Femeia se uită în sus, încercând să înțeleagă ce se întâmplă; era un întuneric care parcă rămânea pe ea, pe lucrurile din jur, pe asfalt – dar atunci de ce se vedeau deodată stelele atât de bine, de ce apăruse o bruscă puzderie de luminițe în tării?

Confuzia ei dură doar o clipă; știuse despre ce era vorba și totuși fusese luată prin suprindere. Luna, stânca aceea uriașă care culesese cele șapte miliarde de oameni teleportați de pe Pământ, dispăruse de pe cer cu

ei cu tot, într-o sclipire de-o clipă şi, conform planului, apăruse undeva mult prea departe să mai aibă sens să înțeleagă cineva, teleportată pe planeta unde fusese făcută marea descoperire. Terra nu mai avea Luna. În lipsa ei, cerul nopții devenise adânc şi presărat cu o infinitate de stele care parcă până atunci fuseseră acoperite cu praf, iar acum dispariția astrului suflase colbul de pe ele şi le înfățişa în toată strălucirea lor.

Femeia se ridică şi reporni marşul forțat, mai avea destul de mers până la destinație şi nu ştia cât timp îi rămăsese. Înainta undeva pe şoseaua Berceni când din pământ se ridică un huruit înspăimântător, un sunet jos, apăsător şi asurzitor care umplea spațiul şi făcea să vibreze toate blocurile şi clădirile din jurul ei. Jură că era cel mai îngrozitor lucru pe care-l auzise vreodată. Şoseaua începu să se mişte amplu sub ea, blocurile se clătinau şi trosneau, balcoane începură să cadă cu zgomot. Totuşi, mişcarea tectonică încetă după câteva clipe, iar drumul femeii continuă neabătut.

Din păcate, după câteva clipe, seismele reîncepură. Pământul era acum ca un aruncător de ciocan, un ins numai pachete de muşchi încordate care se învârte în forță pentru a proiecta fierul prin aer, dar cablul care ține ciocanul plesneşte, ciocanul zboară aiurea – şi acum omul nu se mai poate opri, dispariția contragreutății cu care se coordona îl dezechilibrează violent, e la un pas să cadă, sare disperat într-un picior pentru a nu se

prăbuşi cu faţa în nisip. Cam asta făcea acum şi Terra, încercând să se redreseze în noua situaţie şi să rămână pe orbită, cu efecte dezastruoase asupra aşezărilor din întreaga lume. Şi totuşi, în pofida crăpăturilor care apăreau sub ochii ei în şosea şi a blocurilor care se surpau de-a dreapta şi de-a stânga, femeia reuşi să ajungă la porţile cimitirului. Încă un minut şi cădea, în fine, în genunchi în faţa mormântului!

În spate, Bucureştiul se prăbuşea. Pământul se zguduia, mai tare sau mai încet, mai scurt sau mai prelung, iar vântul extrem de puternic şuiera scos din minţi şi o împroşca în faţă cu praf, crengi şi resturi, nereuşind însă să o smulgă de acolo, pentru că ea îmbrăţişa strâns şi cu disperare crucea.

— Ai văzut că nu am plecat fără tine? hohoti femeia, fără să ştie nici măcar ea foarte exact dacă plângea sau râdea. Am venit ca să nu te las singură! Nu m-am putut împăca cu gândul că tu nu mai eşti! Ah, draga mea, tu ai fi vrut să plec cu ei! Dar tu crezi că îmi pasă că m-au părăsit toţi? Nu îmi pasă, că nu m-au părăsit acum; m-au părăsit încă de când te-ai îmbolnăvit! Eram la fel de singură şi neajutorată atunci, când era plin oraşul, ca şi acum, când nu mai e nimeni pe Pământ! Erau toţi în jurul meu şi al tău, dar nimeni nu ne-a ajutat, nimeni nu ne-a făcut durerea mai uşoară! Toţi erau căzuţi în cap de uimire, ia uite, plecăm pe Lună, ia uite, plecăm pe planeta cutare! Eu nu, pentru că eram deja pe altă lume!

Zgâlțâiturile pământului se mai domoliră, vântul însă nu; ba chiar începu să biciuie cimitirul cu o ploaie violentă. Femeia mângâia piatra rece şi udă, încercând parcă, din disperare, să redescopere căldura făpturii umane care nu mai era.

— Oamenii au plecat pe planeta aia, unde au făcut marea descoperire, dar care pe tine nu te-a ajutat cu nimic, draga mea! Cum au putut să plece acolo fără să le pese de tine?! Dacă mai rezistai puțin, fata mea, încă o săptămână măcar, acum eram amândouă acolo, sus, pe planeta aia, şi, la fel ca toți oamenii din lumea asta, ne bucuram şi noi de marea descoperire, asta, de care toți vorbesc până fac spume la gură. *Marea descoperire, nemurirea!*

O zguduitură mai rea decât toate fractură cimitirul, ridicând o parte din el cu zece metri deasupra celeilalte, aruncând în aer maluri de pământ, copaci şi pietre funerare, dintre care una căzu la numai doi paşi de mama care însă îşi vedea de durerea ei.

— Mă întrebau de ce nu vreau să merg cu ei acolo, să nu mor niciodată, să cunosc eternitatea – dar eu deja am trăit eternitatea, parcă au trecut secole de când ai căzut la pat şi apoi de când te-ai stins, acum o săptămână, nu mai suport încă o dată eternitatea fără tine! Prefer să mor aici şi poate să ne întâlnim în Rai decât să trăiesc un miliard de secole fără tine! Iartă-mă, fata mea, că nu am plecat cu ei, dar să nu îți pară rău, sufletul

mamelor e supraelastic: se întinde şi se întinde şi se întinde şi se întinde, şi când ai impresia că se va rupe, încă se mai întinde, dincolo de înțelegerea omenească! Ştiu, până la urmă tot se poate sfâşia, dar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu, al meu nu s-a rupt, pentru că sunt unde voiam să fiu, cu tine pe vecie!

Femeia, un punct minuscul pe o hartă a continentului în plină redesenare, nu avea cum să ştie, dar adevărata problemă în acel moment era că lucrurile pământeşti îşi ieşiseră din echilibrul lor şi, ca strânse în cravaşă de întocmirea superioară a universului, se întâmplau acum la scara şi la viteza sistemului solar. Nici nu îşi termină femeia bine lamentația, că Bucureştiul, câmpia, toată regiunea, totul fu înghițit nu de un val seismic venit din Marea Neagră, ci chiar de Marea Neagră – Marea Neagră, pe care smuciturile Pământului o aruncaseră sute de kilometri spre vest, pentru că Terra îşi aranja scoarța ca pe o haină cam largă care îi cădea prost şi pe care încerca să o potrivească pe ea; apa groasă de un kilometru linişti într-o clipă fierberea pământului, focurile care înghițeau ruinele oraşului şi, undeva la marginea acestuia, durerea şi existența femeii, care de mult timp se confundau. Situația însă se schimba de la o secundă la alta, iar în clipele următoare o falie traversă în viteză Bucureştiul căscându-l, iar Marea Neagră prinse a se năpusti cu furie în adâncuri, poate chiar pentru o ciocnire devastatoare cu magma.

Şi totuşi, până la urmă, în ciuda distrugerilor, planeta supraviețui. Nu se sfărâmă complet, nu se prefăcu în pulbere cosmică, se lungi într-o parte, se turti în alta, continentele se rearanjară, oceanele măturară uscatul, remodelându-l. Însă acum nu îi mai lumina nimeni nopțile şi întunericul şi continua să şuiere cu o sută de mii de kilometri la oră în jurul Soarelui, dar numai dusă la vale de inerție, lipsită de strălucirea albastră a vieții, o stâncă imensă, bătrână, tristă. Nu dispăru de tot, dar lipsa Lunii, care îi alinase nopțile de-a lungul veşniciei, o îmbătrâni brusc şi urât, iar sufletul împietrit al celorlalte corpuri cereşti o azvârli într-o depresie ca o gaură neagră care absoarbe totul din jur; din ea nu mai rămase decât o cochilie care continua să zboare, dar înăuntru durerea devorase totul şi singurul lucru care o ținea să nu se prăbuşească în ea însăşi, să nu înceteze să existe, să nu explodeze într-o erupție care să consume însuşi vulcanul şi să se prăbuşească în el însuşi, era chiar durerea. În jurul ei, celelalte planete îşi continuau zborul de agrement, ignorând complet zbaterile Geei, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar Geea nu mai putea îndura nepăsarea asta. Geea nu mai semăna cu ea însăşi, era desfigurată, strâmbă, dată peste cap, parcă suferind după pierderea fiicei ei Selena, a cărei dispariție în înalturile cerului o simțea ca pe o bucată de carne smulsă din ea însăşi. Pentru că Selena nu mai exista, Geea, părăsită de odorul ei de la care nu îşi putuse lua ochii de

când exista lumea, deşi avea să mai facă miliarde de drumuri în jurul Soarelui, nu îşi mai reveni niciodată, luând toate amintirile celor care o locuiseră până atunci şi aruncându-le pe vecie în hăul fără fund al uitării.

Pentru Alina Ionescu, d. 2013,
şi Elena Ionescu, d. 22 mai 2015

CUPRINS

Iunie 1928 – Ciprian-Ionuț Baciu 5
Firul de șansă – Mircea Băduț 12
Plasto-era – Corneliu Bălan 23
Nu funcționează... – Anamaria Bengulescu 34
O cupă cu Rosy – Lucian-Dragoș Bogdan 45
Discuția – Anamaria Borlan 51
Foame – Daniel Botgros 54
Tigrii visează în culori – Rodica Bretin 61
Subiectul nr. 33 – Ionuț Caragea 65
Vânătoare de îngeri – Aurel Cărășel 73
Tovarășa Alexa – Cristian Cârstoiu 82
Factura – Andrei Coșuțchi 94
Conviețuiri – Mihai Cranta 101
Neuro-S – Mihai Dumbravă 108
Lumânări – Ferenc Forgach 115
Teoria B – Andrei Gaceff 123
Invazia perfectă – Robert Gion 127
Problema gunoaielor – Mircea Liviu Goga 133
Sirop pentru viespi – Florin Haidamac 139
Șoimărița – Lucian Ionică 151
Scriitorul contra umbrei sale – Victor Martin 160

Garantat sută la sută – Ana-Veronica Mircea 204
Despre caznele ghinionistului... – Daniel Ninoiu .. 212
Raport către C.C.S.P.S.I.F – Dodo Niță 225
Iadul şi Raiul – Dan Norea 230
Stenografie – Cezar Pârlog 238
Păstorul – Constantin D. Pavel 244
Interferențe – Viorel Pîrligras 251
Origini – Florin Purluca 257
Fix aşa! – George Sauciuc 270
O vizită neaşteptată – Daniel Timariu 271
900 de kilometri, 9 ani... – Pompilian Tofilescu 284
Magdalina – Allex Trușcă 295
Vieți dintr-un univers pitic – Dănuț Ungureanu 320
Cursa – Boris Velimirovici 327
Sufletul supraelastic – Ovidiu Vitan 348